

மூல :

சிதம்பரப்பாட்டியல்

[உரையுடன்]

3185

இரண்டாம் பதிப்பு.

மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்துச்

“செந்தமிழ்” உதவிப்பத்திராசிரியர்

திரு. கி. இராமா நுஜையங்காரால்

பரிசோதிக்கப் பெற்றது.

“செந்தமிழ்”ப் பிரசுரம்—2க.

மதுரைத் தமிழ்ச்சங்க முத்திராசாலை,

மதுரை.

1932.

இப்புத்தகத்திலடங்கியவை.

				பக்கம்
1.	இரண்டாம்பதிப்பின் முகவுரை	I
2.	முதற்பதிப்பின் முகவுரை	IV
3.	சிதம்பரப்பாட்டியல்	க-எ
	க. உறப்பியலுரை	க-கச
	உ. செய்யுளியலுரை	கஎ-சஉ
	உ. ஒழிபியலுரை	சஉ-கஉ
	ச. பொருத்தவியல்	கஉ-கரு
	ரு. மரபியல்	கக-எக
4.	சிதம்பரப்பாட்டியல்செய்யுண் முதற்குறிப்பு	எஉ
5.	இலக்கண மெற்கோண் முதற்குறிப்பு...	எரு
6.	உதாரணச்செய்யுண் முதற்குறிப்பு	எச
7.	பிழையுந் திருத்தமும்	எக

ஸ்ரீ:

இரண்டாம் பதிப்பின் முகவுரை.

பாட்டியல் என்பது தனிநிலையும் தொடர்நிலையுமான செய்யுளிலக்கணங்களை விளக்கிக் கூறும் நூல்விசேடமாகும். தனிநிலைச் செய்யுளிலக்கணங் கூறுவனவற்றைச் செய்யுளியல் என்றும், தொடர்நிலைச் செய்யுளிலக்கணங் கூறுவனவற்றைப் பாட்டியல் எனவும் வழங்குவதும் உண்டு. தனிநிலைச்செய்யுளிலக்கணங் கூறுவன யாப்பருங்கலம், யாப்பருங்கலக்காரிகை முதலியனவாம். தொடர்நிலைச்செய்யுளிலக்கணங் கூறுவன பன்னிருபாட்டியல், வெண்பாப்பாட்டியல் முதலியனவாம். இம்முறையில் இச்சித்தம்பரப்பாட்டியல், தனிநிலையும் தொடர்நிலையுமான செய்யுளிலக்கணங் கூறுவதாம். இது, அகத்தியர் கூறிய பாட்டியலின் வழிவந்ததென்பது “பாமேவு தமிழ்ப்பொதியக் குறுமுனிவன் கூறும் பாட்டியலைச் சுருக்கமதாய்ப் பகர்ந்திடுவன் யானே” என்னும் பாயிரத்தால் விளங்கும். இதனுள், உறுப்பியல், செய்யுளியல், ஒழிபியல்களாற் றனிநிலைச் செய்யுளிலக்கணமும், பொருத்தவியல், மரபியல்களாற் றோடர்நிலைச் செய்யுளிலக்கணமும் இனிது விளக்கிக் கூறப்பட்டுள்ளன. இதனையியற்றினார் பெயர் முதலிய விவரம் முதற்பதிப்பின் முகவுரை யால் விளங்கும். இந்நூற்பகுதிகளுள் தனிநிலைச்செய்யுளிலக்கணங் கூறும் உறுப்பியல், செய்யுளியல், ஒழிபியல் என்பவற்றுக்குமட்டும் செவ்வியதோர் உரை காணப்படுகிறது. அவ்வுரை யாப்பருங்கலவிருத்தி, இலக்கணவிளக்கச் செய்யுளியலுரை என்பவற்றை யடியொற்றியெழுதப் பட்டதாகத்தெரிகிறது. உதாரணச்செய்யுள்களும் அவ்விருநூலுள்ளும் எடுத்தாளப்பட்டனவாகவே காணப்படுகின்றன. இவ்வுரை யியற்றியவர் பெயர் முதலிய விவரமொன்றும் புலப்படவில்லை.

இந்நூற் சுவடிகளுள் இச்சங்கத்துப் பாண்டியன்புத்தகசாலையில் இப்போதுள்ளவை மூன்று. அவை 355, 369, 167 என்ற இலக்க

மிடப்பட்டனவாம். அவற்றுள் (1) 355-ம் ஏடு மூலமட்டும் எழுதப் பட்டது. இதனிறதியில் சிதம்பரப்பாட்டியவரைச்சூத்திரம் என்ற தலைப்பின்கீழ்ச் சிலசெய்யுட்கள் காணப்படுகின்றன. அவற்றுள் இந் நூலுரையி லெடுத்தாண்ட உதாரணச்செய்யுட்களின் முதற்குறிப்புக் கள் கூறப்பட்டுள்ளனவென்று தெரிகிறது. இச்செய்யுட்கள் முழுதுங் காணப்படவில்லை. உள்ளன சிலவும் படித்தற்கரியனவாய்ச் சிதைந் துள்ளன. (2) 369-ம் ஏடு உறுப்பியல் செய்யுளியல் ஒழிபியல் என்பவற்றுக்குமட்டும் உரை வரையப்பட்டதாய் இப்பதிப்புக்கு ஆதார மாயுள்ளது. (3) 167-ம் எட்டில் முதலில் மூலம் முழுதுங் வரையப் பட்டுப் பின் சிலசெய்யுட்குக் குறிப்புகளையும், சிலவற்றுக் குதாரணமும், 369-ம் எட்டிலுள்ளவற்றை ஒத்தும் வேறுபட்டும் ஒருவரையறை யின்றியும் தொடர்ச்சின்றியும் பொருத்தனியல் முடிய எழுதப்பட்டுள்ளன.

இந்தூல் இற்றைக்குச் சற்றேறத்தாழ இருபத்தொரு வருடங் களுக்குமுன், அப்பொழுது செந்தமிழ்ப் பத்திராசிரியாரியிருந்த ஸ்ரீ. உ. வே. மு. இராகவையங்கரவர்களால் செந்தமிழ்ப்பிரசுமாக வெளியிடப்பட்டது. அம்முதற்பதிப்புப்பிரதிகள் முழுதுங் செல்வாய் விட்டமையாலும், சென்னைச் சருவகலாசங்கத்தார் இதனைத் தமிழ்வித் தவான்பரீகைக்குப் பாடமாகத் தெரிந்தெடுத்திருத்தலாலும் இது, இது பொழுது இரண்டாமுறை பதிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

இப்பதிப்பில், யான் செந்தமிழ்த்தொகுதி 29ல் (பகுதி 9, 11ல்) வெளியிட்டிருத்தங்களும், ஒழிபியலிறுதிமூன்றுசெய்யுட்கும் மேலே காட்டிய 369-ம் எட்டுச்சுவடியிற்கண்ட வுரையும், சிதம்பரப்பாட்டியற் செய்யுண்முதற்குறிப்பும், இலக்கணமேற்கோண்முதற்குறிப்பும், உதா ரணமுதற்குறிப்பும் ஆங்காங்கு உரிய இடங்களிற் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன.

இப்பதிப்பின் சசம் பக்கத்துத் தளைசீர்சிதைபாவழிக்குற்றிகரம் அலகிடப்படுதற்கும், ஓசம் பக்கத்து முகாவொற் றுசெதுகைக்கும் உதாரணம் காட்டப்படவில்லை. முதற்பதிப்புப்பிரதியினும் எட்டிலும்

அவை காணப்படவில்லை; ஏதெழுதியோரால் அவை தவறிவிடப்பட்டிருக்கவேண்டுமென்று தோன்றுகிறது. ஆயினும், யாப்பருங்கலவிருத்தியிலும் இலக்கணவிளக்கச் செய்யுளியலிலும்,

“வந்தரீ சேரி னுயிர்வாழும் வரராக்கான்
முந்தியாய் பெய்த வளைகழை—முந்தியாங்
கோளானே கண்டனங் கொல்குறிபா யின்னுமோர்
நாளானே நம்புணரு மாறு” எனவும்,

“அந்தரத் துள்ளே யகங்கை புறங்கையா
மந்தரமே போலு மனைவாழ்க்கை—யந்தரத்து
வாழ்கின்றே மென்று மகிழ்ந்மின் வாழ்நாளும்
போகின்ற பூனையே போன்று”

எனவும் முறையே அவற்றுக் குதாரணமாகக் காட்டப்பட்ட செய்யுள்களை உரிய இடங்களில் எழுதிச் சேர்த்துப் படித்துக்கோடல் பொருத்த முடைத்தாம்.

இப்பதிப்பிற் சுற்றறிவினனாகிய என்னால் கேர்ந்த பிழைகளைப் பொறுத்துத் திருத்தியளிக்குமாறு அறிஞரை வேண்டுகின்றேன்.

இங்ஙனம்,

திரு. கி. இராமநுஜையங்கார்,
சேந்தி முதலிப்பத்திராசிரியர்,
மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கம்,
மதுரை.

முதற்பதிப்பின் முகவுரை.

பாட்டியல் என்பது, யாப்பமைதிபற்றிய இலக்கணங்கள் பலவற்றை உணர்த்தும் நூல்விசேடமாகும். நச்சினூக்கினியர் 'பாணாதுபாட்டியல்' (தொல். சொல். 81) என்று குறிப்பிடுதலால் சங்கத்தார்காலத்தே இத்தகைய நூல் பயின்றுவந்தமை தெரியலாகும். இவ்விலக்கணநூல்களில் பழமையானதாக இப்போது கிடைத்திருப்பது, நூற்பாவகவலில் முன்னோடியற்றிய பன்னிருபாட்டியல் என்பது. இஃதன்றி வெண்பா கலித்துறை விருத்த முதலாக வெவ்வேறு பாக்களில் இயற்றப்பட்ட பாட்டியல்களும் வழங்குகின்றன. இவற்றுள் ஒன்று இச்சிதம்பரப் பாட்டியலும்; இது நார்பத்தேழு எண்ணிக்கழிநெடிலாசிரிய விருத்த முடையதாய், உறுப்பியல் செய்புனியல் ஒழிபியல் பொருத்தவியல் மரபியல் என ஐந்தியல் கொண்டுள்ளது. "பாடு முறைமைக்கும் பன்னுதமிழ்தெளிந்தாருடும் பனுவற்குச் சொற்பொருள்கள்-நாடுதற்கும்"—இந்நூல் பேருதனியாவது. இனிய வாக்கில் தெளிவாக விஷயங்களை எடுத்துவிளக்குதலால், பிற்காலத்துக் கவிஞரெல்லாரானும் இந்நூல் பெரிதும் போற்றப்படுவது.

இந்நூலாசிரியர் பரஞ்சோதியார் என்பார். இவர், சிதம்பர புராணம்*, மதுரையுலா என்ற நூல்களியற்றியவர் என்பதும், பெளராணிகராகிய திருமலைநாதர் என்பவர்க்குப் புத்திரரென்பதும், மெய்கண்டதேவர் சந்தானத்தினராய்க் கச்சியிலிருந்தவரும், தம் மாசிரியருமாகிய ஞானப்பிரகாச முனிவர் ஆணைப்படி இந்நூலை அவர் பாடினரென்பதும் இதன் பாயிரப் பாடல்களாற் புலப்படுகின்றன. சிதம்பரபுராணப் பாயிரச்செய்யுளொன்றில் "சுகந்தி ரோமுநா றுடனமுப்பஃ கியைந்தவான் டெல்லீ" எனவருந் தொடரால், சகாப்தம் 1430 (கி.பி. 1518)ல் அப்புராணம் இவரால் இயற்றப்பட்டதென்பது தெரியலாம். இந்நூற்கியற்றப்பட்டவுரை, யாப்பிலக்கணங்களைத் தெளிவுறுத்தி இனியநடையில் அமைந்துள்ளது. இதனைச் செய்தவர், நூலாசிரியர்தாமோ, அன்றிப் பிறரோ அறியேம். இவ்வுரை, ஒழிபியல் இறுதிமுன்று பாடற்கும் பொருத்தவியல் மரபியல் முழுமைக்கும் கிடைக்கவில்லை. இத்தமிழ்ச்சங்கத்துப் பாண்டியன் புத்தகசாலைப் பிரதிகள் மூன்றும், சங்கத்துச் சைவநூற் பரிசோதகர் ஸ்ரீமத். சேற்றார். ரா. சுப்பிரமணியக்கவிராயரவர்கள் அளித்த பிரதி யொன்றும் இந்நூற் பரிசோதனைக்கு உதவின. இப்பதிப்பிலுள்ள 'குற்றங்களைந்து குறைபெய்துவாசித்தல்-கற்றறிந்தமார்தர் கட' எனும்.

மு. இராகவையங்கார்.

* இந்நூல் ஸ்ரீலக்ஷ்மி ஆறுமுகநாவலரவர்கள் மாணாக்கருள் ஒருவர்செய்த உலாயுடன் அச்சிடப்பட்டுள்ளது. இதனாசிரியர் பெயர் அப்பதிப்பில் தெரிந்து குறிக்கப்படவில்லை.

சிதம்பரப்பாட்டியல்

மூலமும் உரையும்.

காப்பு.

நினைத்தவர்க்கு மன்றி நினைக்குமவர் தம்மை
நினைப்பவர்க்கு முத்தி நிரம்பும்—அனைத்துமாம்
ஆரணத்து முன்னவனு மம்பிசையும் பெற்றமத
வாரணத்தின் பாதமலர்.

பாயிரம்.

பாடலாஞ் செந்தமிழைப் பாடி யானருளைக்
கூடலா மின்பல்லங் கொள்ளலாம்—பேடனாய்
நாட்டியசீர்ப் பாவினங்க னுடுஞ் சிதம்பரப்
பாட்டியலைக் கற்றார் பயன்.

பாடு முறைமைக்கும் பன்னு தமிழ்தெளிந்து
சூடும் பனுவற்குச் சொற்பொருள்க—னுதெற்கும்
எண்ணிலாய் நின்றரு மிந்நூல் வினவினரேற்
கண்ணிலான் காட்சியது காண்.

பூமன்னு பொழில்வெண்ணை மெய்கண்டான் கச்சிப்
புகழ்புனைதத் துவளுன ப்ரகாசமாய் வந்து
பாமன்ன வுரையென்ன வவனருளா லவன்றன்
பதம்பாவிச் சிதம்பரப்பாட் டியலெனப்பேர் வகுத்தான்
மாமன்னு சிதம்பாபு ராணமுத னூலு
மதுரையுலா வும்பகர்த்தோன் மருவுகுல மைந்தன்
தேமன்னு புராணகலை பலதெரிபு ராணத்
திருமலைநா யகனருளின் ரேசபூண் டோனே.

சிதம்பரப் பாட்டியலைச் செய்தான் றமிழற்
சிதம்பா புராணமுதற் செய்து—விதம்பெறுசீர்
சேர்ந்த புராணத் திருமலைநா தன்றவத்தார்
சார்ந்தபரஞ் சோதியென்பான் றான்.

நூல்.

க-வது உறுப்பியல்.

க. பூமேவு திசைமுகனுஞ் செங்கணெடு மாஹம்
புத்தேளிர் கணங்களுமா தவத்தோரும் போற்றத்
தேமேவு குழலுமையாள் கண்டுவப்ப மன்றிற்
நிருநடஞ்செய் பேரொளியைச் சிந்தைதனில் வைத்துக்
காமேவு கிளியென்னக் கொழுஞ் செழுந்தே நென்னக்
கடலமுத மென்னமிளிர் கனித்துவ்வாய் மாதே
பாமேவு தமிழ்ப்பொதியக் குறுமுனிவன் கூறும்
பாட்டியலைச் சுருக்கமதாய்ப் பகர்த்திடுவன் யானே.

உ. யாப்புவிதி யெழுத்தசைசீர் பந்தமடி தொடைபா
வினமிவையிற் குறினெடிலொற் றயிர்மெய்யி ராய்தம்
கோப்புடைக்குற் றுகரங்குற் றிகரமபெள காரக்
குறுக்கமே வல்வினமெல் வினமொடிடை யினமே
ரீப்பரிய வுயிரளபொற் றளபசையி னெழுத்தாம்
நெடில்குறில்க டனித்துமொற்றை யடுத்தம்வரி னோராம்
சாய்ப்பரிய குறிவினைகள் குறினெடில்க டனித்துந்
தமதுடனொற் றடுத்தம்வரி னிரையசையு மாமே.

‘பூமேவு...பகர்த்திடுவன்யான்’ என்றது தற்சிறப்பு: “வணக்க மதிகார மென்றிரண்டுஞ் சொல்லச், சிறப்பென்னும் பாயிர மாம்.” என்றாராகவின்.

‘யாப்பு விதி.....எழுத்தாம்’ என்றது, யாப்பினதுவிதி எழுத்த முதல் எட்டாம் என்றவாறு. அவற்றுள்; எழுத்தாவன:—குறிலெனவும் நெடிலெனவும் மெய்யெனவும் உயிர்மெய்யெனவும் உயிரெனவும் ஆய்தமெனவும் குற்றிய லுகரமெனவும் குற்றியலிகரமெனவும் ஐகாரக்குறுக்கமெனவும் ஔகாரக்குறுக்க மெனவும் வல்வினமெனவும் மெல்வினமெனவும் இடையினமெனவும் உயிரள பையெனவும் ஒற்றளபெடை யெனவும் வரும். இவற்றுள், குறிலாவன:—அ இ உ எ ஓ என ஐந்தாம்; நெடிலாவன:—ஆ ஈ ஊ ஏ ஐ ஓ ஔ என ஏழாம்; மெய்யாவன:—க க ச ஞ ட ண த ந ப ம ய ர ல வ ழ ள ற ன எனப் பதினெட் டாம். உயிர்மெய்யாவன:—இவற்றின்மேல் உயிர் ஏறியவை; க கா கி கீ கு கூ கெ கே கை கொ கோ கௌ என வரும். இப்படியே, பதினெட்டொற் றின்மேலும் பன்னிருயிரும் ஏற, இருதூற்றெருபத்தாறெழுத்தாம். உயிராவன:—அ ஆ இ ஈ உ ஊ ஏ ஏ ஐ ஓ ஔ எனப் பன்னிரண்

டாம். ஆப்தமாவன:—எஃகு கஃசு கஃடு கஃது கஃபு கஃறு என வரும். குற்றியலுகரமாவன:—நாகு காசு காடு காது காபு காறு என நெடிந்கீழும், நாகு காச்சு காட்டு காத்து காப்பு காற்று என நெடிலொற்றின்கீழும், வாகு முரசு முருடு மருது தூபு கவறு எனக் குறிலிணைக்கீழும், அரக்கு பொரிச்சு நெருட்டு குருத்து பொருப்பு சிரற்று எனக் குறிலிணையொற்றின்கீழும், அசோகு பலாசு மலூடு கொடாது புதாபு விராறு எனக் குறியென்கீழும், தமாக்கு தடாச்சு பனுட்டு கெடாத்து புதாப்பு விராற்று எனக் குறியென்கீழும், கக்கு கச்சு கட்டு கத்து கப்பு கற்று எனக் குற்றெற்றின்கீழும் குற்றியலுகரம் வந்தவாறு கண்டுகொள்க. இனி, குற்றியலிகரம் வருமாறு:—நாகியாது காகியாது காமியாது காகியாது காகியாது காகியாது எனவும் பிறவு மேற்கூறிய வாறும், கேண்மியா சென்மியா எனவும் வரும். பிறவும் வருவன இவ்வாறொட்டிக்கொள்க. இனி, காரக்குறுக்கமாவன:—ஐப்பசி மைப்புறம்; மடையன் உடைவாள்; குவளை தவளை தினை பனை என மூவீடத்தும் முறையே குறுகிவந்தன. இனி, ஒளகார்க்குறுக்கமாவன:—மெளனம் மெளலி கௌவை என முதற்கட் குறுகினவாறு. வல்லினமாவன:—க ச ட த ப ற. மெல்லினமாவன:—ஈ ஞ ண ந ம ன. இடையினமாவன:—ய ர ல வ ழ ள. இனி, உயிரளபெடையாவன:—வாஅகை ஈஇகை ஊஉகம் ஏஎரி தைஇயல் ஒஹை ஒளஉவியம் என முதனிலையளபெடை வந்தவாறு. பதாஅகை செலீஇயர் உலூஉகம் பரோஎரி வளைஇய விரோஹம் மனௌஉகம் என இடைநிலையளபெடை வந்தவாறு. குராஅ குரீஇ குழூஉ எனௌ வளைஇ அரோஹ அனௌஉ என இறுதிநிலையளபெடை வந்தவாறு. ஒற்றளபெடை வருமாறு:—மங்க்கலம் மஞஞ்சு மண்ணண்ணு பந்த அம்பு மின்னணு தெவ்வார் வெய்யார் செல்லக் கொள்வக்க எஃஃகு எனக் குறிந்கீழும், அரங்கம் முரஞஞ்சு முரண்ணு பருந்த அரும்பு முரன்னு குரவ்வை அரய்யார் குரல்லகன் திரள்கன் வரஃஃகு எனக் குறிலிணைக்கீழும், அளபெடை வந்தவாறு. பொன்ன “மடங்ங் (கலந்த)” என இறுதிநிலையளபெடை வந்தவாறு.

இவற்றுக்குப் பிறகுத்திரம்:—

“யாப்பும், பாட்டிந் தூக்குந் தொடர்புஞ் செய்யுளை
நோக்கிற் நென்பர் துணங்கி யோரே.”

“எழுதப் படுதலி னெழுத்தே யவ்வெழுத்
தசைத்திசை கோடலி னசையே யசையியைந்து
சீர்கொள நிற்றலிற் சீரே சீரிரண்டு
தட்டு நிற்றலிற் நோயே யத்தனை
யடுத்து நடத்தலி னடியே யடியிரண்டு
தொடுத்துமுத லாயிற் றொடையே யத்தொடை

பாவி நடத்தலிற் பாவே பாவொத்
தினமாய் நடத்த லினமெனப் படுமே”

“பந்தந் தனையின் பாற்பெய ராகும்”

“அது உள ஒக்குறி லைந்தே”

“ஆந ஊவ ஐஇ ஒளநெடில்”

“தகர முதல னகர விறுவாய்ப்
பதினெண் ணெழுத்து மெய்யென மொழிப”

“மெய்யுடம் புறுப்பொற் றிவைதா மொருபொருள்
செய்யு மென்று செப்பினர் புலவர்”

“உயிர் ராதே மெய்மூ வாறே
யம்மூ வாறு முயிரோ டுயிர்ப்ப
விருதுற் றெருபத் தாறுயிர் மெய்யே”

“அகர முதல ஓளகா விறுவாய்ப்
பன்னிரண் டெழுத்து முயிரென மொழிப”

“குறியதன் முன்ன ராய்தப் புள்ளி
உயிரோடு புணர்ந்தவல் லாறன் மிசைத்தே”

“அஃகேன மாய்தந் தனிநிலை புள்ளி
யொற்றிப் பால வைந்து மிதற்கே”

“நெடிலே குறிலீணை குறினெடி. லென்றிவை
யொற்றொடு வருதலொடு குற்றொற் றிறுதியென்
றேழ்குற் றகரக் கிடனென மொழிப”

“எழுவகை யிடத்துங் குற்றிய லுகரம்
வழுவின்னு வரூஉம் வல்லா றார்ந்தே”

“வல்லெழுத் தாரோ டெழுவகை யிடத்து
முகர மரையாம் யகரமோ டியையி
னிகரமும் குறுகு மென்மொர் புலவர்”

“யகரம் வரக்குற ளுத்திரி யகரமு
மசைச்சொன் மியாவி னிகரமும் குறிய”

“தற்சுட் டளபொழி யைம்மூ வழியு
நையு மொளவு முதலற் றாகும்”

“இசைகெடின் மொழிமுத லிடைகடை நிலைநெடி
லளபெழு மவற்றவற் றினக்குறில் குறியே”

“ஐ ஒள வென்னு மாயீ ரெழுத்திற்
கிகர வுகர மிசைநிறை யாகும்”

“ஐஞ்ஞ நமன வயலள வாய்தம்
அளபாற் குறிவினை குறிநீழிழைகடை
யிகலே யவற்றின் குறியாம் வேறே”

“மாத்திரை வகையாற் றளைய கெடாநில
யாப்பழி யாமைமென் றளபெடை வேண்டும்”

“கண்ணிமை கைந்நொடி யளவே மாத்திரை
றுண்ணிதி னுணர்ந்தோர் கண்ட வாறே”

“உன்னல் காலே யுன்ற லரையே
முருக்கல் முக்கால் விடுத்த லொன்றே”

“மூன்றுயி ரளபிரண் டாநெடி லொன்றே
குறிலோ டையெளக் குறுக்க மொற்றள
பரையொற் றிஉக் குறுக்க மாய்தன்
கால்குறண் மகோ னுய்த மாத்திரை”

எனவரும். பிறவுமன்ன.

“நெடில்குறில்க டனித்துமொற்றை யடுத்துமவரி னேராம் சாய்ப்பரிய
குறிவினைகள் குறினெடில்க டனித்துந், தமதுடனெற் றடுத்துமவரி னிரை
யசையு மாமே” என்றது நெட்டெழுத்துத் தனியே வரினும், குற்றெழுத்துத்
தனியேவரினும், நெட்டெழுத்து ஒற்றடுத்துவரினும் குற்றெழுத்து ஒற்றடுத்து
வரினும் நேரசையாம் ; குறில் இணைந்துவரினும் குறினெடில் இணைந்துவரி
னும், குறிவினை ஒற்றடுத்து வரினும் குறினெடில் ஒற்றடுத்துவரினும் நிரை
யசையாம் என்றவாறு. ஆ - என நெட்டெழுத்துத் தனியேவந்த நேரசை.
ழி - எனக் குற்றெழுத்துத் தனியேவந்த நேரசை. செல் - எனக்குற்றெழுத்து
ஒற்றடுத்துவந்த நேரசை. போர் - என நெட்டெழுத்து ஒற்றடுத்துவந்த
நேரசை. சின : எனக் குறில் இரண்டிணைந்துவந்த நிரையசை, ததை -
எனக் குறினெடில் இணைந்துவந்த நிரையசை. எழில் - எனக் குறிவினை ஒற்
றடுத்துவந்த நிரையசை. சுலாம் - எனக் குறினெடில் ஒற்றடுத்துவந்த நிரை
யசை, இவற்றுக்கு உதாரணம்:—

“செல்வப்போர்க் கதக்கண்ணன் செயிர்ந்தெறிந்த சினவாழி
முல்லைத்தார் மறமன்னர் முடித்தலையை முருக்கிப்போய்
எல்லோர் வியன்கொண்மூ விடைதுழையு மதியம்போன்
மல்லலோன் கெழில்யானை மருமம்பாய்ந் தொளித்ததே.”

எனவரும். இதில் நேர்நிரை கண்டுகொள்க. “அசையும்” என்ற உம்மையால்,
நேர்ப்பசை நிரைப்பசை என்னும் இரண்டுக்கூட்டி அசை நான்கென்பாருமுளர். ()

௩. நிரலியற்சீர் நேர்நேர்தே மாரிணைநேர் புளிமா
 நிரைநிரையே கருவிளமே நேர்நிரைகூ விளம்பின்
 வருநேர்காய் வெண்ணைநிரை வரிந்கனிவஞ் சிச்சீர்
 மற்றுநேர் நிரைவரிற்றண் ணிழல்நேர்நேர் தண்பூப்
 பரவுநிரை நேர்நறும்பூ நிரைநிரைவந் தக்காற்
 பகருநறு நிழலாய் ரெட்டிவைநா லசைச்சீர்
 விரவுவஞ்சி நாண்மலரோ ரசைச்சீரீ ரசைச்சீர்
 மேவியபோற் றளைதமக்கு விளங்கிமரு விடுமே.

“நிரலியற்சீர்.....நேர்நிரை கூவிளம்” என்றது, இந்த ஈரசைச்சீர் நான்கும் ஆசிரியச்சீர் என்றவாறு. நேர்நேர் நிரைநேர் நிரைநிரை நேர்நிரை எனவும், தேமா புளிமா கருவிளம் கூவிளம் எனவும் வரும். “பின்வரும் நேர் காய் வெண்ணை” என்றது, அவை நிரலேநிற்க, பின்னேவரும் நேர், நேர் நேர்நேர்: தேமாங்காய்: பிறவுமன்ன; இவை நாலும் வெண்சீர் என்றவாறு. “நிரைவரிற் கனி வஞ்சிச்சீர்” என்றது, இப்படியே பின்னே நிரை நாலும் வந்தால் நேர்நேர்நிரை; தேமாங்கனி; பிறவுமன்ன; இவை நாலும் வஞ்சிச் சீர் என்றவாறு. ‘மற்றும் நேர்நிரைவரிற்...பகருநறுநிழல்’ என்றது, அவ்வாறு பின்னே நேர்நிரைவந்தால் நேர்நேர்நேர்நிரை: தேமாந் தண்ணிழல்: பிறவு மன்ன. அப்படிப் பின்னே நேர்நேர்வந்தால் நேர்நேர்நேர்நேர்: தேமாந்தண்பூ: பிறவுமன்ன. பின்னே நிரைநேர் வந்தால் நேர்நேர் நிரைநேர்: தேமாநறும்பூ: பிறவுமன்ன. பின்னே நிரைநிரை வந்தால் நேர்நேர் நிரைநிரை: தேமாநறு நிழல்: பிறவுமன்ன. இவை பதினாறு பொதுச்சீரும் வஞ்சி. “நாண்மல ரோ ரசைச்சீர்” என்றது, நான் எனவும் மலரொனவும் வரு மிவைவியாண்டும் ஓ ரசைச்சீர் என்றவாறு. ஆகச் சீர் முப்பது. இந்த ஓரசைச்சீருக்குத் தலை ஆசிரியச்சீருக் குரைத்த தலையெனக் கொள்க. “நிரல்” என்பதனையும் பின் னென்பதனையும் எல்லாவற்றிற்கும் தீபமாக ஒட்டிக்கொள்க. “இயற்சீ ராசிரி யச்சீ ரகவுந், சீரொன மொழிப சிறந்தசி னேரே.” வாய்பாடு:—நேர்நேர் தேமா, நிரைநேர் புளிமா, நிரைநிரை ,கருவிளம், நேர்நிரை கூவிளம்: இவை ஆசிரியச்சீர். நேர்நேர்நேர் தேமாங்காய், நிரைநேர்நேர் புளிமாங்காய், நிரை நிரைநேர் கருவிளங்காய், நேர்நிரைநேர் கூவிளங்காய்: இவை வெண்சீர். நேர் நேர்நிரை தேமாங்கனி, நிரைநேர்நிரை புளிமாங்கனி நிரைநிரைநிரை கரு விளங்கனி, நேர்நிரைநிரை கூவிளங்கனி: இவை வஞ்சிச்சீர். நேர்நேர்நேர்நிரை தேமாந்தண்ணிழல், நிரைநேர்நேர்நிரை, புளிமாந்தண்ணிழல், நிரைநிரை நேர்நிரை கருவிளந்தண்ணிழல், நேர்நிரைநேர்நிரை கூவிளந்தண்ணிழல் என வும்; நேர்நேர்நேர்நேர் தேமாந்தண்பூ, நிரைநேர்நேர்நேர் புளிமாந்தண்பூ,

நிரைநிரைநேர்நேர் கருவிளந்தண்பூ, நேர்நிரைநேர்நேர் கூவிளந்தண்பூ என
வும்; நேர்நேர்நிரைநேர் தேமாநறும்பூ, நிரைநேர்நிரைநேர் புளிமாநறும்பூ,
நிரைநிரைநிரைநேர் கருவிளநறும்பூ, நேர்நிரைநிரைநேர் கூவிளநறும்பூ என
வும்; நேர்நேர்நிரைநிரை தேமாநறுநிழல், நிரைநேர்நிரைநிரை புளிமாநறுநிழல்,
நிரைநிரைநிரைநிரை கருவிளநறுநிழல், நேர்நிரைநிரைநிரை கூவிளநறுநிழல்
எனவும் வரும்: இவை பொதுச்சீர். நாண் மலர் என்பன ஓரசைச்சீர். இவற்
றிற்கு உதாரணம்:—

“குன்றக் குறவன் காதன் மடமகள்
வரையர மகளிர் புரையுஞ் சாயலன்
யிய ளாரும்பிய முளையன்
செய்ய வாயினன் மாப்பின்ன சுணங்கே”

இவ்வாசிரியப்பாவினுள் நான்காசிரியவுரிச்சீரும் வந்தவாறு கண்டுகொள்க.

“பொன்றா மாப்பிற் புனைகழற்காற் கின்னிபே
ருன்னேனென் னாமுலக்கை பற்றினேற்—கென்னே
மனனெடு வாயெல்லா மல்குநீர்க் கோழிப்
புனனாடன் பேரே வரும்.”

இவ்வெண்பாவினுள் வெண்பாவுரிச்சீர் நான்கும் வந்தவாறு கண்டுகொள்க.

“கறமறிவன துறையெல்லாம்
இறவீன்பன வில்லெல்லாம்
மீன்றிரிவன கிடக்கெல்லாம்
தேன்றழுவன பொழிலெல்லாம்
எனவாங்கு :
தண்பனை தழீஇய விருக்கை
மண்கெழு ரெடுமதின் மன்ன னாரே.”

இவ்வஞ்சிப்பாவினுள் வஞ்சியுரிச்சீர் நான்கும் வந்தவாறு கண்டுகொள்க.

“அங்கண்வானத் தமராசரும்
வெங்களியானே வேல்வேந்தரும்
வடிவார்கூந்தன் மங்கையரும்
கடிமலரோந்திக் கதழ்ந்திறைஞ்சச்
கிங்கஞ்சுமந்த மணியணையிசைக்
கொங்கவிரசோகின் குளிர்திழற்கீழ்ச்
செழுநீர்ப்பவனத் திரன்காம்பின்
முழுமதிபுரையு முக்குடை நீழல்

வெங்கண்வினைப்பகை விளிவெய்தப்
பொன்புனைநெடுமதில் புடைவளைப்ப
வனந்தசதுட்டய மவையெய்த
நனந்தலையுலகுட னவைவீங்க
மந்தமாருத மருங்கைப்ப
அந்தரதுந்துபி நின்றியம்ப
இலங்குசாமரை யெழுந்தலமா
நலங்கிளர்பூமழை நனிசொரிதா
இனிதிருந், தருணெறி நடாத்தியவாதிதன்
திருவடி பாவுதம் சித்திபெறற் பொருட்டே”.

இக் குறளடி வஞ்சிப்பாலினுள் பொதுச்சீர் பதினாறும் அடிதோறும் வந்த
வாறு கண்டுகொள்க.

“நன்றறி வாரிற் கயவர் திருவுடையர்
நெஞ்சத் தவல மிலர்”

இவ்வெண்பாலினுள் ‘இலர்’ என நிரையசைச்சீராயினவாறு கண்டுகொள்க.

“பாலொடு தேன்கலந் தற்றே பணிமொழி
வாலெயி றூறிய நீர்”

இவ்வெண்பாலினுள் ‘நீர்’ என நேரசைச்சீராயினவாறு கண்டுகொள்க,
பிறவுமன்ன. இனி, ஓரசைச்சீருக்குத் தளைவருமாறு:—

“உரிமை யின்க ணின்மையால்
அரிமதர் மழைக் கண்ணுள்
செருமதி செய் தீமையால்
பெருமை கொன்ற வென்பவே”

இம் முச்சீரடி வஞ்சிவிருத்தத்துள் ‘மழை’ ‘செய்’ என்னும் அசைச்சீர்கள்
இயற்சீரோபோலக்கொண்டு, வருஞ்சீர் முதலசையோடொன்றாமலும் ஒன்றி
யும் வந்தமையால், முறையே இயற்சீர்வெண்டனையும் ஆசிரியத்தளையுமாயின.

ச. மருவுவிள முன்னர்நிரை நிரையொன்ற சிரிய

மாமுன்னேர் வரினேரென் றுசிரியத் தளையாம்
விரவியகாய் முன்னர்நேர் வெண்சீர்வேண் டளையா
மீட்டுங்காய் முன்னர்நிரை* கடித்தளையா மின்னே

* “மேவுகலித் தளையாம்” எனவும் பாடம்.

கருதுகணி முன்னர்நே ரொன்றத வஞ்சி

கனிமுனிரை யொன்றியவஞ்சித்தனையா மாமுன்

னிரையும்லிள முன்னேரு மியற்சீர்வெண் டனா யாம்

நிழல்கனியாம் பூக்காயா நிகழ்பொதுச்சீர்த் தனாக்கே.

என்பது சூத்திரம்.—விளமென நிற்ப நிரையெனவருவது நிரையொன்றாகியித் தனா; மாவெனநிற்ப நேரென வருவது நேரொன்றாகியித்தனா; காயெனநிற்ப நேரெனவருவது வெண்சீர்வெண்டனா; காயெனநிற்ப நிரையென வருவது கலித்தனா; கனியென நிற்ப நேரெனவருவது ஒன்றாதவஞ்சித்தனா; கனியெனநிற்ப நிரையென வருவது ஒன்றிய வஞ்சித்தனா; மாவெனநிற்ப நிரையெனவருவதும் விளமெனநிற்ப நேரெனவருவதும் இயற் சீர்வெண்டனா; தண்ணிழற்சீருக்கும் நறு கிழற்சீருக்கும் கனிச்சீருக் குரைத்தாவஞ்சித் தனாகொள்க; தண்பூச்சீருக்கும் நறம்பூச்சீருக்கும் காய்ச்சீருக்கு உரைத்த தனையே கொள்க. இவற்றைக் குதாரணம்:—

“திருமழை தலையு விருணிற் விசம்பின்

விண்ணி ரிமிழிசை கடுப்பப்

பண்ணமைந் தவர்தேர் சென்றவாறே.”

இது நிரையொன்றாகியித்தனையும் நேரொன்றாகியித்தனையும் வந்த செய் யுள். “பொன்றாமார்பின்”—இது வெண்சீர்வெண்டனையும் இயற்சீர்வெண் டனையும்வந்த செய்யுள். “செல்வப்போர்க் கதக்கண்ணன்”—இது கலித்தனா யான்வந்த செய்யுள். “சுறமறிவன துறையெல்லாம்”—இஃது ஒன்றியவஞ்சித் தனையும் ஒன்றாதவஞ்சித்தனையும் வந்த செய்யுள். நாலசைப் பொதுச்சீருக்குத் தனா முன்னர்க்காட்டிய ‘அங்கண்வானத்து’ என்னும் வஞ்சிப்பாவினுட் கண்டு கொள்க. (ச)

௫. நிகழிருசீர் குறளடிமுச் சீர்சிந்து நாதீர்

நேரோடள வடிபைஞ்சீர் நெடிவடியா றுதி

நிகழ்தருசீர் கழிநெடிவெள் ளடியிரண்டு முன்ற

சிரியம்வஞ்சி முன்றுகலி நான்கிழிபு பெருமை

புகல்பொருண்மட் டெழுத்தசைசீ ரடியந்த மாகி

யாமந்தா தித்தொடையே யடிமுழுது மொருசொற்

புகல்வதிரட் டைத்தொடையா மோனைமுத லாகப்

புகன்றதொடை புகலாது புகல்வதுசைந் தொடையே.

“நிகழிருசீர்.....அகல்பொருண்மட்டு”——என்பதற்கு உதாரணம் வருமாறு:—

“நிறைத்த சாலிகை—நிறைத்த போனிரர்
நிறைப்ப தேன்களே—விரைக்கொண் மாலையாய்”

இஃது அடிதோறும் இருசீராதலால், குறளடியான் வந்த செய்யுள்.

“இருது வேற்றுமை யின்மையாற்
சுருதி மேற்றாக் கத்தினே
டரிது வேற்றுமை யாகவே
சுருது வேற்றடங் கையினாய்”

இஃது அடிதோறும் மூச்சீராதலால், சிந்தடியான்வந்த செய்யுள்.

“தேம்பழுத் தினியநீர் மூன்றுத் தீம்பலா
தேம்பழுத் தளிந்தன ஸீளையும் வேரியு
மாம்பழக் கனிகளு மதுத்தண் டட்டமும்
தாம்பழுத் துளசில தவன மாடமே”

இஃது அடிதோறும் நான்குசீராதலால் அளவடியான்வந்த செய்யுள்.

“வென்றான் வினையின் றெகையாய விரிந்து தன்கண்
ஒன்றாய்ப் பார்த்த உணர்வின்கொழி யாது முற்றுஞ்
சென்றான் நிகழுஞ் சுடர்குழொளி மூர்த்தி யாகி
நின்ற னடிக்கீழ்ப் பணிந்தார்வினை நீங்கி நின்றார்.”

இஃது அடிதோறும் ஐஞ்சீராதலால் நெடிலடியான் வந்த செய்யுள்.

“இரைக்கு மஞ்சிறைப் பறவைக ளெனப்பெயர்ந் தினவண்டு புடைசூழ
நரைக்க ளென்னுமக்* குழம்புக டிகழ்ந்தெழு துடங்கிய விலயத்தால்
நிரைக்க ரங்களிற் செழுமலைச் சந்தனத் திரள்களைக் கரைமேல்வைத்
தரைக்கு மற்றிது குணகடற் நிரையொடு பொருதல தவியாதே”

இஃது அறுசீர்க்கழிநெடிலடியான் வந்த செய்யுள்.

“கணிகொண் டலர்ந்த நறுவேங்கை யோடு கமழ்கின்ற காந்த ளிதழா
லணிகொண் டலர்ந்த வனமாலு குடி யகிலாவி குஞ்சி கமழ

* “குழம்புகொண்டெதிர்த்தெழு” என்றும் பாடம்.

மணிகுண் டலங்க ளிருபாலும் வந்து வரையாக மீது திவனத்
துணிகொண் டிலங்கு சுடர்வேலி னேடு வருவா னிதென்கொ றுணிவே.,
இஃது எழுசீர்க் கழிநெடிலடியான் வந்த செய்யுள்.

“மூவடிவி னூலிரண்டு சூழ்சுடரு நாண
முழுதுலகு *மூடி முனாவயிர நாற்றித்
துவடிவி னூலிலங்கு வெண்குடையி னீழற்
சுடரோயன் னடிபோற்றிச் சொல்லுவதொன் றுண்டாற்
சேவடிக டாமரையின் சேவிதழ்க டுண்டச்
சிவந்தனவோ சேவடியின் செங்கதிர்கன் பாயப்
பூவடிவு கொண்டனவோ பொங்கொளிகள் சூழ்ந்த
புலன்கொனா வாலெமக்கெம் புண்ணியர் தங் கோவே”

இஃது எண்சீர்க்கழிநெடிலடியான் வந்த செய்யுள்.

“இடங்கை வெஞ்சிலை வலங்கை வாளியி னெதிர்த் தாரையை
யிலங்கு மாழியின் விலங்கியோன்
முடங்கு வாலுளை மடங்கன் மீயிசை முனிந்து சென்றுடன்
முரண்ட ராசனை முருக்கியோன்
வடங்கொண் மென்முலை றடங்கு துண்ணிடை மடந்தை சுந்தரி
வனங்கொன் பூண்முலை மகிழ்ந்தகோன்
றடங்கொ டாமரை யிடங்கொள் சேவடி தலைக்கு வைப்பவர்
தமக்கு வெந்துயர் தவிர்க்குமே”

இஃது ஒன்பதின்சீர்க் கழிநெடிலடியான் வந்த செய்யுள்.

“கொங்கு தங்கு கோதை யோதி மாத ரோடு கூடி சீடு மோடை நெற்றி
வெங்கண் யானை வேந்தர் போந்த வேத கீத நாத வென்று நின்ற தாழ
அங்க பூர்வ மாதிரி யாய வாதி நூலி னீதி யோது மாதிரி யாய
செங்கண் மானை † காலை சென்று சேர்நர் சேர்வர் சோதி சேர்த்த சித்திதானே”

இது பதின்சீர்க்கழிநெடிலடியான் வந்த செய்யுள். பிறவும் வந்துழிக்
கண்டுகொள்க.

*“மூடியெழின் முனாவயிர நாற்றி” என்றும் பாடும்.

†“மானை காலை சேர்நர் சேர்வர்” என்றும் பாடும்.

“பாலொடு தேன்கலந் தற்றே பணிமொழி
வாலெயி றாறிய நீர்”

இஃது இரண்டடியான் வெண்பாவிற்குச் சிறுமைவந்தவாறு.

“முதுக்குறைந் தனளே முதுக்குறைந் தனளே
மலைய னெனவேற் கண்ணி
முலையும் வாரா முதுக்குறைந் தனளே”

இது மூன்றடியான் ஆசிரியப்பாவிற்குச் சிறுமை வந்தவாறு.

“செல்வப் போர்” இது நான்கடியாற் கலிப்பாவிற்குச் சிறுமை வந்தவாறு.

“செங்கண்மேதி கரும்புழக்கி
யங்கணிலத் தலாருந்திப்
பொழிற்காஞ்சி நிழற்றயிலும்
செழுநீர்—நல்வயற் கழனி யூர்
புகழ்த வாளுப் பெருவண் மையனே”

இது மூன்றடியான் வஞ்சிப்பாவிற்குச் சிறுமை வந்தவாறு. பிறவு மன்ன.

இனி, “எழுத்தசைசீர்செந்தொடையே” என்பதற் குதாரணம்.
அந்தாதித்தொடை வருமாறு:—

“உலகுடன் விளக்கு மொளிகிழ மலிர்மதி
மதிநல னழிக்கும் வளங்கெழு முக்துடை
முக்துடை நீழற் பொற்புடை யாசனம்
ஆசனந் திருந்த திருந்தொளி யறிவன்
ஆசனந் திருந்த திருந்தொளி யறிவனை
யறிவுசே ருன்னமோ டருந்தவம் புரிந்து
துன்னிய மாந்தரஃ தென்ப
பன்னருஞ் சிறப்பின் விண்மிசை யுலகே”

இது நான்கந்தாதித் தொடையும் வந்த செய்யுள். இனி இரட்டைத்
தொடை செந்தொடைகள் வருமாறு:—

“ஒக்குமே யொக்குமே யொக்குமே யொக்கும்
விளக்கினிற் சிறெரி யொக்குமே யொக்கும்
குணக்கொட்டிப் பூவி னிறம்”

இஃது ஓரடிமுழுதும் வந்தமொழியே வந்தமையால் இரட்டைத்தொடை.

“பூத்த வேங்கை வியன்சிறை யேறி
மயிலின மகவு நாடன்
நன்னுதற் கொடிச்சி மனத்தகத் தோனே”

இது மோனைமுதலாகிய தொடையின்றிவந்தமையாற் செந்தொடை; பிறவு
மன்ன, (இ)

சு. தொடையெழுவா யெழுத்தொன்றின் மோனையியை பிறுதி
சொல்லோண்டா மெழுத்தொன்றி னெதுகைபொருண்
ளுடன்முரணின் முரணாபு வருதலடி யளவே [மொழிக
யுயரிருசீ ரிணைதலிணை முதலொடுமுன் றுஞ்சீர்
அடைபொழிப்பு நடுவிருசீ ரகறலொருஉ வடியி
னடர்தருமுச் சீர்குழை முதலயற்சீர் நீங்கல்
கெடலருமேற் கதுவாயே பீற்றயற்சீர் நீங்கல்
கீழ்க்கதுவாய் சீர்முழுதுங் கிடைத்திடின்முற் றுமே.

“தொடையெழுவாய் எழுத்து ஒன்றின் மோனை”-என்றது, அடிதோறும்
முதலெழுத்து ஒன்றிவரத் தொடுப்பது அடிமோனைத்தொடை. “இயையு இறுதி”
என்றது, அடிதோறும் இறுதி யெழுத்து ஒன்றிவரத்தொடுப்பது அடியியையுத்
தொடை. “சொல்லோண்டாம் எழுத்தொன்றின் எதுகை” என்றது அடிதோறும்
இரண்டாமெழுத்து ஒன்றிவரத்தொடுப்பது அடியெதுகைத் தொடை.
“பொருண் மொழிக ளுடன் முரணின் முரண்” என்றது, பொருளானே
யாயினும் சொல்லானே யாயினும் அடிதோறும் முதன்மொழிக்கண் மறுதலைப்
படத் தொடுப்பது அடிமுரண்டொடை. “அளபு வருதல் அடியளவே”
என்றது, அடிதோறும் முதன்மொழிக்கண் அளபுவரத் தொடுப்பது, அடியள
பெடைத்தொடை. “உயரிருசீரிணைதலிணை.....சீர்முழுதுங்
கிடைத்திடின் முற்றமே” என்றது, முன்சொன்ன மோனை இயையு எதுகை
முரண் அளபு என்னும் இவ்வெந்தினும் இணை பொழிப்பு ஒருஉ கூழைமேற்கது
வாய் கீழ்க்கதுவாய் முற்ற என்னும் இவை எழுங் கூட்டி உறழ் முப்பத்தைந்து
தொடையாம்; எ-று. வரலாறு:—இணைமோனைத்தொடை, பொழிப்புமோனைத்
தொடை, ஒருஉமோனைத்தொடை, கூழைமோனைத்தொடை, மேற்கதுவாய்
மோனைத்தொடை, கீழ்க்கதுவாய்மோனைத்தொடை, முற்றமோனைத்தொடை
எனவும், இவ்வாறே இயையு எதுகை முதலியவற்றோடு ஒட்டியும் ஆகத்
தொடை முப்பத்தைந்தாமாறு கண்டுகொள்க.

“மாவும் புள்ளும் வதிவயிற் படா
மாரீர் விரிந்த பூவுங் கூம்ப
மாவை தொடுத்த கோதையுங் கமழ
மாவை வந்த வாடையின்
மாயோ என்னுயிர்ப் புறத்திறுத் தற்றே.”

இஃது அடிதோறும் மூதலெழுத்தொன்றிவரத் தொடுத்தமையால் அடி
மோனைத்தொடை.

“இன்னகைத் துவர்வாய்க் கிளவியு மணங்கே
நன்மா மேனிச் சுணங்குமா ரணங்கே
ஆடமைத் தோளிக் கூடலு மணங்கே
அரிமதர் மழைக்கணு மணங்கே
திருநுதற் பொறித்த திலதமு மணங்கே.”

இஃது அடிதோறும் இறுதியெழுத்தொன்றிவரத் தொடுத்தமையால், அடி
யியைபுத்தொடை.

“தேம்பழுத் தினியரீர் மூன்றுந் தீம்பலா
மேம்பழுத் தளிந்தன சுளையும் வேரியும்
மாம்பழக் கனிகளும் மதுத்தண் டட்டமூந்
தாம்பழுத் துளசில தவள மாடமே.”

இஃது அடிதோறும் இரண்டாமெழுத் தொன்றிவரத் தொடுத்தமையால்
அடியெதுகைத்தொடை.

“இருள்பரந் தன்ன மாரீர் மருங்கின்
நிலவருவித் தன்ன வெண்மண லொருசிறை
இரும்பி னன்ன கருங்கோட்டுப் புண்ணை
பொன்னி னன்ன துண்டா திறைக்கும்
சிறுசூடிப் பரதவர் மடமகன்
பெருமதர் மழைக்கணு முடையவா லணங்கே.”

இஃது அடிதோறும் முதற்சீர் மறுதலைப்படத் தொடுத்தமையால் அடி
மூரண்டொடை.

“ஆஅ வளிய வலவன் தன் பார்ப்பினோ
இஹி ஸீரைகொண் டோனோப் பள்ளியுட்
தேந் திரையலைப்பத் துஞ்சா திறைவன்றோன்
மேள வலைப்பட்ட நம்போ னறுதால்
ஓந் வழக்குந் துயர்.”

இஃது அடிதோறும் அளபெடுத்தொன்றிவரத்தொடுத்தமையால் அடியன
பெடைத்தொடை.

இனி இணைமோனை முதலாகிய தொடை வருமாறு.

“அணிமல ரசோகின் தளிர்நலங் கவற்றி
அரிற்சூரற் கிண்கிணி யரற்றுஞ்சேறடி
அம்பொற் கொடிஞ்சி நெடுந்தே ரகற்றி
அகன்ற வல்கு லத்தண் மருங்குல்
அரும்பிய கொங்கை யவ்வளை யமைத்தோன்
அவிர்மதி யனைய திருநத லரிவை
அயில்வே லனுக்கி யம்புலத் தமர்த்த
கருங்கய னெடுங்க ணைக்கமென்
திருந்திய சிந்தையைத் திறைகொண் டனவே.”

இதனுள் இணைமோனை முதலாகிய ஏழுவிசற்பழம் முறையானே வந்த
வாறு கண்டுகொள்க.

“மொய்த்துடன் தவழு முகிலே பொழிலே
மற்றத னயலே முத்துறழ் மணலே
நிழலே யீனியத னயலது கடலே
மாதர் நகிலே வல்லே யியலே
லில்லே நுதலே வேற்கண் கயலே
பல்லே தவளம் பாலே சொல்லே
புயலே குழலே மயிலே யியலே
அதனால்
இவ்வயின் இவ்வரு வியங்கலின்
எவ்வயி னோரு மிழப்பர்தந் நிறையே.”

இதனுள் இணையையு முதலாகிய ஏழுவிசற்பழம் முறையானே வந்த
வாறு கண்டுகொள்க.

“பொன்னி னன்ன பொறிசுணங் கேந்திப்
 பன்னருங் கோங்கி னன்னலங் கவற்றி
 மின்னவி ரொளிவடந் தாங்கி மன்னிய
 நன்னிற மென்முலை மின்னிடை வருத்தி
 என்னையு மிடுக்கண் டென்னுவீத் தின்னடை
 அன்ன மென்பெடை போலப் பன்மலர்க்
 கன்னியம் புன்னை யின்னிழற் றுன்னிய
 மயிலேய் சாயல் வாணுதல்
 அயிலவே லுண்கணெம் மறிவுதொலைத் தனவே.”

இதனுள் இணையெதுகை முதலாய ஏழுவிசற்பழம் முறையானே வந்த
 வாறு கண்டுகொள்க.

“சிறிடிப் பேரக லக்கு லொக்குபு
 சுருங்கிய துசப்பிற் பெருகு வடந்தாங்கிக்
 குவிந்துசுணங் கரும்பிய கொங்கை விரிந்து
 சிறிய பெரிய நிகர்மலர்க் கோதைதன்
 வெவ்வளைத் தோளுஞ் சேயரிச் சுருங்குணு
 மிருக்கையு நிலையு மேந்தெழி வியக்கமும்
 துவர்வாய்த் தீஞ்சொலு முவந்தனை முனியா
 தென்று மின்னணம் ஆகுமதி
 பொன்றிகழ் நெடுவேற் போர்வல் லோயே.”

இதனுள் இணைமுரண் முதலான ஏழுவிசற்பழம் முறையானே வந்த
 வாறு கண்டுகொள்க.

“தாஅட் டாஅ மரைமல ருழக்கிப்
 பூஉக் குவளைப் போலு தருந்திக்
 காஅய்ச் செந்நெற் கறித்துப் போலும்
 மாஅத் தாஅண் மோலுட் டெருமை
 தேளம் புனலிடைச் சோர்நர் பாஅல்
 மீஇ னொர்ந் துகளுஞ் சீஇர்
 ஏள ராஅ நீஇ னீஇர்
 ஊரன் செய்த கேண்மை
 யாய்வளைத் தோளிக் கலரா னாவே.”

இதனுள் இணையன்பெடைத்தொடைமுதலாகிய ஏழுவிசற்பழம் முறை
 யானே வந்தவாறு கண்டுகொள்க. (தொடை மூற்றும்.) (சு)

உறுப்பியளி முற்றும்.

உ-வது செய்யுளியல்.

எ. ஆர்வெண்பா வகவல்கலி வஞ்சிப்பா நான்கி
 னளவடிவெண் பாச்செப்ப விசைமுச்சீ ரந்தம்
 கூர்காசு பிறப்புநாண் மலர்முடிவீ ரடிவெண்
 குறள் குறள்வெண் பரவிரண்டா யோராசீ ராசு
 நேருகினுந் தனிச்சொற்பெற் றென்றிரண்டு விகற்பம்
 நேரிசைவெண் பரத்தனிச்சொ ளின்றியடி நான்காய்ப்
 பார்விகற்ப மொன்றுபல னின்னிசைவெண் பாவப்
 படியடியீ ராறுவரும் பஃறொடைவெண்பாவே.

என்பது சூத்திரம். “ஆர்வெண்பா வகவல்கலி வஞ்சிப்பா நான்கின்” எ—து வெண்பா, அகவற்பா; கலிப்பா, வஞ்சிப்பா எனப் பா நான்காம். ஆரென்னும் விதப்பிற் றினமாவன:—தாழிசை, துறை, விருத்தம் எனவரும். அவையாவன:—வெண்பா, வெண்டாழிசை, வெண்டுகறை, வெளிவிருத்தம் எனவும்; ஆசிரியப்பா, ஆசிரியத்தாழிசை, ஆசிரியத்தறை, ஆசிரியவிருத்தம் எனவும்; கலிப்பா, கலித்தாழிசை, கலித்தறை, கலிவிருத்தம் எனவும்; வஞ்சிப்பா, வஞ்சித்தாழிசை, வஞ்சித்தறை, வஞ்சிவிருத்தம் எனவும் வரும். இவற்றிற் குதாரணம் முன்னர்க்காட்டுதும். “அளவடி வெண்பாச் செப்பவிசை முச்சீ ரந்தம் கூர் காசு பிறப்பு நாண் மலர் முடிவு” எ - து நான்கு பாலினுள் வெண்பா வாவது, அளவடியுஞ் செப்பலோசையும் முடிவிலடி முச்சீருந் காசு பிறப்பு நாண் மலரென்னும் முச்சீருந் முடிவிற்கீறும் பெற்று வருமென்பது—வெண்பாக் களுக்குப் பொதுவிலக்கணம். “சாடிவெண்குறள்” என்பது, இரண்டடியாய் வருவது குறள்வெண்பாவாம். “குறள்வெண்பா இரண்டா யோராசு மீராசு நேருகினுந் தனிச்சொற்பெற் றென்றிரண்டு விகற்பம் நேரிசை வெண்பா” எ - து குறள்வெண்பா இரண்டா யோராசுபெற்று மீராசுபெற்றும், உம்மையா லோராசு மீராசும் பெறுதமாய், எடுத்த எதுகைக் கேற்ற தனிச்சொற்பெற்று ஒருவிகற்பமாகிய மிருவிதப்பமாகியும் வருவன நேரிசைவெண்பா; “தனிச் சொலின்னி அடி நான்காய்ப் பார் விகற்பமொன்று பல இன்னிசைவெண்பா” என்பது, தனிச்சொல்லின்னி நாலடியா யொருவிகற்பமும் பல விகற்பமமாகி வருவன இன்னிசைவெண்பா. “அப்படி அடியீராறு வரும் பஃறொடை வெண்பா” என்பது இன்னிசைவெண்பாப்போலப் தனிச்சொல்லின்னி ஒரு விகற்பமும் பலவிகற்பமும் பெற்று கீந்தடிமுதலாகப் பன்னிரண்டடியளவுக் வருவன பஃறொடைவெண்பா. எ - று, இவற்றிற் குதாரணம்:—

“பொன்னூர மார்பிற் புனைகழற்காற் கிள்ளிபே
ருன்னேனென் லாமூலக்கை பற்றினேன்—கென்னோ
மனனெடு வாயெல்லா மங்குநீர்க் கோழிப்
புனனாண் பேரே வரும்.”

இஃது அளவடியானுஞ் செப்பலோசையானும் வந்தமையால் வெண்பா.

“இன்னகைத் துவர்வாய்க் கிளவியு மணங்கே
நன்மா மேனிச் சுணங்குமா ரணங்கே
யாடமைத் தோளிக் கூடலு மணங்கே
யரிமதர் மழைக்கண்ணு மணங்கே
திருநுதற் பொறித்த நிலதமு மணங்கே.”

இஃது அளவடியானும் அசவலோசையானும் வந்தமையால் ஆசிரியப்பா.

“அரிதாய வறனெய்தி யருளியோர்க் களித்தலும்
பெரிதாய பகைவென்று பேணாரைத் தெறுதலும்
புரிவமர் காதலிற் புணர்ச்சியுந் தருமெனப்
பிரிவெண்ணிப் பொருள்வயிற் சென்றநங் காதலர்
வருவர்கொல் வயங்கிழாய் வலிப்பல்யான் கேளினி;

இது தாவு.

அடிதாங்கு மளவன்றி யழலன்ன வெம்மையாற்
கடியவே கணங்குழாய் காடென்ற ரக்காட்டு
மடியடிச் சுயந்தலை கலக்கிய சின்னீரைப்
பிடியூட்டிப் பின்னுண்ணங் களிநெனவு முரைத்தனரே;
இன்பத்தி னிகந்தொர்இ யிலைதீந்த வுலவையாற்
றுன்புறாஉந் தகையவே காடென்ற ரக்காட்டு
ளன்புகொண் மடப்பெடை யசையுய வருத்தத்தை
மென்சிறக ராலாற்றும் புறவெனவு முரைத்தனரே;
கன்மிசை வேய்வாடக் கனைகதிர் தெறுதலாற்
றுன்னருஉந் தகையவே காடென்ற ரக்காட்டு
ளின்னிழ லின்மையால் வருந்திய மடப்பிணக்குந்
தன்னிழலைக் கொடுத்தளிக்குந் கலையெனவு முரைத்தனரே;

இவை மூன்றும் தாழிசை.

எனவாங்கு, (தனிச்சொல்.)

இனைநல முடைய கானஞ் சென்றார்
புனைநலம் வாட்டுநீரல்லாழினைவயிற்

பல்லியும் பங்கொத் திசைத்தன
நல்லெழி லுண்கணு மாடுமா வீடனே”

இது சுரிதகம். இஃ தனவடியானுந் துள்ளலோசையானும் வந்தமையாற்
கலிப்பா.

“சுறமறிவன துறையெல்லா
யிறவீன்பன வில்லெல்லா
மீன்றிரிவன கிடங்கெல்லாந்
தேன்றழுவன பொழிலெல்லா
மெனவாங்குத்
தண்பணை தழீஇய விருக்கை
மண்கெழு நெடுமதின் மன்ன னாரே.”

எனவும்,

“தொன்னலத்தின் புலம்பலுப்பத் தொடித்தோண்மேற்
பன்னலத்த கலந்தொலையப் பரிவெய்தி
யென்னலத்தகை யிதுவென்னென வெழில்காட்டிச்
சொன்னலத்தொகைப் பொருள் கருத்தி னிற்சிறந்தாங்
கெனப் பெரிதும்
கலங்களு ரெய்தி வீடுப்பவஞ்
சிலம்பிடைச் செலவுஞ் சேணிவந் தந்தே.”

எனவும், இவை, குறையி. சிந்தடியானுந் தாங்கலோசையானும் வந்தமையால்
வஞ்சிப்பா.—எனவரும்.

இனி வெண்பாவுக்கு வரலாறு :—

“அரிய வரைகேண்டு காட்டுவார் யாரே
பெரிய வரைவயிரங் கொண்டு—தெரியிற்
கரிய வரைநிலையார் காய்ந்தாலென் செய்வார்
பெரியவரை வயிரங் கொண்டு.”

இது கர்செனமுடிந்தது.

“உருவுகண் டெள்ளாமை வேண்டு முருள்பெருந்தேர்க்
கச்சாணி யன்னு ருடைத்து.”

இது பிறப்பென முடிந்தது.

“பாலொடு தேன்கலந் தந்தே பணிமொழி
வாலெயி றாறிய நீர்.”

இது நானென முடிந்தது.

“பொன்றை மர்பில்.....வரு” இது மலரெனமுடிந்தது.

அடைவே காசு பிறப்பு நாண் மலரெனவும் ஈற்றடிமுச்சீரும் வந்தவாறு கண்டுகொள்க.

இனி ‘பாலொடுதேன்’ எனவும், ‘உருவுகண்டென்னாமை’ எனவும், ஒரு விதப்பத்தானும் இருவிதப்பத்தானும் வந்தமையாற் குறள்வெண்பா.

“தடமண்டு தாமரையின் ருதா டல்வ
னிடமண்டிச் செல்வதனைக் கண்டு—பெடைஞெண்டு
பூழிக் கதவடைக்கும் புத்தாரே பொய்கடிந்
தூழி நடாயின னூர்”.

எனவும்,

“அரிய வரைகீண்டு காட்டுவார் யாரே
பெரிய வரையிரங் கொண்டு—தெரியிற்
கரிய வரைநிலையார் காய்ந்தாலென் செய்வார்
பெரிய வரையிரங் கொண்டு”

எனவும், இவை இரண்டு குறள்வெண்பா நடுவு முதற்றொடைக்கேற்ற தனிச் சொல்லா வடிவிரம்பி இரண்டு விதப்பத்தானு மொருவிதப்பத்தானும் வந்தமையால் இருகுறள் நேரிசைவெண்பா.

“கருமமு முன்படப் போகமுந் துவ்வாத்
தருமமுந் தக்கார்த்தே செய்யா—வொருநிலையே
முட்டின்று மூன்று முடியுமே வஃதென்ப
பட்டினம் பெற்ற கலம்”

எனவும்,

“வஞ்சியே நென்றவன்ற னூருரைத்தான் யானுமவன்
வஞ்சியா நென்பதஞல் வாய்நேர்ந்தேன்—வஞ்சியான்
வஞ்சியேன் வஞ்சியே நென்றுரைத்தும் வஞ்சித்தான்
வஞ்சியாய் வஞ்சியார் கோ”

எனவும், ஓரசையானும் ஈரசையானும் ஆகிட்டு இருவிதப்பத்தானும் ஒருவிதப் பத்தானும் வந்த இருகுறளேரிசைவெண்பா வந்தவாறு கண்டுகொள்க. இனி:—

“வைகலும் வைகல் வரக்கண்டு மஃதுணரார்
வைகலும் வைகலை வைகுமென் நிற்புறுவார்
வைகலும் வைகற்றம் வாணண்மேல் வைகுதல்
வைகலை வைத்துணரா தார்.”

இது, நான்கடியாய்த் தனிச்சொல்லின்றி யொருவிதப்பத்தால் வந்த இன் னிசைவெண்பா.

“இன்னொமை வேண்டி னிரவெழுத வந்நிலத்து
மன்னுதல் வேண்டி னிசைநடுக தன்னொடு .
செல்வது வேண்டி னறஞ்செய்க வெல்வது
வேண்டின் வெகுளி விடல்.”

இஃ தடிதோறும் ஒருஉத்தொடைவிரவிப் பலவிகற்பத்தான் வந்த இன்
னிசைவெண்பா.

“இன்றுகொ லன்றுகொ வென்றுகொ வென்னுது
பின்றையே நின்றது கூற்றமென் றெண்ணி
யொருவுமின் நியவை யொல்லும் வகையான்
மருவுமின் மாண்டா ரறம்.”

இஃ திருவிகற்பத்தால் வந்த விண்ணிசைவெண்பா. பிறவுமன்ன.

“சேற்றுக் காணீலஞ் செருவென்ற வேந்தன்வேல்
கூற்றுறழ் மொயம்பிற் பகழி பொருகயல்போற்
ரோற்றந் தொழில்வடிவு தம்முட் டுகிமாற்றம்
வேற்றுமை யின்றியே யொத்தன மாவேட
ராற்றுக்கா லாட்டியர் கண்.”

இஃது ஐந்தடியான்வந்த ஒரு விகற்பப் பஃரெடைவெண்பா.

“பன்மாடக் கூடல் மதுரை நெடுந்தெருவி
லென்னொடு நின்ற ரிருவ ரவருள்ளும்
பொன்னோடை நன்றென்றான் நல்லளே பொன்னோடைக்
கியானைநன் றென்றாளு மந்நிலையன் யானே
யெருத்தத் திருந்த விலங்கிலவேற் றென்னன்
நிருத்தாரநன் றென்றேன் நியேன்.”

இஃது ஆறடியான்வந்த பல விகற்பப் பஃரெடைவெண்பா.

“வையக மெல்லாம் கழனியா வையகத்துச்
செய்யகமே நாற்றிசையின் றேயங்கள் செய்யகத்து
வான்கரும்பே தொண்டை வளநாடு வான்கரும்பின்
சாதேயந் நாட்டுத் தலையூர்கள் சாறட்ட
கட்டியே கச்சிப் புறமெல்லாம் கட்டியுட்
டானேற்ற மாந சருக்கரை மாமணியே
யானேற்றான் கச்சி யகம்.”

இது பலவிகற்பத்தான்வந்த ஏழடிப் பஃரெடைவெண்பா.

(க)

அ. பலவடியா யளவிலவா யொருஉவெதுகை யிரண்டாம்
பாதங்க டொறும் பெறினும் வெள்ளடிஞன் றுவாங்
கவிவெண்பா நேரிசையின் னிசைபோன்மூன் மடியேற்
கருதப்பேர் சிந்தியலொப் பிரடிசெந் துறையீற்
நிலகடிஞன் றுதல்குறட்டா ழிசையடிமூன் றுய்ச்சிந்
தீற்றடியா யிறல்வெண்டா ழிசையடிமூன் றீறேழ்
குலவடியர் தங்குறையும் வெண்ணிறைநான் கடியுங்
கொண்டடிக டொறுந்தனிச்சொற் பாவல்வெளி விருத்தம்.

“பலவடியாய் அளவிலவாய்” எ-து பலவடிகளாலும் பட்டுறோடை வெண்பா முதலான வெண்பாக்கள்போல அடிவரையறுத்துச் சொல்லாமல் அளவிலாத அடிகளையுடைத்தாய்; “ஒருஉவெதுகை யிரண்டாம்பாதங்கடொறும் பெறினும்” எ-து இரண்டாமடிகடொறும் தனிச்சொல்லாகிய ஒருஉவெதுகையைப் பெறினும். “பெறினும்” என்பதனால் ஒருஉவெதுகை பெறாமலுமாம்; “வெள்ளடி னுன்றுவாங் கவிவெண்பா” எ-து வெள்ளடிக்குச் சொன்ன இலக்கணங்களிற் குறையாமல் வருவது கவிவெண்பா : “நேரிசை யின்னிசைபோன் மூன் மடியேற்கருதப் பேர் சிந்தியல்” எ - து—நேரிசைவெண்பாப்போலத் தனிச் சொற்பெற்று இன்னிசை வெண்பாப் போலத் தனிச்சொ லீன்றியும், மூன்றடியாய் வருமாயின் அவ்வப்பெயராலே நேரிசைச்சிந்தியல் வெண்பா வென்றும், இன்னிசைச்சிந்தியல்வெண்பா வென்றும் கொள்க. “பெயர் கருது” என்பதனால், அவைபோல ஒரு விகற்பமும் பல விகற்ப மும் கொள்க. “ஒப்பீரடி செந்துறை” எ - து—இரண்டடியும் தம்முள் ஒத்துவருவது வெண்செந்துறை; “சுற்றிலகடி னுன்றுதல் குறட்டாழிசை” எ - து—பலசீரா யீற்றடி குறைந்து வருவது குறட்டாழிசை; (இவ் விரண்டுங் குறட்டாவின்னம்.) “அடிமூன்றாய்ச் சிந்தீற்றடியாய் இறல் வெண்டாழிசை” எ - து—மூன்றடியாய் முடிவிலடி முச்சீராய் முடிவது வெண்டாழிசை. “அடிமூன் றீறேழ் குலவடி அந்தல்குறையும் வெண்ணிறை” எ - து—மூன்றடி முதலாய் ஏழடியீறும் முடிவிலடி குறைந்துவருவது வெண்ணிறை. “நான் கடியுங்கொண்டடிகடொறுத் தனிச்சொல் பாவல் வெளிவிருத்தம்” எ - து— நான்கடியு மூன்றடியும்பெற்று அடிதோறு யிறுதியொருசொல் தனிச்சொல் லாய் வருவது வெளிவிருத்தம். எ - று. உம்மமையான் மூன்றடியுங் கொள் ளப்பெற்றது. உதாரணம்:—

“சுடர்த்தொடிஇ கேளாய் தெருவினு மாடி
மணற்சிறிநில் காலிற் சிதையா வடைச்சிய
கோதை பரிந்து வரிப்பந்து கொண்டோடி
நோதக்க செய்யுஞ் சிறுபட்டி மேலோர்கா

என்னையும் யானு மிருந்தேமா வில்லீரே
யுண்ணுநீர் வேட்டே னெனவந்தாற் கண்ணை
யடர்பொற் சிரகத்தால் வாக்கிச் சுடரிழா
யுண்ணுநீ ரூட்டிவா வென்ற னெனயானுந்
தன்னை யறியாது சென்றேன்மற் றென்னை
வளைமுன்கை பற்றி நலியத் தெருமந்திட்
டன்னு யிவனெருவன் செய்ததுகா னென்றேனு
வன்னை யலறிப் படர்தாத் தன்னையா
னுண்ணுநீர் விக்கினு னென்றேனு வன்னையுந்
தன்னைப் புறம்பழித்து நீவமற் றென்னைக்
கடைக்கண்ணுற் கொல்வான்போ னோக்கி நகைக்கூட்டஞ்
செய்தானக் கன்வன் மகன்.”

என்னும் பாட்டும் மடல்போல்வன பிறவுந் தனிச்சொல்லின்றிவந்த கலி
வெண்பா.

“வெட்சி நிரைகவர்தல் மீட்டல் கரந்தையாம்
வட்கார்மேற் செல்வது வஞ்சியா—முட்கா
தெதிரூன்றல் காஞ்சி யெயில்காத்தல் நொச்சி
யதுவளைத்த லாகு முழிஞை—யதிரப்
பொருவது தும்பையம் பேரர்க்கனத்து மிக்கார்
செருவென் நதுவாகையாம்.”

என்னும் பாட்டுமுதலாயினபோல்வன பிறவுந் தனிச்சொற்பெற்று வந்த கலி
வெண்பா.

“நற்கொற்ற வாயி னறுஞ்சுவளைத் தார்கொண்டு
சுற்றும்வண் டார்ப்பப் புடைத்தாளே—பொற்றேரான்
பாலெல் வாயின் மகன்”

எனவும்,

“அறிந்தானே யேத்தி வறிவாங் கறிந்து
செறிந்தார்க்குச் செவ்வ னுரைப்பச்—சிறந்தார்
சிறந்தமை யாராய்ந்து கொண்டு.”

எனவும், இவை, மூன்றடியால் நேரிசைவெண்பாப்போல், இரண்டாமடியி
ன்றி தனிச்சொற்பெற்று இரு விகற்பத்தானும் ஒருவிகற்பத்தானும்வந்தமை
யால் நேரிசைச்சிந்தியல்வெண்பா.

“நறுநீல நெய்தலுங் கொட்டியுந் தீண்டிப்
பிறநாட்டுப் பெண்டிர் முடிநாறும் பாரி
பறநாட்டுப் பெண்டி ரடி.”

எனவும்,

“சுரையாழ வம்மி மிதப்ப வரையனைய
யானைக்கு நீத்து முயற்கு நிலையென்ப
கானக நாடன் கூணை.”

எனவும், இவை, மூன்றடியால் இன்னிசைவெண்பாப்போலத் தனிச்சொல்
வின்றி ஒருவிகற்பத்தானும் இருவிகற்பத்தானும் வந்தமையால் இன்னிசைச்
சிந்தியல் வெண்பா.

“மூல்லை முறவலித்தக் காட்டின மெல்லவே
சேயிதழ்க் காந்த டெடுப்பீன்ற போயினார்
திண்டேர் வரவுரைக்குங் கா”

இதவும் பலவிகற்பத்தான்வந்த இன்னிசைச்சிந்தியல்வெண்பா.

“ஆர்கலி யுலகத்து மக்கட் கெல்லா
மோதலிற் சிறந்தன் றொழுக்க முடைமை.”

எனவும்,

“கொன்றை வேந்தன் செல்வ னடியினை
யென்று மேத்தித் தொழுபோம் யாமே.”

எனவும் இவை, ஒழுக்கியவோசையும் விழுமியபொருளும் பெற்று, இரண்டடியுந்
தம்முனொத்து வந்தமையார் குறள்வெண்செந்துறை.

“நண்ணுவார்வினை நையநாடொறு நற்றவர்க்கர சாயஞானநற்
கண்ணினாடியே யடைவார்கள் கற்றவரே.”

எனவும்,

“நீலமாகடல் நீடுவார்திறை நின்றபோற் பொங்கிப் பொன்று மாங்கவை
காலம்பல் காலஞ்சென்றபின் செல்வர் யாக்கை கழிதலுமே.”

எனவும், இவை, பலசீரர யீற்றடிஞரைந் திரண்டடியாய் வந்தமையார் குறட்
டாழிசை. (உரைத்தவிரண்டு குறட்பாவினமே.)

“நண்பி தென்று தீய சொல்லார்
முன்பு நின்று முனிவு செய்யா
ரன்பு வேண்டி பவர்.”

இது, மூன்றடியா யீற்றடி முச்சீராய்ப் பிறதனாவிரவி வெண்பாப்போல
முடிந்தமையால் வெண்டாழிசை.

“குழலிசைய வண்மணங்கன் கோழியை செங்காந்தட் குலைமேற்பாய
வழலெரியின் மூழ்கினவா லந்தோ வளியவென் நயல்வாழ் மந்தி
கலுழவனபோ னெஞ்சயர்ந்து கல்லருவி தூஉ
நிழல்வரை நன்றா னீப்பினே வல்லன்.”

இது, நான்கடியா யீற்றடியிரண்டு சீர்குறைந்துவந்தஒரோலிவெண்டறை,

“ஆவா வென்றே யஞ்சின ராழந்தா—ரொருசாரார்
கூக வென்றே கூவிளி கொண்டா—ரொருசாரார்
மாமா வென்றே மாய்த்தனர் நீந்தா—ரொருசாரார்
வகீர் நாடி ரென்செய்து மென்ற—ரொருசாரார்.”

எனவும்,

கொண்டன் முழங்கினவாற் கோபம் பார்த்தனவா—லென்செய்கோயான்
வண்டுவிளிபாட வார்த்தனவம் பூத்தனவா—லென்செய்கோயான்
எண்டிசையுந் தோகை யிளையந்தகவி யேங்கினவா—லென்செய்கோயான்?

எனவும், அடிதோறும், நாந்திராய் நான்கடியாலு மூன்றடியாலும் வந்து அடி
தோறு மிறுதியிலே யொருசொல்லே தனிச்சொல்லாக வந்தமையால் வெளி
விருத்தம். (உ.)

கூ. பரவகவ லகவலிசை யளவடியீற் றயலிற்

பாதமுச்சீர் நேரிசையெவ் வடியுமள வொத்த
லருநிலைமண் டிலமிடைச்சீர் குன்றலிணைக் குறளா
மாதிரி வந்தமுறி னடிமறிமண் டிலவா
சிரியமூன் றடிபொத்த றுழிசைநான் கடியாய்ச்
சீரிடையிற் குறைதவிடை மடக்கலீற் றயலின்
மருவடிநை வது துறைநான் கடிபொத்தா றுதி
வளர்சீர்கள் பலவருத லாசிரிய விருத்தம்.

என்பது சூத்திரம்:—“பரவகவ.....நேரிசை” என்பது, அகவலோசையு
மளவடியு முடைத்தாய் ஈற்றயலடி முச்சீராய்வருவது நேரிசையாசிரி
யப்பா; “எவ்வடியு மளவொத்த லருநிலை மண்டிலம்” எ-து, எல்லாவடி
யுந் தம்மு ளொத்தமுடிவது நிலைமண்டிலவாசிரியப்பா; “இடைச்சீர்குன்ற
லிணைக்குறளாம்” எ-து, இடையிடையே இருசீரடியானும் முச்சீரடி
யானும் வருவது இணைக்குறளாசிரியப்பா; “ஆகி நடு வந்தமுறி னடிமறி
மண்டில வாசிரியம்” எ-து, எல்லாவடியும் முதனடு விறுதியாக உச்சரித்
தாலும் பொருள் ஒத்த முடிவது அடிமறி மண்டில வாசிரியப்பாவாம்;
“மூன்றடியொத்தல் தாழிசை” எ-து, மூன்றடியுந் தம்முளொத்த வருவது
ஆசிரியத்தாழிசை; “நான்கடியாய்ச்சீரிடைகுறைத லிடை மடக்கலீற்றயலின்
மருவடி நைவது துறை” எ-து, நான்கடியா யிடையிடை சீர்குறைந்து
மிடைமடக்கியு மீற்றயலடி குறைந்தும் வருவது ஆசிரியத்துறை; “நான்கடி
யொத் தாறாதி வளர்சீர்கள் பலவருத லாசிரியவிருத்தம்” எ-து, நான்கடியுந்
தம்முளொத்த அடிகடோறும் அறுசீர்முதலான சீரையுடைத்தாய்வருவது
ஆசிரியவிருத்தம். எ-று. இவற்றிற்கு உதாரணம்:—

“அணிமல ரசோகின் றளிர்நலன் கவற்றி
யரிக்குரற் கின்னிணி யாற்றஞ் சேறடி
யன்பொற் கொடிஞ்சி நெடுந்தே ரகற்றி

யகன்ற வல்கு லந்துண் மருங்கு
 லரும்பிய கொக்கை யவ்வனை யமைத்தோ
 ளவிர்மதி யனைய திருத்த லரிவை
 யயில்வே லனுக்கி யம்பலைத் தமர்த்த
 கருங்கய நெடுங்க ணைக்கமென்
 றிருந்திய சிந்தையைத் திறைகொண் டனவே.”

இஃ தீற்றயலடி முச்சீரான் வந்தமையால் நேரிசை யாசிரியப்பா.

“வேரல் வேலி வேர்க்கோட் பலலின்
 சார னாட செவ்வியை யாகுமதி
 யாரஃ தறிந்திசி னேரோ சாரற்
 சிறுகோட்டுப் பெரும்பழந் தூக்கி யாந்நிவ
 னாயிர் தவச் சிறிது காமமோ பெரிதே”

இஃது அளவடியாய் எல்லாவடியுந் தம்முள் ஒத்து வந்தமையால் நில
 மண்டில ஆசிரியப்பா.

“நீரின் தண்மையுந் தீயின் வெம்மையும்
 சாரச் சார்ந்து
 தீரத் தீருஞ்
 சார னாடன் கேண்மை
 சாரச் சாரச் சார்ந்து
 தீரத் தீரத் தீர்பொல் லாவே”

*“சிறியகட் பெறினே எமக்கீழ் மன்னே
 பெரியகட் பெறினே
 யாம்பாடத் தான்மகிழ்ந் துண்ணு மன்னே
 சிறுசோற் றுனு நனிபல கலத்தன் மன்னே
 பெருஞ்சோற் றுனு நனிபல கலத்தன் மன்னே
 என்பொடு தடிபடு வழியெல்லா மெமக்கீழ் மன்னே
 அம்பொடு வேனுழை வழியெல்லாந் தானிற்கு மன்னே

*உரையாசிரியர், இதனைப் பதினேழடி யாசிரியமெனக் கொண்டு இத்
 னுள் “எழாமடியும் பன்னிரண்டாமடியும் முச்சீரான் வந்தன; மூன்றாமடி
 முதலாக ஆறாமடியிருதிய நான்கடியும் பதினாலாமடியும் ஐஞ்சீரான் வந்தன;
 இரண்டாமடியும் பதினென்றாமடியும் ஆறுசீரான் வந்தன; ஏனைய நான்கு
 சீரான் வந்தன; இவ்வாறு வருதலின் அடியமயங்காசிரியமாயிற்று” என்றார்
 (தொல், செய்யுளியல், “வெண்டனை விரவியும்” என்பதனுரை). நக்கீனர்க்
 கியாய் “இதனுள் “நரந்த தாறுந் தன்கையால்” எனவும் “அருநிறத் தியங்கிய
 வேலை” எனவும் தனித்துவந்தன; “பெரியகட் பெறினே” என்பது சொற்சீரடி,
 இதனைக் குறளடியாக்கிக் குறளடியும் வரும் என்பர் பின்பு தூல்செய்த ஆசிரி
 யர்” [யாப்பருக்கல் விருத்திகாரர்] என்றனர் (தொல், செய், “இடையும் வரை
 யார்” என்பதனுரை.)

செய்யுளியல்

நரந்த நாறுத் தன்னையாற்
புலவு நாறு மென்றலை தைவருமன்னே
யருந்தலை யிரும்பாண ரகன் மண்டைத் துளையுரி
யிரப்போர் கையுளும் போகிப்
புரப்போர் புன்கண் பாவைசோர
வஞ்சொணுண் டேர்ச்சிப் புலவர் நாவிற்
சென்று வீழ்ந்தன்றவ
னருநிறத் தியங்கிய வேலே
யாசா கெந்தை யாண்டென் கொல்லோ
இனிப் பாடுநரு மில்லைப் பாடுநர்க்கொன் றீருநரு மில்லைப்
பனித்துறைப் பகன்றை நறைக்கொண் மாமலர்
சூடாது வைகி யாங்குப் பிறர்க்கொன்
றியாது வீயு முயிர்தவப் பலவே.”

இவை இடையடிக ளொருசீரு மிருசீருங் குறைத்துவந்தமையா லிணைக்குற
ளாசிரியப்பா.

“சூரல் பம்பிய சிறுகான் யாதே
சூர மகளி ராரணங் கினரே
வார லெனிலே யானஞ் சுவலே
சார னாட நீவச லாதே.”

இஃது எல்லாவடியும், முதனெயிறுதியாக, உச்சரித்து, அடிமறிமண்டில
மாமாறு கண்டுகொள்க.

“கன்று குணிலாக் கணிபுனிர்த்த மாயவ
னின்றும் மானுள் வருமே லவன்வாயிற்
கொன்றையந் திங்குழல் கேளாமோ தோழி”

“பாம்பு கயிருக் கடல்கடைந்த மாயவ
னீங்கும் மானுள் வருமே லவன்வாயி
லாப்பலந் திங்குழல் கேளாமோ தோழி”

“கொல்லையஞ் சாரற் குருந்தொசித்த மாயவ
னெல்லாம் மானுள் வருமே லவன்வாயின்
முல்லையந் திங்குழல் கேளாமோ தோழி”

இவை மூன்றடியா யொருபொரு ள்ளமேன் மூன்றடுக்கி வந்தமையால் ஆசிரி
யத்தாழிசை.

“வாறுற நியிர்த்தனை வையக மளந்தனை
பான்மதி விடுத்தனை பல்லுயி ரோம்பினை
நீனிற வண்ணனின் னிறைகழ றெழுதனம்”

இது தனியேவந்த ஆசிரியத்தாழிசை.

கொன்றார் தமைந்த குருமுகத் தெழினிறத் குருகித்
கோட்டின விருந்தாட் பெருங்கைக்
குன்றமென வன்றமெனக் குமுற நின்றன
கொடுத்தொழில் வேழம்

வென்றார் தமைந்த வினங்கொளி யினம்பிறைத்
துளங்குவா னிலங்கெயிற் தழுவளைப் பருந்தா
னதிரும் வானென வெநிருந் கூற்றெனச்
சுழலா நின்றன சுழிக்கண் யானி

சென்றார் தமைந்த சிறுதுதி வள்ளுகிற்
பொறியெருத் தெறுழ்வலிப் புலவுநா தழல்வாய்ப்
புனலாமெனக் கனலாமெனப்
புகையாநின்றன புலிமானேற்றை

என்றாக் கிவையிவை யியங்கலி னெந்திறத்
தினிவரல் வேண்டல் தனிவர லெனத்தலை
விலக்கலி னிறவரை மிசையெந் குறம்பிடை
யிதுவென்னெனவது நோன்காவிர
விடைக்களவுமது சுற்றோரதுகற்பன்றே.

இது நான்கடியாய் முதலடியும் மூன்றாமடியும் பதினான்குசீராய் ஏனையடி
யிரண்டும் பதினாறுசீராய் இடையிடை குறைந்துவந்த வாசிரியத்துறை.

“இரங்கு குயின்முழுவா வின்னிசையாழ் தேன
வரங்க மணிபொழிலா வாடும்போலு மிளவேனி
லரங்க மணிபொழிலா வாடொயின்
மரங்கொன் மணந்தகன்றார் நெஞ்சமென் செய்த திளவேனில்.”

இது நான்கடியா யிடைபிடைகுறைந் திடைமடக்காய்வந்த ஆசிரியத்துறை.

“கரைபொரு காண்யாற்றங் கல்லத ரெம்முள்ளி வருகிராயி
னரையிருந் யாமத் தடுபுலி யேறஞ்சி யகன்று போக
நரையுறு மேறுநுக கைவேலஞ்ச நுமை
வரையா மங்கையர் வெளவுத லஞ்சுதும் வாரிலையோ.”

இது நான்கடியா யீற்றயலடி குறைந்துவந்த ஆசிரியத்துறை.

“இறைக்கு மஞ்சிறைப் பறவைகள்” — இஃதறுசீர்க்கழிநெடிடடியான்வந்த
ஆசிரியவிருத்தம்.

“கணிகொண்டலர்ந்த” இஃ தெழுசீர்க்கழிநெடிடடியான்வந்த ஆசிரிய
ருவித்தம்.

“இடங்கை வெஞ்சில வலங்கை வாளியின்”—இஃது ஒன்பதின்சீர்க் கழி
கெடிலடியான் வந்த ஆசிரியவிருத்தம்.

“கொங்கு தங்கு கோதை யோநி மாதரோடி”—இது பதின்சீர்க் கழிகெடி
லடியான் வந்த ஆசிரியவிருத்தம். (ங)

கஃ. ஆசிரிசை துள்ளலன வடி கலிப்பாற் தரவொன்

றடைவிறு முழிசைமூன்றுத் தனிச்சொல்கரி தகமா
மாசிலநே ரிசையொத்தா முழிசைக்கலிப்பா வளவே

மன்சிந்து குறளடித்தா முழிசைப்பின்பு வருமே
லேசிலம்போ தாங்கவொத்தா முழிசைக்கலிப்பா விவற்றே

டிடையா கம்பவிலவண் னைகவொத்தா முழிசையே
பேசியவெண் பாவியைந்து சிந்தடியீற் றடியாய்ப்

பிறதனே தன் றனையோசை பெறுவது வெண் கலிப்பா.

“ஆசிரிசை துள்ளலனவடி கலிப்பா” எ-து, துள்ளலோசையினையு மள
வடியினையு முடையது கலிப்பா; “தரவொன்றடைவிறு முழிசைமூன்றுத்
தனிச்சொல்கரி தகமா மாசில நேரிசையொத்தா முழிசைக்கலிப்பா” எ-து, தா
வொன்றும் தாழிசை மூன்றுத் தனிச்சொல்லுஞ் சரிதகமுமாய் வருவது நே
ரிசையொத்தா முழிசைக் கலிப்பா; “அவவே மன்சிந்து குறளடித்தா முழிசைப்
பின்பு வருமேல் வசில் அம்போதரங்க வொத்தா முழிசைக் கலிப்பா” எ-து, முன்
போலத் தரவுத் தாழிசையும், பின்பு நாற்சீரடியானு முச்சீரடியானும் இருசீ
ரடியானும் வந்த அம்போதரங்கமு முடைத்தாய்த் தனிச்சொல்லுஞ் சரிதக
மும் பெற்று வருவது அம்போதரங்கவொத் தா முழிசைக் கலிப்பா: “இவற்றே
டிடை அராகம் வரில் வண்ணகவொத் தா முழிசையே” எ-து, இந்த அம்போ
தரங்க வுறுப்பை முடைத்தாய்த் தா முழிசைக்கு மம்போதரங்கத்துக்கு மிடையே
அராக வுறுப்பைப் பெற்றுவருவது வண்ணகவொத்தா முழிசைக்கலிப்பா.
“பேசியவெண்பா வியைந்து சிந்தடி யீற்றடியாய்ப் பிறதனே தன்றனே யோசை
பெறுவது வெண்கலிப்பா” எ-து, வெண்பாவி னடைத்தா யீற்றடி சிந்தடி
யாய்த் தன்றனையாகிய கலித்தனையையும் பிறதனையையும் பெற்றுக் கலி
யோசையினையுடைத்தாய் வருவது வெண்கலிப்பா எ-து. இவற்றிற்
குதாரணம்:—

“வாணெடுங்கண் பனிகூர வண்ணம்பே ருய்த்திரிந்து
தோணெடுந் தகைதுறந்து துன்பங்கூர் பசப்பினவாய்ப்
பூணெடுங்கு முலைகண்டும் பொருட்பிரிதல் வலிப்பவோ; இது தாவு.
குருடைய கடுங்கடங்கள் சொலற்கரிய வெண்பவாற்
பீருடைய நலந்தோலையப் பிரிவரோ பெரியவரே;

சேனுடைய கடுங்கடங்கள் செலற்கரிய வென்பவால்
நாணுடைய நலந்தொலைய நடப்பரோ நலமிலரோ ;

சிலம்படைந்த வெங்கானஞ் சீரிலவே என்பவால்
புலம்படைந்த நலந்தொலையப் போவரோ பொருளிலரோ ;

இவைமுன்றுந் தாழிசை.

எனவாங்கு, (தனிச்சொல்.)

அருளெனு மிலராய்ப் பொருள்வயிற் பிரிவோர்

பன்னெடுங் காலமும் வாழியர்

பொன்னெடுங் தேரொடுங் தானையிற் பொலிந்தே ” இது கரிநகம்.

இது, தாவு மூன்றடியாய்த் தாழிசை மூன்று மிரண்டடியாய்த் தனிச் சொற்பெற்று மூன்றடியாகியச் சுரிதகத்தா விற்க நேரிசை யொத்தாழிசைக் கவிப்பா.

“கெடலரு மாமுனிவர் கிளர்ந்துடன் ரெழுதேத்தக்
கடல்கெழு கணைசுடரிற் கலந்தொளிரும் வாலுனைய
அழல்விரி சுழல்செங்க ணரிமாவாய் மலைந்தானைத்
தாரொடு முடிபிதிரத் தமனியப் பொடிபொங்க
வார்புனல் இழிகுருந் யகவிட முடனனைப்பக்
கூருகிரான் மாற்பிடந்த கொலைமலி தடக்கையோய் ; இது தாவு.

முரைசுதிர வியன்மதுரை முழுவதூஉந் தலைபணிப்பப்
புரைதொடித் திரண்டோட் போர்மலைந்த மறமல்லர்
அடியொடு முடியிறப்புண் டயர்ந்தவ ணிலஞ்சோப்
பொடியெழு வெங்களத்துப் புடைத்ததுகின் புகழாமோ ;

கலியொலி வியனுலகக் கடந்துட னனிநடுங்க
வலியிய லவிராழி மாறெதிர்த்த மருட்சோர்வு
மாணுதா ருடம்போடு மறம்பிதிர வெதிர்கலங்கிச்
சேனுயர் நெடுவீசும்பிற் சிதைத்ததுகின் சினமாமோ ;

படுமணி யினகிரைகன் பார்த்துட னிரிந்தோடக்
கடுமூர ணெதிர்மலைந்த காரொலி யெழிலேறு
வெரிநொடு மருப்பொசிய வீழ்ந்துதிறல் வேராக
எருமலி பெருந்தொழுவி விறுத்ததுகின் னிகலாமோ ;

[இவைமுன்றுந் தாழிசை].

இலங்கொளி மாகத வெழின்மிகு வியன் கடல்
வலம்புரித் தடக்கை மாஅ னின்னிறம் ;

விரியினிர்க் கோங்கும் வெந்தெரி பசம்பொனும்
பொருகளி றட்டோய் புரையு நின்னுடை; இவை பேரோண்.

கண்கவர் கதிர்முடி கனலுஞ் சென்னியை;
தண்கட ருறுபகை தவிர்த்த வாழியை;
ஒலியிய லுவண மோங்கிய கொடியினை;
வலிமிகு சகட மாற்றிய வடியினை; இவை அளவேண்.

பொரவுணர்க் கடந்தோய் நீஇ; புணர்மருதம் பிளந்தோய் நீஇ;
சீரகல மனந்தோய் நீஇ! நிழற்கழும் படையோய் நீஇ;
இவை இடையெண்.

ஊழி நீஇ; உலகு நீஇ; உருவு நீஇ; அருவு நீஇ;
ஆழி நீஇ; அருளு நீஇ; அறமு நீஇ; மறமு நீஇ;
இவை சிற்றெண்.

எனவாங்கு,—தனிச்சோல்.

அநிதிந் லொருவநிற் பரவுது மெங்கோண்
ரோகழற் கொடும்பூட் பகட்டெழின் மார்பிற்
கயலொடு கலந்த சிலையுடைக் கொடுவாரிப்
புயலுறழ் தடக்கைப் போர்வே வச்சதன்
ரென்றமுதிர் கடலுலக முழுதட
னென்றபுரி திசிரீ யுருட்டிவோ நெனவே.”—இது கரிதகம்.

இஃது எட்டும் பதினாறுமென்று சொல்லப்பட்டவை குறைத்து முச்சீரடி
நான்கும் இருசீரடி யெட்டொய்வந்த அம்போதரங்க் வொத்தாழிசைக் கலிப்பா.
எட்டும் பதினாறுமென்பன குறையாமல் வந்தவாறு, யாப்பருங்கலவிரந்தியுட்
கண்டுகொள்க.

“விளங்குமணிப் பசம்பொன்னின் விரித்தமைத்துக் கதிர்கான்று
துளங்குமணிக்கு கண்கழற்காற் றுறுமலர் நறுமண்பந்தார்ப்
பருஉத்தடக்கை மதயாணைப் பசுட்டெழி லெரிக்குஞ்சிக்
குருஉக்கொண்ட மணிப்பூணைய் குறையிரந்து முன்னாட்கண்
மாயாத வணப்பினையாய் மகிழ்வார்க்கு மல்லார்க்குந்
தாயாகித் தலையளிக்குந் தண்ணறை யூரகன்; இது நாவு.

காட்சியாற் கலப்பெய்தி யெத்திறத்துந் கதிர்ப்பாடி
மாட்சியாற் றிரியாத மரபொத்தாய் கரவினாற்
பிணிநலம் பெரிதெய்திப் பெருந்தடந்தோன் வணப்பழிய
வணிநலந் தனியேவந் தருளுவது மருளாமோ;

அன்பினு லமுதனைஇ யறிவினாற் பிறிதின்றிப்
பொன்புனை பூணாகம் பசப்பெய்தப் பொழிலிடத்துப்

பெருவரைத்தோ னருளுதற் கிருளினடைத் தமியையாக்
கருவரைத்தோன் கதிர்ப்பிக்குங் காதுலும் காதலோ ;
பாங்கனையே வாயிலாப் பல்காலும் வந்தொழுஞர்
தேங்காத கரவினையுந் தெளியாத விருளினடைக்கட்
குடவரைவேய்த் தோளினைகள் குளிர்ப்பிப்பான் மயியையாய்த்
தடமலர்த்தா ரருளுநின் மருதியுந் தகுதியோ ; இவைமூன்றுந் தாழிகை.

தாதுறு முறிசெறி தடமல ரிடையிடை தழுவென வரிவன பொழில் ;
போதுறு நறுவிரை புதுமலர் தெரிதரு கருநெய்தல் வரிவன கழி ;
திதுறு திறமறு செனநனி துணையொடு சினமொடு பிணைவன துறை ;
மூதுறு மொலிகவி துரைதரு திரையொடு கழிதொழிடற் புடையது கடல் ;

இவை நான்கும் அராகம்,

கொடுந்திற லுடையன சுறவேறு கொட்பதன
லிடுங்கழி யிராவருதல் வேண்டாமென் றுரைத்திலமோ ;
கருநிறத் தெறுழ்வலிக் கராய்பெரி தடைமையா
லிருணிற் தெருகான விராவா லென்றிலமோ ;

இவை நாற்சீரடியிரண்டம்போதரங்கம்.

நானொடு கழிந்தன்றற் பெண்ணரசி நலத்தகையே ;
துஞ்சலு மொழிந்தன்றற் றொடித்தோளி நடங்கண்ணே ;
அரற்றொடு கழிந்தன்ற லாரிருளு மாயிழைக்கே ;
நயப்பொடு கழிந்தன்ற னனவினும் நன்னுதற்கே ;

இவை நாற்சீரோடி நான்கம்போதரங்கம்.

அத்திறத்தா லகைசந்தன தோன் ; அலர்த்தற்கு மெலிந்தன கண் ;
பொய்த்துரையாற் புலர்ந்த முகம் ; பொன்னிறத்தாற் போர்த்த முலை ;
அழலின லகைசந்த நகை ; அணியின லொசுந்த திடை ;
குழலின லலர்ந்த முடி ; குறைவினற் கோடிற்று நிறை ;

இவை முச்சீரோடி எட்டம்போதரங்கம்.

உட்கொண்ட தகைத்தொருபால் ; உலகறிந்த வலத்தொருபால் ;
கட்கொண்ட றுளித்தொருபால் ; கழிவெய்தம் படித்தொருபால் ;
பரிவுறுஉந் தகைத்தொருபால் ; படர்வுறுஉந் பசப்பொருபால் ;
இரவுறுஉந் துயரொருபால் ; இளிவந்த வெழிற்றொ ருபால் ;
மெலிவுறுஉந் தகைத்தொருபால் ; வீளர்ப்புவந் தடைந்தொருபால் ;
பொலிவுசென் மகன்றொருபால் ; பொறைவந்து கூர்ந்தொருபால் ;
காதலிற் கதிர்ப்பொருபால் ; கட்படாத் துயரொருபால் ;
எளிலர்ச்சென் றுணைந்தொருபால் ; இயனாணிற் செறிவொருபால் ;

இவை இந்நீரோடிப்பதினாற்போதரங்கம்,

எனவாங்கு, தனிச்சொல்.

இன்னநிவ் வழக்க மித்திற மிவணல
மென்னவு முன்னாட் டின்ன யாகிக்
கலந்தவ ணிலைமை யாயினு நலந்தகக்
கிளையொடு கெழீஇய தளையவிழ் கோதையைக்
கற்பொடு காணிய யாமே
பொற்பொடு பொலிகளும் புணர்ச்சி தானே” இது கரிதகம்.

இது, தரவு தாழிசை அராகம் அம்போதரங்கம் தனிச்சொல் கரிதகமென்
னும் ஆறுறுப்புக் குறைவின் றிவந்த வண்ணகவொத்தாழிசைக்கலிப்பா.

“வாளார்த்த மழைத்தடங்கண் வனமுலேமேல் வம்பனுங்கக்
கோளார்த்த பூணைக் குழைபுரளக் கோட்டெருத்தின்
மாலதாழ் கூந்தலார் வரன்முறையால் வந்தேத்தச்
சோலதாழ் பிண்டிக்கீழ்ச் சூழ்ந்தவர்தஞ் சொன்முறையால்
மனையறமும் துறவறமு மண்ணவர்க்கும் விண்ணவர்க்கும்
வினையறுக்கும் வகைதெரிந்து வீடொடுகட் டிவைவயுரைத்த
தொன்மைசான் மிருகுணத்துத் துறவரைசைத் தொழுதேத்த
நண்மைசால் வீடெய்து மாறு.”

இது, கலித்தளைத்துக் கலியோசை நழுவிவந்தமையால் வெண்கலிப்பா.

“ஏர்மலர் நறங்கோதை யெருத்தலைப்ப விறைஞ்சித்தன்
வார்மலர்த் தடக்கண்ணர் வலைப்பட்டு வருந்தியவென்
றார்வரை யகன்மார்பன் றனிமையை யறியுங்கொல்
சீர்மலி கொடியிடை சிறந்து.”

இஃது ஆசிரியசிரையசைத் தளையான்வந்த வெண்கலிப்பா. (ச)

கக. பெறுதரவு தாவிணையே சிலபலதாழிசையாற்
பிறழ்விவவு மயங்கினவு மப்பெயர்க்கொச் சகமாம்
இறுதிநீண் டளவொத்தல் பலவடிதாழிசையே
யெழிலைஞ்சி ரடிநாண்கு கலித்துறைநெ ரடிநான்
குறுதல்கலி விருத்தமிசை னூங்கலடி. குறள்சிக்
தொடுதனிச்சொற் பெற்றகவ விறும்வஞ்சி யிருசி
ரதையடிநான் கொருமூன்று தாழிசையாக் கவற்றொன்
றந்துறைமுச் சீரடிநான் காம்பஞ்சி விருத்தம்.

என்பது சூத்திரம். “பெறுதாவு தரவினையே.....கொச்சகமாம்” எ-து, தர வொன்றே வந்தால் தரவுகொச்சகக் கலிப்பா எனவும், தர விரண்டாய் வந்தால் தரவினைக்கொச்சகக் கலிப்பா எனவும், சிலதாழிசை வந்தால் சிஹழிசைக் கொச்சகக் கலிப்பா எனவும், பலதாழிசை வந்தால் பஹழிசைக் கொச்சகக் கலிப்பா எனவும் பலவடியும் மயங்கிவந்தால் மயங்கிசைக் கொச்சகக் கலிப்பா எனவும் பெயராம், “இறுநீண்.....தாழிசையே” எ-து, பலவடியாய் எல்லா வடியும் தம்மு ன்னவொத்து ஈற்றடி நீண்டவருவது கலித்தாழிசை. “எழில் ஐஞ்சீர்.....கலித்துறை” எ-து, ஐஞ்சீரால் வரும் நாலடியையுடையது கலித் துறை. “நேரடிநான் குறுதல் கலிவிருத்தம்” எ-து, நான்கீர் நாலடியாய் வரு வது கலிவிருத்தம். (இனி, வஞ்சிப்பாவுக்கு வரலாறு;) “இசை தூங்க லடி..... அகவலிதும் வஞ்சி” எ-து, தூங்கலோசையினையுடைத்தாய், இருசீரடியினையும் முச்சீரடியினையு முடைத்தாய்த் தனிச்சொற்பெற்று ஆசிரியச் சுரிதகத்தான் முடிவது வஞ்சிப்பா. (‘குறன்சித்தொடு’ என்னும் விதப்பினும், குறனடிவஞ் சிப்பாவென்றும் சிந்தடிவஞ்சிப்பாவென்றும் பெயருடன் வழங்கும் என்க.) “இருசீர் அறையடி.....தாழிசை” எ-து இருசீர் நாலடியாய் ஒருபொருண் மேன் மூன்றடுக்கிவருவது வஞ்சித்தாழிசை. “ஆங்கவற் றென்றார் துறை” எ-து அந்தத் தாழிசை யொன்று தனியே வருவது வஞ்சித்துறை. “முச்சீரடி நான்காம் வஞ்சிவிருத்தம்” எ-து, முச்சீர் நாலடியாய் வருவது வஞ்சிவிருத்தம்” எ-து. இவற்றுக்கு முறையே உதாரணம் வருமாறு;—

“செல்வப்போர்க்கதக் கண்ணன்.....மருமப்பாய்ந்தொளித்ததே.” இது, சுரிதகமில்லாத தரவுகொச்சகக்கலிப்பா.

“குடநிலைத் தண்புறவீற் கோவல ரெடுத்தார்ப்பத்
தடநிலைப் பெருந்தொழுவீற் றகையுறுஉ மரம்பாய்ந்து
விங்குமணிக் கய்றொடு இத் தாங்குவனத் தோன் றப்போய்க்
கலையினொடு முயலீரியக் கடிமூல்லை முறுவலிப்ப

எனவாங்கு,

ஆனொடு புல்லிய பெரும்புதன் முனையுங்
காணுடைத் தவர்தேர் சென்ற வாரே”

இது தனிச்சொற்பெற்றுச் சுரிதகத்தாலிற்ற தரவு கொச்சகக்கலிப்பா,

“வடிவடை நெடுமுடி வானவாக்கும் வெஃற்கரிய
கடிபடு நறுமடைத்தார்க் காவலர்க்கும் காவலனும்
கொடிபடு வரைமாடக் கூடலார் கோமானே; இது தரவு.

எனவாங்கு, தனிச்சீசோல்,

துணைவனோத்தோ ளிவண்மெலியத் தொன்னல் தொட்புண்டாவ்
கிணைமலர்த்தா ரருளுமே விதுவத்த்கோர் மாறென்று
துணைமலர்த் தடங்கண்ணார் துணையாகக் கருதாரே; இது தாவு.

அதனால், தவிக்சோல்.

செவ்வாய்ப் பேதை யிவடிதத்

தெவ்வா ருங்கொலில் தெண்ணிய வாறே” —சுரிதகம்.

இஃது, இடையிடையே தனிச்சொற்பெற்றுச் சுரிதகத்தாலிற்ற தரவினைக்
கொச்சகக் கலிப்பா. இனிச் சுரிதகமில்லாததூஉம் வந்தவழிக் கண்டுகொள்க

“பருஉத் தடக்கை மதயானைப் பிணையெருத்தின் மிசைத்தோன்றிக்
குருஉக்கொண்ட வெண்குடைக்கீழ்க் குடைமன்னர் புடைகுழப்
படைப்பரிமான் தேரினோம் பார்துலவு மறுகினைடைக்
கொடித்தானே யிடைப்பொலிந்தான் கூடலார் கோமானே; இது தாவு.

ஆங்கொருசார்,

உச்சியாரக் கிறைவனு யுலகமெலாவ் காத்தளிக்கும்
பச்சையார் மணிப்பைம்பூட் புரந்தரனுப் பாவித்தார்
வச்சிரங்கைக் காணாத காரணத்தான் மயங்கினரே;

ஆங்கொருசார்,

அக்கால மணிபிணைகாத் தருவரையாற் பணிதவிர்த்து
வக்கிரனை வடிவழித்த மாயவனுப் பாவித்தார்
சக்கரங்கைக் காணாத காரணத்தார் சமழ்த்தனரே;

ஆங்கொருசார்,

மால்கொண்ட பகைதணிப்பான் மாத்தடிந்து மயங்காச்செவ்
கோல்கொண்ட சேவலவ் கொடியவனுப் பாவித்தார்
வேல்கண்ட தின்மையால் விம்மிதராய் நின்றனரே;

அதானன்று,

[இவை மூன்றுத் தாழிசை.

கொடித்தே ரண்ணல் கொற்கைக் கோமான்

இன்புக முொருவன் செம்பூட் சேளய்

யென்றுநனி யறிந்தனர் பலரே தானு

மைவரு னொருவனென் றறிய லாகா

மைவரை யானை மடங்கா வென்றி

மன்னவன் வாழியென் றேத்தத்

தென்னவன் வாழி திருவொடும் பொலித்தே.” இது சுரிதகம்.

இஃது, இடையிடையே தனிச்சொற்பெற்று, நேரிசையொத்தாழிசைக்
கலிப்பாவின் சிறிது வேறுபட்டித் தன்றிளையான் வந்தமையாற் சிஃறாழிசைக்
கொச்சகக் கலிப்பா.

“தண்மதியேர் முகத்தாளேத் தனியிடத்து நனிகண்டாங்
 குண்மதியு முடனிறையு முடன்றனா முன்னுட்கட்
 கண்மதியோர்ப் பிவையின்றிக் காரிகையி னிறைகவர்த்து
 பெண்மதியின் மகிழ்ந்ததின் பேரருளும் பிறிதாமோ; இது தாவு.
 இளநல மிவன்வாட விரும்பொருட்குப் பிரிவாயேற்
 றளநல முகைவெண்பற் ருழ்குழ றளர்வாளோ;
 தகைநல மிவன்வாடத் தரும்பொருட்குப் பிரிவாயேல்
 வகைநல மிவன்வாடி வருந்தியில் விருப்பாளோ;
 அணிநல மிவன்வாட வரும்பொருட்குப் பிரிவாயேல்
 மணிநல மகிழ்மேனி மாசொடி மடிவாளோ;
 நாம்பிரியே மினியென்று நன்னுதலைப் பிரிவாயே
 லோம்பிரியே மெனவுரைத்த வுயர்மொழியும் பழுதாமோ;
 குன்றளித்த திரடோளாய் கொய்புனத்துக் கூடியருள்
 றன் றளித்த வருண்மொழியா லருளுவது மருளாமோ;
 சில்பகலு மூடியக்காற் சிலம்பொலிச்சி றடிபாவிப்
 பல்பகலுத் தலையளித்த பணிமொழியும் பழுதாமோ;

இவையாறுந் தாழிகை.

எனவாங்கு, தனிச்சொல்.

அரும்பெற விவளினுந் தரும்பொரு ளதனினும்
 பெரும்பெற லரியன வெறுக்கையு மற்றே
 அதனல், விழுமிய தரிமதி வாழி
 கெழுமிய காதலிற் றரும்பொருள் சிந்தே,” இது சுரிதகம்.

இது, நாண்கடித்தாவும் ஈரடித்தாழிசையாறும் தனிச்சொல்லும் ஆசிரியச்
 சுரிதகமுமாய் வந்தமையாற் பஃருழிசைக் கொச்சகக்கலிப்பா.

“மணிகிர் நெடுமுடி மாயவனுந் தம்முணும்போன்
 றணிகிளர் நெடுங்கடலுந் காணலுந் தோன்றுமால்
 றுரைநிலத் தவையன்ன நொய்ப்பறைய சிறையன்ன
 மிரைநயந் திறைகூரு மேமஞ்சா றுறைவகேள்;

மலையென மழையென மஞ்செனத் திரைபொங்கித்
 கனலெனக் காற்றெனக் கடிதுவந் திசைப்பினும்
 விழுமியோர் வெருளிபோல் வேலாழி யிறக்கலா
 தெழுமுந்நீர் பெயர்ந்தோடு மேமஞ்சா றுறைவகேள்;

இவையாண்டுந் தாவு.

கொடிபுரையு நுழைதுசுப்பிற் குழைக்கமர்ந்த திருமுகத்தோ
 டொடிநெகிழ்ந்த தோள் கண்டும் துறவலனே என்றியால்;
 கண்கவரு மணிப்பைம்பூட் கயில்கவைஇய சிறுபுறத்தோ
 டெண்பனிக னுருகக்கண்டு திரியலனே யென்றியால்;
 நீர்பூத்த நிரையிதழ்க்கண் ணின்றொசிந்த புருவத்தோன்
 பீர்பூத்த நுதல்கண்டும் பிரியலனே யென்றியால்;
 களைவால்யாற் நிருகரைபோற் கைநில்லா துண்ணெகிழ்ந்து
 நினையுமென் னிலைகண்டு நீங்கலனே யென்றியால்;
 வீழ்சுடரி னெய்யேபோல் விழுமனோய் பொறுக்கல்லாத்
 தாழுமென் னிலைகண்டு தாங்கலனே யென்றியால்;
 கலங்கவிழ்ந்த நாய்கன்போற் களைதுணை பிறிதின்றிப்
 புலம்புமென் னிலைகண்டும் போகலனே யென்றியால்;

இவை யாறாந் தாழிகை.

அதனால், தனிச்சொல்.

அடும்பம் வீழும்பி னெடும்பணை மிசைதொழும்
 கொடும்புற மடலிடை யொடுக்கின குருகு;
 செறிதரு செருவிடை யெறிதொழி லீனையவர்
 நெறிதரு புரவியின் மறிதருந் திமில்;

அரசடை நிரைபடை விரைசெறி முரசென
 நுரைதரு திரையொடு கரைபொருந் கடல்;

அலங்கொளி ரவீரசுட ரிலங்கொளி மறைதொழும்
 கலந்தெறி காலொடு புலம்பின பொழில்; இவை நான்கும் அராகம்.

விடாஅது கழலுமென் வெள்வளையுஞ் செறிப்பாய்மன்
 கெடாஅது பெருகுமென் கேண்மையு நிறுப்பாயோ;

ஒல்லாது கழலுமென் னெள்ளிவளையுஞ் செறிப்பாய்மன்
 நில்லாது பெருகுமென் நெஞ்சமு நிறுப்பாயோ;

தாங்காது கழலுமென் தகைவளையுஞ் செறிப்பாய்மன்
 நீங்காது பெருகுமென் னெஞ்சமு நிறுப்பாயோ; "

மறவாத வன்பினேன் மனநிற்கு மாறரையாய்
 துறவாத தமருடையேன் துயர்தீரு மாறுரையாய்;

காதலார் மார்பின் திக் காமக்கு மருந்துரையாய்
 யேதிலார் தலைசாய யானுய்யு மாறுரையாய்;

இணைபிரிந்தார் மார்பின்றி யின்பக்கு மருந்துணர்யாய்
துணைபிரிந்த தமருடையேன் றுயர்தீரு மாறையாய்;

இவையாறுத் தாழ்சை.

எனவாங்கு, தனிச்சொல்.

பகைபோன் றதுதுறை, பரிவா யினகுறி
நகையிழந் ததுமுக, நனிநா ணுற்றுளந்
தகையிழந் ததுதோ, டலைசிறந் ததுதுயர்
புகைபார்ந் ததுமெய், பொறையாகின் றென்னுயர்.

இவை இருகீரோடியேட்டம்போதாங்கம்.

அதனால், தனிச்சொல்.

இனையது நிலையா லினையது பொழுதா
னினையல் வாழி தோழி துணைவாந்
பனியொடு கழிக வுண்கண்
என்னொடு கழிகவித் துன்னிய னோயே.”

இது, தரவிரண்டுந் தாழ்சையாறும் தனிச்சொல்லும் அராகம் நான்கும்
பெயர்த்த மாறு தாழ்சையும் தனிச்சொல்லும் எட்டம்போதாங்கவுறப்பும் தனிச்
சொல்லுஞ் சரிதகமும் பெற்று நான்கடியாய் ஈற்றுக்கலிக்கோதப்பட்ட ஆறு
றப்பும் மிக்குந் குறைந்தும் பிறழ்ந்தும் மயங்கியும் வந்தமையால் மயங்கிசைக்
கொச்சகக்கலிப்பா.

இனி யாசிரியத்தினோடும் வெண்பாவினோடும் மயங்கிசைக் கொச்சகக்
கலிப்பா வருமாறு:—

“காமர் கடும்புனல் கலந்தெம்மோ டாடுவா
டாமரைக்கண் புதைத்தஞ்சித் தளர்ந்ததனோ டொழுகலா
னீனாக நறுந்தண்டார் தயங்கப்பாய்ந் தருளினாற்
பூனாக முறத்தழிஇப் போதந்தா னகண்கலம்
வருமுலை புணர்ந்தன வெண்பதனா லென்றேழி
யருமழை தரவ்வேண்டிற் றருகிற்கும் பெருமையனே;
அவனுந்தான், என விசணத் தகிற்புகை யுண்டியங்கும்
வானூர் மதியம் வரைசேரி னவ்வரைத்
தேனி னிறுலென வேணி யிழைத்திருக்குங்
கானக னாடன் மகன்;
சிறுகுடி யீரோ சிறுகுடி யீரோ
வள்ளி கீழ்விழா வரையிசைத் தேன்றொடா

கொல்லு குரல்வாங்கி யீனா மலைவாழ்ந்

ரல்ல புரிந்தொழுக லான்;

காந்தன் கடிதமுந் கண்வாந் கிருஞ்சிலம்பின்

வாங்கமை மென்றோட் குறவர் மடமகளிர்

தாம்பிழையார் கேள்வர்த் தொழுதெழலாற் றம்மையருந்

தாம்பிழையார் தாந்தொடுத்த கோல்;

எனவாங்கு,

அறத்தொடு நின்றேனைக் கண்டு திறப்பட

வெண்ணையர்க் குய்த்துரைத்தான் யாய்;

அவருந், தெரிகளை நோக்கிச் சிலைநோக்கிக் கண்சேந்

தொருபக லெல்லா முருத்தெழுந் தாறி

யிருவர்கட் குற்றமு மில்லையா லென்று

தெருமந்து சாய்த்தார் தலை;

தெரியியாய் நீயுநின் கேளும் புணர

வரையுறை தெய்வ முவப்ப வுவந்து

குரவை தழீஇயா மாடக் குரவையுட்

கொண்டு நிலபாழிக் காண்;

நல்லாய், நன்னா டலைவரு மெல்லை நமர்மலைத்

தந்நாண்டாந் தாங்குவா ரென்றோற் றனர்கொல்;

புனவேங்கைத் தாதுறைக்கும் பொன்னறை முன்றி

னனவிற்புணர்ச்சி நடக்குமா மன்றோ

நனவிற்புணர்ச்சி நடக்கலு மாங்கே

தனவிற்புணர்ச்சி கடிதமா மன்றோ;

வீண்டோய்கன் னாடனு நீயும் வதுவையுட்

பண்டறியா தீர்போற் படர்கிற்பீர் மற்கொலோ

பண்டறியா தீர்போற் படர்ந்தீர் பழங்கேண்மை

கண்டறியா தேன்போற் கரக்கிற்பென் மற்கொலோ;

மைதவழ் வெற்பன் மணவணி காணுமற்

கையாற் புதைபெறுஉந் கண்களும் கண்களோ;

என்னைமன், நின்கண்ணை காண்பென்மன் யான்;

நெய்த விதமுண்கண் நின்கண்ணை தென்கண்மன்;

எனவாங்கு,

நெறியறி செறிகுறி புரிதிரி பறியா வறிவனை முந்தறீஇத்

தனையகிடு தொகைவதை யறியுந் சான்றவ ரினமாக

வேய்புரை மென்றோட் பசிலையு மம்பலு
மாயப் புணர்ச்சியு மெல்லா முடனீங்கச்
சேயுயர் வெற்பனும் வந்தனன்
பூவெழி லுண்கணும் பொலிகமா வினியே,”

இஃது, ஆசிரியத்தினோடும் வெண்பாவினோடும்வந்த மயங்கிசைக்கொச்
சுசக்கலிப்பா.

“கொய்தினை காத்துங் குளவி யடுக்கத்தெம்
பொய்தற் சிறுகுடில் வாரனீ யைய நலம்பேண்டின்;
ஆய்தினை காத்து மருவி யடுக்கத்தெம்
மாசில் சிறுகுடில் வாரனீ யைய நலம்பேண்டின்;
மென்றினை காத்து மிகுபூங் கமழ்கானற்
குன்றச் சிறுகுடில் வாரனீ யைய நலம்பேண்டின்;”

இவை யிரண்டடியா யீற்றடி மிக்கு ஒருபொருண்மேன் மூன்றடுக்கி
வந்தமையாற் கலித்தாழிசை.

“வான்வரி வேங்கை வழங்குஞ் சிறநெறியெங்
கேள்வரும் போழ்தி னெழா அல்வாழி வெண்டிங்கான்
கேள்வரும் போழ்தி னெழாலா பக் குறாலியரோ
கீள்வரி நாகத் தெய்தே வாழி வெண்டிங்கான்.”

இஃதீற்றடி மிக்கு ஏனையடி மூன்று மொத்துவந்த கலித்தாழிசை.

“பூண்ட பறையறையப் பூத மருள்
நீண்ட சடையா னாடுமே
நீண்ட சடையா னாடு மென்ப
மாண்ட சாயன் ஸீலமகள் காணவே காணவே.”

இஃது ஈற்றடி மிக்கு இரண்டாம் அடி குறைந்து முதலடியும் மூன்றாம்
அடியு மொத்துவந்த கலித்தாழிசை.

“யானுந் தோழியு மாயமு மாடுந் துறைநண்ணித்
தானுந் தேரும் பாகனும் வந்தென் னலனுண்டான்
தேனும் பாலும் போல்வன சொல்லிப் பிரிவானேற்
கானும் புள்ளுந் கைதையு மெல்லாங் கரியன்றே”

எனவும், “வென்றான் வினாயின்” எனவும், இவை மூன்றூர் நான்கடியாய் வந்தமை
யாற் கலித்துறை.

“வேய்தலை நீடிய வெள்ளி விலங்கலி
ஐய்தலி னெண்சுட ராழிவி னுன்றமர்

வாய்தலி னின்றனர் வந்தென மன்னன்முன்
னீதில சென்றுரை நீங்கடை காப்போய்”

எனவும், “தேம்பழுத் தினியநீர் மூன்றும்” எனவும், நாற்சீரடி யால்வந்தமை யாற் கலிவிருத்தம்.

இனி வஞ்சிப்பாவுக்கு வரலாறு:—

“பூந்தாமரைப் போதலமரத்.....”

இது நாளுமென்னுந் தனிச்சொற் பெற்றுச் சரிதகத்தாலிற்ற குறளடி வஞ்சிப்பா.

“கொடிவாலன குருநிறத்தன குறுந்தாளன
வடிவானெயிற் றழலுளையன வள்ளுகிரன
புணையெருத்தி னிணையரிமா னினையேறித்
துணையில்லாத் துறவுநெறிக் கிறைவனாகி
யெயினடுவ ணினிசிறுந் தெல்லார்க்கும்
பயில்படுவீனை பத்தியினுற் செப்பியோன்
புணையெனத்
திருவறு திருந்தடி திசைதொழ
வெருவறு நாற்க்கி வீடுகளி யெளிதே.”

இது, “புணையென” என்னுந் தனிச்சொற்பெற்று ஆசிரியச்சரிதகத்தா லிற்ற சிந்தடிவஞ்சிப்பா.

“தொன்னலத்தின்” என்பது, “பெரிதம்” என்னுந் தனிச்சொற்பெற் றது. இதுவுமது.

“மடப்பிடியை மதவேழம்
தடக்கையான் வெயின்மறைக்கு
மிடைச்சுர மிறந்தோர்க்கே
நடக்குமென் மனனேகாண்;”

“பேடையை யிரும்போத்து
வேடையான் வெயின்மறைக்குந்
காடக மிறந்தோர்க்கே
யோடுமென் மனனேகாண்;”

“இரும்பிடியை யிகல்வேழம்
பெருங்கையான் வெயின்மறைக்கு
மருஞ்சுர மிறந்தோர்க்கே
விரும்புமென் மனனேகாண்.”

இவை ஒருபொருண்மேன் மூன்றடுக்கிவந்தமையால் வஞ்சித்தாழிசை.

“மைசிறந்தன மணிவரை
கைசிறந்தன கார்தனும்
பொய்சிறந்தனர் காதலர்
மெய்சிறந்திலர் விளங்கியாய்”

என்பதும், “நிரைத்தசாலிகை” என்பதும், இருசீர்நாண்கடியாய்வந்த வஞ்
சித்துரை,

“சோலை யார்ந்த சரத்திடைக்
காலை யார்கழ லார்ப்பவும்
மாலை மார்பன் வருமாயி
ஸீல வுண்கணிவன் வாழுமே”

என்பதும், “இருதுவேற்றமையின்மையால்” என்பதும், முச்சீர் நாண்கடி
யாய்வந்த வஞ்சிவிருத்தம், (இ)

வஞ்சியின முற்றும்.

செய்யுளியன் முற்றும்.

௩-வது ஒழிபியல்.

௧௨. ஆந்தளேசர் கெடிலிகர வுகரத்தேப் வொற்று

மாமலகு பெருவளவை யெளக்குறுமை குறிலா
மேய்த்தவுயி ரோரளபு மீரளபு மாகி

யீரசையா மூவசையா மொற்றளபு குறினேர்
சேர்ந்தசையா மொற்றிலையே லொற்றாமொற் றளவாஞ்
செறிவினீ ரொற்றுமூ வொற்றமொரொற் றுமுன்
சார்ந்தகுறில் விட்டிசைக்கி னேராம்வெண் பாவெண்

டனையலது மயங்காது மயங்கிடுமெப் பாவும்.

என்பது குத்திரம். “ஆந்தளேசர்கெடிலிகரவுகரத்தேய்வொற்றாமாம்” என்பது,
தளையுஞ் சீருங் கெடவந்தவிடத்துக் குற்றியலிகரமும் குற்றியலுகரமும் ஒற்றும்;
உம்மையால் ஒற்றல்வாமலுமாம்; “தளேசர்கெடி” வெண்பதனை முதனிலைத்தீப
மாக்கிக்கொள்க; மேல்வருவனவற்றிற்கும் ஒக்கும். “அலகுபெருவளவு”
எ - து, உயிரளபெடை ஒரோவிடங்களிலே நீக்கப்படும். “ஐ ஒளக் குறுமை
குறிலாம்” எ - து, ஐகாரக்குறுக்கமும், ஒளகாரக்குறுக்கமும் குற்றெழுத்தாம்;
ஏய்த்தவுயி ரோரளபு மீரளபுமாகி யீரசையா மூவசையாம்” எ - து, உயிரள
பெடையானது, ஓரளபெழுந்தால் ஈரசையாம்; ஈரளபெழுந்தால் மூவசையாம்;
“செய்யுட்க னோசை சிதையுட்கா லீரளபும், ஐயப்பா டின்றி யணையும்-மைதி
ரொற், நின்றியுஞ் செய்யுட் கெடினொற்றை யுண்டாக்கு, குன்றுமே லொற்றள

புக் கொள்” என மாபுராணமுடையாரும், “வேண்பா முதல யாப்பெவற்
றினுக்கீது, மோராள பார்த்துத் சந்தந் சிதைந்திடி, வீராளபெற்றுத் லிசை
நிறைக்கீயல்பே” என அலிநயனாரும் ஈராளபுகோண்டாரோன்க “ஒற்
றளபு குறினேர் சேர்ந்தசையாம்” எ-து, ஒற் றளபெழுந்தார் குற்றெழுத்தாம்;
அன்றி முன்னின் றவெழுத்துடனேகூடி நிரையசையாப்பில்லாது குற்றெழுத்
தின்மாத்நிரையைப்பெற்று, நோசையாகவேநிற்கும்; “ஒற்றிலையே லொற்ற
மொற்றளபாம்” எ-து, ஒற்றில்லாதவிடத்து ஒற்று உண்டாக்கலாம்; அந்த
வொற்றிலு மமைதிப்பிறவாதபோது தோற்றினவொற்றையே யளபாக்கலாம்;
‘மைதீரோற் றின்றியும் செய்யுட் கெடினெற்றை யுண்டாக்கு - குன்றுமே
லொற்றளபுக் கொள்’ என்பதனுட் கண்டுக்கொன்க, ‘செழிவி லீரொற்று
மூவொற்று மோரொற்றும்’ எ-து, அந்நியமாய் ஈரொற்று வந்தாலும்,
மூவொற்றுவந்தாலு மோரொற்றாகவே நிற்கும், “ஈரொற் றுயினு மூவொற்
றுயினு, மோரொற் றியல வென்மனாற்புலவர்” என்னுமிதனுட் காண்க. “முன்
சார்ந்த குறில் விட்டிசைக்கில் நோராம்” எ-து, ஆதியிலேவிட்டிசைத்துக் குற்
றெழுத்து வந்தால் நோசையாம்; “வெண்பா வெண்டளையலதமயங்காது மயங்
கிடமெப்பாவும்” எ-து, வெண்பாவுக்கு வெண்டளையொழிந்து வேற்றுத்தனே
வாராது; மற்ற மூன்றுபாக்களுக்கும் எல்லத்தனையு மயங்கியும் வழங்கும்,
இவை யாப்பருங்கலத்துட் காண்க. எ-து.

‘ஆந்தனைசீ’ ரென்னும் விதப்பிறுல் (‘விதப்புக்கீ கிளவி வேண்டி
யது வினைக்குத்’ என்பதிறும்) துற்றியலிகரம் ஆரியம் போல விரேழுத்
தோரேழுத்தென்னவருநலா லொற்றென்றீர். அன்றிக் துற்றியலுக
ரத்தை யொற்றென்ற தென்னையோவெனின், முன்னம் அசையினுலென்
றீர்; அவற்றுள் நேர்பசையும் நிரைபசையும் சீரன்றேவென்னிற்
சீரன்று. துற்றியலுகரம் ஒற்றியல்பாதலாற் துற்றியலுகரத்தை நீக்கில்
ஓரசையாம்; அஃதெற்றுக்கோவெனில் வெண்பா முடிவு ஓரசையாகிய
நான்மலர்போலக் காசு பிறப்பு—உகரமின்றி முடியாது; அஃதெங்
ங்ளையென்னில், உருவுகண் டெள்ளாமை வேண்டு முநுள்பெருந்
தேரீக்—கச்சாணி யன்னு ருடைத்து” என்பதன்றி, ‘உடைத்தீ’ என்னில்
ஆகாது. அருளு, புல்லுவென்னும் முற்றியலுகரமு முற்றியலுகரத்தைப்
போலக் கொள்க. என்ன? “இருவகை யுகரமொ டியைந்தவை
வரினே, நேர்பு நிரைபு மாத் மென்ப.”* ‘ஒற்றெழுத் தியற்றே துற்றிய
லுகரம்’*, துற்றிய லுகரமு முற்றிய லுகரமு, மொற்றேடு தோன்றி நீர்க
வும் பெறமே”* என்று தேல்கூப்பியத்துட் சொன்னமையும் “உயிர்
வரி னுக்குறண் மெய்விட் டோடும், யவ்வரி விய்யா முற்றமற் றேரோ

வழி என்று நன்னூலிற் சொன்னமையும், “மாவாழ் புலிவாழ் சுரமுள வாக மணியிறுவா, யோவா தளபேதீத் தூஉவுங் கெழுஉவு முதாரண்மா, நாவாழ் பெரும்புகழ் நற்றத்தர் யாப்சி னடந்ததுபோற், நேய்வா முக ரம்வந் தாலியற் சீருக்குச் செப்பியதே” என்று காரிகை யுரைச் சூத் திரத்துட் சொன்னமையும்ன்றிக் “குற்றிகரங் குற்றுகர மென்றிரண்டு மாய்தழ, மொற்று மீவைநான் குடனகற்றிக்-கற்றே, நயிருழயிர் மெய்யு மென வோதினு ராய்ந்து, செயிர்தீர்ந்த செய்யு னடிக்கு” என்பதற் குதா ரணம் “மட்டுத்தான் நேய்ந்து மத்தஞ்சொந்து விட்டுக், களியானை கொண்டுலா வென்றன் களியானைக், கியாரே யெதிரிநிற் பவர்” என்று காட்டினமையும் கண்டுகொள்க. இனி உதாரணம்:—

சிறுநன்றி யின்றிவர்க்கியாது செய்தக்கா னுனைப்
பெறுநன்றி மன்னும் பேரிதென்—றுறுநன்றி
தானவாய்ச் செய்வதூஉந் தானமன் நென்பவே
வானவா முள்ளத் தவர் ”

“அருளல்ல தியாதெளிற் கொல்லாமை கோறல்
பொருளல்ல தவ்வுள் றினல்”

என்னும் வெண்பாவினுள் குற்றியலிகரத்தை யொற்றுக்கிற் சீர்சிதை யாது.

“கொன்றுகோடுநீடு தருதிமாறவுஞ்
சென்றுகோடுநீடு செழும்பைபொருவென
வென்றுகோடுநீடு விறல்வேழ
மென்றுமுநீடு பிடியுளபோலும்

அதனால்

சுண்டிடை யீரவிய நெறிவரின்
அவணை கோதை யுயிர்வா முலனே”

என்னும் குறளடிவஞ்சிப்பாவினுள் ஆறசைச்சீரும் வந்தமையாற் குற் றுகரங்களை யொற்றுக்கத்தள்ளச் சீர்சிதையாது.

“வாய்ந்த வுயிர்ப்பின் வருமெழுத்தின் வர்க்கத்தொற்
நேய்ந்த புருது மியல்புமா—மேய்ந்த
விறுதி வருமெழுத்தா மீதரா மோரோர்
மறுவில்பதற் கெட்டு வரும்”.

இவ்வெண்பாவினுள், குற்றுகரங்கொள்ளச் சீர் சிதையாது. “தடமண்டு” என்பதனுள்ளும் குற்றுகர மொற்றலாதவாறு கண்டுகொள்க.

“பல்லுக்குத் தோற்ற பனிமுல்லை பைக்கிளிக்
சொல்லுக்குத் தோற்றின்னந் தோற்றிலவா—னெல்லுக்கு
நாரேஒனா நென்பா ணுடங்கடைக்கு மென்முலைக்கு
மாரேமா லன்றனந்த மண்”

“இடைநடங்க வீர்க்கோதை பின்முது வாட்கண்
புடைபெயரப் போழ்வாய் திறந்து—கடைகடையி
னுப்போஒடு வெனவுரைத்து மீன்வா னொளிமுறுவற்
கொப்போரீர் வேலி யுலகு”.

என்பவற்றில், நாரேநாநெனவும், உப்போ வெனவும், பண்டமாற்றின்கண்
வந்த அளபெடையை நீக்கி, நெட்டெழுத்தாகவேகொள்ளச் சீர்சிறையாது.

“அன்னையையா னேவ தவமா லணியியாய்
புன்னையையா னேவன் புலந்தி.” எனவும்,

“பிறிந்த விருந்த பெருமா னுரையை
அறிந்தேன் மெனனமொழி யால்”

எனவும், ஐகார்க்குறுக்கமும் ஒனகார்க்குறுக்கமும் குற்றெழுத்தானவாறுங்
காண்க,

“எள் சிறைய வழாஅ லெலாஅநின்
சேயயரி சிந்திய கண்” எனவும்,

“உறாஅஅர்க் குறுநேர யுரைப்பாய் கடலைச்
செறாஅஅய் வாழிய நெஞ்சு”

எனவும், ஓரளபெடையு மீரளபெடையும் வந்தவாறு காண்க.

“கண்ண கருவினா கார்முல்லை கடையிறு
பொன்ன பொறிகுணங்கு போழ்வா யிலவம்பூ
மின்ன னுழைமருங்குன் மேதகு சாயலா
லென்ன பிறம்கனா மாறு”. எனவும்,

“அம்ம் பவன்ன வரிநெடுக்கண் ணாய்வஞ்சிக்
கொம்ம் பவன்ன கொழுமருங்குல் கோங்கி
னரும்ம் பவண்முலை யொக்குமே யொக்குங்
கரும்ம் பவன்வாயிற் சொல்.”

“எஃஃ கிலங்கிய கையரா யின்னுயிர்
வெஃஃகு வார்க்கில்லை வீடு.”

எனவும், ஒற்றளபெடை ஒருமாத்திரைபெற்று நேரசையாயினவாறு காண்க.

“அம்பொ ரைந்து டைய்ய காம னைய னென்ன வந்தண
னம்பு நீர ரல்லர் நன்கு ரங்கு நீர ராயினுங்
தங்கு ரவ்வர் தாங்கொ டுப்பி னெஞ்சு நொந் து தாழ்வர்தாம்
பொங்க ரவ்வ வல்கு லாரொ ணப்பு கன்று சொல்லினார்”

என்பதனுள், “சூவ்வரென” ஒற்றில்லாதவிடத் தொற்றுண்டானது கண்டுகொள்க.

“பீலிமஞ்ஞை நோக்கி” என்பதனுள் ஒற்றில்லாதுதோற்றின ஒற்றே அளபானது கண்டுகொள்க.

“கார்க்கடல், பேய்க்குணவு” என்பவற்றுள் அந்நியமான ஈரொற்று மோரொற்றாயினவாறு காண்க.

“உண்ணுனொளிரின” எனவும் “அஅவனும் இஇவனும் உஉவனுங் கூடியக்கால், எவவனை வெவ்வா ரிகல்” எனவும், “ஏவல் குறிப்பே தற்குட் டல் வழி, யாவையுந் தனிக்குறின் முதலசை யாகா” என்பதனாலும், முதற்கட் டனிக் குறில் நேரசையாயினவாறு காண்க.

“சூலாவணங்கு வில்லெயினர் கோன்கண்டன் கோழி
ரிலாவணங்கு நேர்மணன்மே னின்ற—புலாலுணங்கல்
கொள்ளும்புட் காக்கின்ற கோவின்மையோ *நீபிற
ருள்ளம் புகாப்ப துரை.”

என்பதனுள், வெண்பா சீர்தலே சிதைந்தவாறு காண்க.

‘சூடநிலைத்தண்புறவில்’ என்னும் கலிப்பாவினுள்ளு மற்றுங் கொச்சகக் கலிப்பாவினுள்ளு மாசிரியவுரிச்சீரும், வெண்சீரும், வஞ்சியுரிச்சீரும்வந்து, வெண்டலையு மாசிரியத்தலையுங் கலித்தலையு வஞ்சித்தலையு மயங்கிவந்தமை கண்டுகொள்க.

“நெடுவரைச் சாரற் குறுங்கோட்டுப் பலவின்
விண்டுவார் திஞ்சுளே வீங்கு கவுட் கடுவ
னுண்டுசிலம் பேறி யோங்கிய விருக்கழை
படித மாக்களிற் பயிற்று மென்ப
மடியாக் கொலையில் லென்னையர் மலையே.

இவ்வாசிரியத்துட் டன்சீரும் வெண்சீரும் விரவிவந்தவாறு கண்டுகொள்க.

* ‘நீபிற—துள்ளம்புக்கியாப்பதுரை’ என்பது, யாப்பருங்கலவிருத்திப் பாடம்.

“மண்டினிந்த நிலனும்
நிலனேந்திய விசும்பும்
விசும்புதைவரு வளியும்
வளித்தலையு தீயுந்
தீமுரணிய நீரும்”

எனவும், “தொன்னலத்தின்” எனவும் வரும் வஞ்சிப்பாக்களுள்ளும் பிறவற்றுள்ளும், வெண்சீரும் தன்சீரு மாகிரியச்சீரும் விரவி வெண்டளையுந் தன்றளையுந் கவித்தளையு மாகிரியத்தளையும் மயங்கிவந்தவாறு கண்டுகொள்க. (க)

கநட மயங்குமடி யெப்பாவும் வெண்பாவுக் கன்றி
மன்னினமுந் தளையுமயங் கிவரும் அஹ் ஐஒள
நயங்கொள்ளும் இசஎ ஏஉஊ ஒஒ
ஞணனநம வசதவனு மோனைமெய்யு மோனை
யிப்பகுமின நெடில்வருக்கம் வரிசெதுகை மோனை
யரலழவொற் றுசிடையிட் டியிருமிரண் டடியுந்
தயங்கியமுன் றுமெழுத்து மெதுகைகடை யிணைபின்
சார்கூழை யிடைப்புணரு முரண்டொடைக்குஞ் சாற்றே.

என்பது குத்திரம். ‘மயங்குமடி யெப்பாவும் வெண்பாவுக் கன்றி’ எ-து எல்லாப் பாக்களுக்கும் ஒருபாவிலடி ஒருபாவிற்கு மயங்கும்; வெண்பாவில், வேற்றுப் பாவினடிவாராது; “மன்னினமுந் தளையும் மயங்கிவரும்” எ-து, தாழிசை, துறை, வீருத்தம் என்று சொல்லப்பட்ட நாலு பாவின்கட்கும் இன்னதனோ யென்னு நியமமில்லாமல் மயங்கிவரப்பெறும்; தளையுமென்ற உம்மையால் அடியு மயங்கப்பெறும்; “அஹ்ஐஒள, நயங்கொள்ளும் இசஎஏஉஊஒஒ, ஞணனந மவசத வனுமோனை” எ-து, அஹ்ஐஒள எனவும், இச எஎ எனவும், உஉஊ ஒஒ எனவும், ஞணனந மவ எனவும் சத எனவும் வரும் இவை, தம்முள் ஒன்றாகொன்று அனுவாக வந்தமையா லனுமோனையாம்; * “மெய்யுமோனை” எ-து, ஆதியிலே உயிர் நின்றாலும் மெய் நின்றாலும் நின்றவடியே மோனையாய்வரில் மெய்யம்மோனையாம். † “இயங்குமின நெடில் வருக்கம் வரி செதுகை மோனை” எ-து, இனவெழுத்தேவந்தா லினவெதுகையென்றும் இனமோனையென்றும், நெடிலெழுத்தே வந்தால் நெடிலெதுகையென்றும் நெடின்மோனையென்றும், வருக்கவெழுத்தே வந்தால் வருக்கவெதுகையென்றும் வருக்கமோனையென்றும் பெயர். இனமென்றது, வல்லின மெல்லின மிடையினம். “யரலழவொற் றுசிடையிட் டியிரு மிரண்டடியுந் தயங்கிய முன்றமெழுத்து மெதுகை” எ-து,

* இங்கே “யகரத் தீபமாக உகரத்தொடுக்கடி யனுவாம்” என்று ஒலிச் சுவடியிற் காணப்படுகிறது.

† இங்கே, “உம்மையால் அனுமோனைக்குச் சொன்ன வடியினுலு மோனையாம்” என்று ஒலிச்சுவடியிற் காணப்படுகிறது.

“யாலழுவென்னு மீரிரண் டொற்றும், வான்முறை பிறழாது வந்திடை யூப்பி,
 ஞசுடை யெதுகையென் றறியல் வேண்மும்” எனக் கண்டுகொள்க. இடை
 யிட்டெதுகைவந்தால், இடையிட்டெதுகையாம், எதுகையிலே யுயிர்வந்தா
 லுயிரெதுகையாம். இவ்விரண்டடி யொவ்வோர் எதுகைவந்தா லிரண்டடி
 யெதுகையாம். மூன்றாமெழுத் தடிதோறும் வந்தால், மூன்றாமெழுத்தொன்
 றெதுகையாம். “கடையினை பின்சார் கூழையிடைப்புணரு முரண்டொடைக்
 குஞ் சாறதே” எ - து, கடைமுரணும் கடையினைமுரணும் பின்முரணும்
 கடைக்கூழைமுரணும் இடைப்புணர்முரணும் எனவரும், அவையாவன:—
 நாலாஞ்சீர் முரணுதல் கடைமுரண். நாலாஞ்சீரு மூன்றாஞ்சீரு முரணுதல்
 கடையினைமுரண். நாலாஞ்சீரு மிரண்டாஞ்சீரு முரணுதல் பின்முரண். முதற்
 சிரொழித்த மூன்றுசீருமுரணுதல் கடைக்கூழைமுரண்; இரண்டாஞ்சீரும் மூன்
 ராஞ்சீரும் முரணுதல் இடைப்புணர்முரண்; எனவரும். உம்மையால் மோ
 னைத்தோடை, எதுகைத்தோடை, இயைபுத்தோடை, அளபெடைத்
 தோடை: நாலுக்கும் இந்த அஞ்சுதோடையும் வருமெனக்கொள்க.
 இனி யுதாரணம்:—

“அங்கண் மதிய மரவின்வாய்ப் பட்டெனப்
 பூசல் வாய்ப் புலம்புமினைக் கலங்கி
 யேகின் மாக்களு நோவர் தோழி
 யொன்றுநோவா ரில்லைத்
 தெண்கடற் சேர்ப்ப னுண்டவென் னலக்கே.”

இவ்வாசிரியத்தின், “அங்கண் மதிய மரவின்வாய்ப் பட்டெனப், பொங்கிய
 பூசல் பெரித” என வெள்ளடியானவாறும்;—

“இருங்கட லுடுத்தவிப் பெருங்கண் மாநில
 முடையிலை நடுவண் திடைபிறர்க் கின்றித்
 தாமே யாண்ட வேமங் காவல
 ரிரிதிரை மணவிலும் பலரே சுடுபிணக்
 காடுபதி யாகப் போகித் தத்த
 நாடு பிறர்கொளச் சென்று மாய்ந்தனரே;
 அதனாள், நீயுங் கேண்மனிய தத்தை வீயா
 துடம்பொடு நின்ற வுயிரு மில்லை
 மடங்க லுண்மை மாயமோ வன்றே
 கள்ளி வேய்ந்த மூள்ளியம் புறங்காட்டு
 வெள்ளில் போகிய வியலு ளாங்க
 னுப்பிலாஅ வலிப்புழுக்கல்
 கைக்கொண்டு பிறக்குநோக்கா

திழிபிறப்பினே னீயப்பெற்று
நிலங்கல னாக விலங்குபலி மிசையு
மின்ன வைகல் வாரா முன்னே
செய்நீ முன்னிய வினையே
முந்நீர் வரைப்பக முழுதான் றறந்தே.”

இவ்வாசிரியத்தன் “உப்பிலாஅ வவிப்புழுக்கல்” எனவும் “கைக்கொண்டு
பிறக்குநோக்காது” எனவும், “இழிபிறப்பினே னீயப்பெற்று” எனவும், வஞ்சி
யடி விரவிவந்தவாறு கண்டுகொள்க.

“குருகுவேண் டாளி கோடுபுயத் துண்டென
மாவழங்கு பெருங்காட்டு மழகளிறு காணுது
மருன்பிடி திரிதருஞ் சார
லருளா னுகுத லாயிழை கொடிதே.”

இவ்வாசிரியத்தன், “மாவழங்கு பெருங்காட்டு மழகளிறு காணுது, தீ
வழங்கு சுழல்விழிக்கட் சியஞ்சென் றுழலுமே” என உச்சரித்துக் கலியடி
யாமாறு கண்டுகொள்க.

“நேரிழை மகளி ருணங்குணக் கவருங்
கோழி யெறிந்த கொடுங்காற் கணங்குழை.”

என்னு மிவ் வஞ்சிப்பா ஆசிரிய அடியாயினவாறும்,

“வயலாமைப் புழுக்குண்டும் வறளடம்பின் மலர்மிலைந்தம்
கயளுட்டக் கடைசியர்தங் காதலர்தோன் சேர்ந்தனரே.”

எனக் கலியடியாமாறும் கண்டுகொள்க.

வஞ்சிப்பாவினுள் வெண்ணடிவருமாறும், கலிப்பாவினுள் மற்றை மூன்று
பாவடியும் வருமாறும் யாப்பருங்கலவிருந்தியுட் கண்டுகொள்க. தாழிசை,
துறை, விருத்தம் என்று சொல்லப்பட்ட நாலுபாவினங்களுந் தன்மையங்கிவரு
தற்கு உதாரணம் முன்னர்க் காட்டியவற்றுள்ளும், பிறவற்றுள்ளும் கண்டு
கொள்க. அனுமோனைக்கும் மெய்மோனைக்கும் முன்னர்க் காட்டியவற்றுள்
ளும் பிறவற்றுள்ளும் கண்டுகொள்க.

இன வெதகை மூன்றாவன:—

“தக்கார் தகவில ரென்ப தவரவ
செச்சத்தாற் காணப் படும்.”

இது வல்லினவெதகை,

“அன்பீனு மார்வ முடைமை யதுவீனு
நண்பென்னு நாடாச் சிறப்பு.”

இது மெல்லினவெதுகை.

“எல்லா வினக்கும் விளக்கல்ல சான்றோர்க்குப்
பொய்யா விளக்கே விளக்கு.”

இஃது இடையினவெதுகை.

“ஆவாவென்றே..... ஒரு சாரார்” இது நெடிவெதுகை.

“நீடிணர்க் கொம்பர்க் குயிலாலத்! தாது திப்
பாடுவண் டஞ்சி யகலும் பருவத்துத்
தோடார் தொடிநெகிழ்த்தா ருள்ளார் படலொல்லா
பாடமை சேக்கையுட் கண்.”

இது வருக்கவெதுகை.

இனி மோனைவருமாறு, இவற்றுள் இனமோனை மூன்றாவன:—

“கயலே ருண்கண் கலுழ னாளுஞ்
கடர்புரை திருதுதல் பசில பாயத்
திருந்திழை யமைத்தோ ளரும்பட ருழப்பப்
போகல் வாழி யரைய பூத்த
கொழுங்கொடி யணிமலர் தயங்கப்
பெருந்தண் வாடை வருடம் பொழுதே.”

இது வல்லினமோனை,

மெல்லினமோனையு மிடையினமோனையும் வந்தவழிக் கண்டுகொள்க,

“ஆர்தலி யுலகத்து” என்பது நெடினமோனை,

“பசலே, பல்பூங் ஈனந் கின்னே யோப்பியும்
பாசிலைக் குளவியொடு கூதளம் விரைஇப்
பின்னுப்பிணி யவிழ்ந்த நன்னெடுங் கூந்தல்
பீர்க்கப் பெய்து தேம்படத் திருகிப்
புனையீ ரோதி செய்குறி ஈசைஇப்
பூந்தார் மார்ப புணத்துட் டோன்றிப்
பெருவரை யகேசத் தொருவே லேந்திப்
பேயு மறியா மாவழங்கு பெருங்காட்டுப்
பைங்க ணுழுவைப் பபெகை வெரீஇப்
பொருதுகினர் தணியாப் பூணுதலொருத்தல்
போகாது வழங்கு மாரிரு ணுகொட்

பௌவத் தன்ன பாயிரு ணீந்தியிப்
பொழுது வருகுவை யாயின்
நற்றார் மார்ப தீண்டலெக் கதுப்பே.”

இது வருக்கமோனை. இனி ஆசிடையெதுகை வருமாறு:—

“காய்மாண்ட தெக்கின் பழம்வீழக் கமுகி னெற்றிப்
பூமாண்ட தீந்தேன் றெடைகீறி வருக்கை போழ்ந்து
தேமாவ் கனிசிதறி வாழைப் பழங்கள் சிந்து
மேமாவ் கதமென் நிசையாற் நிசைபோய துண்டே”

இது யகரவொற் றிடைவந்த ஆசெதுகை.

“மாக்கொடி *யானையு மௌவற் பந்தருங்
கார்க்கொடி மூலையுங் கலந்து மல்லிகைப்
பூக்கொடிப் பொதும்பரும் பொன்னின் ஞாழலுந்
தூக்கடி கமழ்ந்ததான் றுறக்க மொக்குமே”

இது ரகரவொற்றாசெதுகை.

“ஆவே றுருவின வாயினு மாபயந்த
பால்வே றுருவின வல்லவாம்—பாஃபோல்
ஒருதன்மைத் தாகு மறநெறி யாபோ
ஹுவு பலகொள லீங்கு”

இது லகரவொற்றாசெதுகை. பிறவும் வந்தவழிக் கண்டுகொள்க.

“தோடா ரெல்வளை நெகிழ நாளா
நெய்த லுண்கண் பைதல் கலுழ
வாடா வவ்வரி புதைஇப் பசிலையு
வைக றேறும் பைப்பயப் பெருக
நீடா ரிவரொன நீமணங் கொண்டார்
கேளார் கொல்லோ காதலர் தோழி
வாடாப் பெனவ மறமுகந் தெழிலி
பருவஞ் செய்யாது வலனேர்பு வளைஇ
யோடா மலையன் வேலிற்
கடிது மின்னுயிக் கார்மழைக் குரலே”

இஃது, இடைவீட்டுவந்தமையால் இடைவீட்டெதுகை.

“துளியொடு மயங்கிய தூங்கிரு ணடுநா
ளணிகினர் தாரோ யருஞ்சுர நீந்தி
வடியுமை யெஃகம் வலவயி னேந்தித்
தனியே வருகி லீயெனின்
மையிருந் கூந்த லுய்தலோ வரிதே.”

இஃ திரண்டாமெழுத்தின்மேலேறின உயிரொன்றிவந்தமையால் உயி
ரெதுகை.

“துவைக்குந் துளிமுந்ரீர்க் கொற்கை மகளி
ரவைப்பர்தம் பல்லீந் கழகொவ்வா முத்த
மணங்கமழ்தா ரச்சுதன் மண்காக்கும் வேலி
னணங்கு மமுதமு மந்நலார் பாடல்.”

இது, முன்னிரண்டடியு மோரெதுகையாய்ப் பின்னிரண்டடியும் வேறே
ரெதுகையாய்வந்தமையால் இரண்டடியெதுகை.

“பொய்மையும் வாய்மை யிடத்த புரைதீர்ந்த
நன்மை பயக்கு மெனின்.”

இது, மூன்றாமெழுத்தெதுகை.

“கயன் மலைந்தன்ன கண்ணினை கரிதே
தடமுலைத் திவனூந் தனிவடம் வெளிதே
தூலி னுண்ணிடை சிறிதே
யாடமைத் தோளிக் கக்குலோ பெரிதே.”

இஃ தடிதோறுங் கடைச்சீர் மறுதலைப்படத்தொடுத்தமையாற் கடைமுரண்.

“மீன்றோந்து வருந்திய கருங்கால் வெண்குருகு
தேனாந் ஞாழல் விரிகினைக் குழைந்
தண்ணந் துறைவன் றவிர்ப்பவுந் தவிரான்
தேரோ காண்கலந் காண்டும்
பீரோர் வண்ணமுஞ் சிறுதுதந் பெரிதே.”

இஃ தடிதோறுங் கடைச்சீரிரண்டும் மறுதலைப்படத் தொடுத்தமையாற்
கடையினைமுரண்.

“சார லோங்கிய தடந்தாட் டாழை
கொய்ம்மலர் குவிந்து தண்ணிழல் விரிந்து
தமிய மிருந்தன மாக நின்றதன்
னலனுடைப் பணிமொழி நன்குபல பயிற்றி

வீங்குதொடிப் பணைத்தோன் நெகிழ்த்
துறந்தோ னல்லனெம் மேனியோ தீதே.”

இஃ தடிதோறும் முதற்சீர்க்குப்பின்னும் மூன்றஞ்சீர்க்குப்பின்னும் மறு
தலைப்படத் தொடுத்தமையாற் பின்முரண்.

“காவியங் கருங்கட் செவ்வாய்ப் பைந்தொடி
பூவிரி சுரிமென் கூந்தலும்
வேப்புரை தோளு மணங்குமா லெமக்கே.”

இது, முதற்சீரொழித்து மூன்றூசிரும் மறுதலைப்படத்தொடுத்தமையாற்
கடைக்கடைமுரண்.

“போதுவிரி குறிஞ்சி நெடுந்தண் மால்வரைக்
கோகையிற் ருழந்த வோங்குவென் னருவி
காந்தனஞ் செங்குலைப் பைங்கு தாளி
வேரல் விரிமலர் முகையொடு விரைஇப்
பெருமலைச் சீறா ரிழிதரு நலங்கவர்ந்
தினனா வாயின் வினியோர் மாட்டே.”

இஃ திடைவிரிசீரும் மறுதலைப்படத்தொடுத்தமையால், இடைப்புணர்
முரண். முரண்டொடைக்குமென்ற வும்மையால் ஒழிந்ததொடைக்கு மவ்வாறே
கொள்க. (உ.)

கசு சாற்றெல்லையிலைநெடி லடியாதி மோனை
சாரெழுவா யெழுத்துமலா தறுமோனை விதியாற்
றேற்றெதுகை மோனையுடன் வரிற்சிறப்பெத் தொடையுஞ்
சீரிடையே றதுவும்வருந் தொடைகள் பல தனைகள்
தோற்றின்முதல் வந்ததொடை யாற்றையாற் பெயராஞ்
சுருங்குந்தா ழிசைதரவிற் றாவடிமூன் றிழிபே
யேற்றபா விரண்டேவெண் பாவகவல் வெண்பா
விடத்தில்வருங் கவியகவ விடத்தில்வரும் வஞ்சி.

என்பது குத்திரம். ‘சாற்றெல்லையிலை நெடி லடியாதிமோனை’ எ-து., ஐஞ்
சீர்முதலான வடிகளிடத்து இணைமோனைமுதலானவைகள் இத்தனையாஞ்
சீரில்வருமென்னும் நியமமில்லை; ‘சாரெழுவா யெழுத்துமலாதறுமோனை விதி
யால்’ எ-து, எழுவாயெழுத்தொன்றிவருவதுபோல முன்விதித்த வனுமோனை
வந்தாலும் விதியெனக்கொள்க; ‘தேற்றெதுகை மோனையுடன்வரிற் சிறப்பெத்
தொடையும்’ எ-து., இவையுத்தொடையும் முரண்டொடையும் அளபெடைத்
தொடையும் முதலாயின தொடை தமது இலக்கணங்களால் ஐழுடியும்போது

எதுகையுடனும் மோனையுடனும் கூடிவநிற் சிறப்புடைத்தென்றவாறு; 'சீரிடையீறனுவும் வரும்' எ-து., அனுவாகியமோனே ஆதியிலே வருவதன்றியுஞ் சீரினிடையிலும் சுற்றினும் வந்தாலும் மோனையாம்; தொடைகள் பல..... பெயராம்' எ-து., தொடைகள் பலவிரவிவரினும் முதல்வந்ததொடையாலே பெயராம்; தனே பல விரவினும் பாக்களுக்குச் சிறப்பாக விதித்த தனேயே முதல்வநி லதனற் பெயராம்; "தொடைபல தொப்பினுந் தனேபல விரவினு, முதல்வந் ததனற் மொழிந்திசிற் பெயரே" என்னும் யாப்பருங்கலத்துட் கண்டு கொள்க; 'சுருங்குந் தாழிசை தாவில்' எ-து., தாவடியிலுந் தாழிசையடி சுருங்கி வரும்; 'தாவடி மூன்றியிபே' எ-து., தாழிசையுடனே கூடிவருகிற தாவுக்கு மூன்றடிச்சிறுமையாம். அல்லாத தாவுக்குக் கலிப்பாவின் சிறுமையடியே யடி யெனக் கொள்க; 'ஏற்றபா விரண்டே வெண்பா வகவல் வெண்பாவிடத்தில் வருந் கலி யகவலிடத்தில்வரும் வஞ்சி' எ-து., பாக்களைத் தொகுத்துச்சொல்லு மிடத்து வெண்பாவும் அகவலும் என இரண் டாம், மற்றப் பாவிரண்டும் எவ்வன் வந்தனவோ வெண்ணில் வெண்பாவிடத்திலே கலிப்பாவும் ஆசிரியப் பாவினிடத்திலே வஞ்சிப்பாவும் வந்தன; "பாவிரி மருங்கினைப் பண்புறத் தொகுப்பின், ஆசிரி யப்பா வெண்பா வென்றான், காயிருபாவினு ளடங்கு மென்ப," "ஆசிரிய நடைத்தே வஞ்சி யேனே, வெண்பா நடைத்தே கலியென மொழிபு" என்னுந் தொல்காப்பியத்திற் கண்டுகொள்க. இவற்றுக் குதாரணம் வந்தவழிக் கண்டுகொள்க. (௩)

கரு இறுகுறளின் சிதைவுஞ்செந் துறையிழிபுந் குறட்டா
ழிசையாம்வேற் றொலிவரினும் வெண்ணிறையொற் றெண்ணு
தறையடிநேர் பதினாறு நிரைபதினே முழுவத்தா
யடிநான்கு தொறும்வரிந்கட் டனாக்கலித்து றையே
யுறுபொருளுக்குத் திரங்குறித்த யாப்பிற்றாய் நாத்சீ
ரோடியும் பலவடியும் வருநாற்பா வகவல்
புறநிலைவா யுறைவாழ்த்துச் செவியறிகைக் கிளைகள்
பொருளாய்முன் வெண்பாப்பின் னகவல்வரு மகுட்பா.

என்பது சூத்திரம். 'இறுகுறளின்சிதைவுஞ் செந்துறையிழிபுந் குறட்டாழிசையாம்' எ-து., குறள்வெண்பாச் சந்தஞ்சிதைந்துவரினும், விழுமியபொருளும் ஒழுக்கிய ஒசையுயின்றி வெண்செந்துறை சிதைந்துவரினும் குறட்டாழிசையின்பாற்படும்; 'வேற்றொலிவரினும் வெண்ணிறை' எ-து முன் வெண்ணிறைக்குச்சொன்ன இலக்கணங்கனையுடைத்தாய் முன்னேரோசையாய்ப் பின்னேரோசையாய் வருகினும் அது வேற்றொலி வெண்ணிறை. 'ஒற்றெண்ணுதறையடி கலித்துறையே' எ-து., நாலடியாய் அடி

தோறு மொற்றெண்ணும ஹயிரு முயிருமெய்யு மெண்ணில் ஆதியிலே
நோசைவந்தாற் பதினொருமுத்தம் நிரையசைவந்தாற் பதினேழெழுத்தும்
உடையதாய் வருவது கட்டளைக்கலித்துறை; “கட்டளைக் கலித்துறை கலித்
துறைப் பாற்படும்,” “நோசை யெனவு நிரையசை யெனவு, மாயிரு பெயரா
னடக்குமன் னவையே” என்னும் ஐவீநயத்துட் கண்டுகொள்க. “உறு
பொருள் நூற்பாவகவல்” எ-து., சூத்திரத்தைக்
குறித்த யாப்பும் பொருளு முடைத்தாய் நாற்சீரோரடியானும் பலவடியானும்
வரும் நூற்பாவகவல்; “நூற்பா வகவ னுணங்க நாடிந், சூத்திரங் குறித்த யாப்
பிற் ருகி, யடிவரை யின்றி விழுமிதி னடக்கும்,” “சில்வகை யெழுத்திற் பல்
வகைப் பொருளைச், செவ்வ னாடியிற் செறித்தினிதி விளக்கித், திட்ட துட்பஞ்
சிறந்தன சூத்திரம்,” “ஆற்றெழுக் கரிமா நோக்கந் தவளைப், பாய்த்துப்
பருந்தின்வீழ் வன்னகுத் திரநிலை,” “நூற்பா வகவல் யாப்புந் துணரி, னொசிரி
யத்து ளாகு மென்ப” என்பனவுங் காண்க. அகவலுக்கு மூன்றடிச்சிறுமை
சொல்லி இதனுள் ஓரடிச்சிறுமை கூறியவாறென்னையோவெனின், பொருண்
முடிவே முடிவாதலானும், ‘சில்வகையெழுத்தில்’ எனப் பகர்தலானும் ஈண்
டிவக்கணம் வேறெடுத்தோதினார்; அது வெண்போல வெண்ணில், பொதுப்படக்
கலிப்பாவுக்கு நாலடிச்சிறுமைசொல்லித் தரவுகொச்சுக்கலிப்பாவல்லாத கலிப்
பாக்களுக்கு மூன்றடிச் சிறுமைகூறுபவாதலா லதுபோலவெனக் கொள்க.
‘புறநிலை வாயுறைவாழ்த்து மருட்பா’ எ-து., புறநிலை,
வாயுறை, செவியறி, கைக்கிளை யென்னும் பொருளையுங் கொண்டு முன்
வெண்பாப் பின்னகவலாய் முடிவது மருட்பா, எ-று. இவற்றுக் குதாரணம்,

“வண்டார்பூங் கோதை வரிவளைக்கைத் திருதுதலான்
பண்டைய எல்லன் படி”

இது குறன்வெண்பாச் சந்தஞ் சிதைந்துவந்த குறட்டாழிசை.

“முழங்குதிரைக் கொற்கைவேந்தன் முழுதலக மேவல்செய
முறைசெய் கோமான்

வழங்குதிறல் வாண்மாதன் மாச்செழியன் றுக்கரிய வைவேல் பாடிச்
தலங்கிரின் றோரொலங் கருதலா காவண
மில்ங்குவா ளிராண்டினு லிருகைவீ சிப்பெயர்த்
தலங்கண்மா லையவிழ்த் தாடவா மெய்வன்
பொலங்கொள்பூந் தடங்கட்கே புரிந்துநின் றுரொலாம்
விலங்கியுள் ளந்தப விளிந்துவே ருபவே.”

இஃ தேழடியாய் முதலிரண்டடியு மறுசொய்ப் பின்னைந்தடியும் நாற்சொய்
வேறோரோசையாய்வந்தமையால் வேற்றொலிவெண்டிறை. இதுவும் வெண்
டுறையின்பாற்படும்.

“அந்தமில் பாத மனவிரண் டொத்து முடியின்வெண்ணைச்
செந்துறை யாகுந் திருவே யதன்பெயர் சீர்பலவா
யந்தல் குறைநலுஞ் செந்துறைப் பாட்டி னிழிபுமங்கேழ்
சந்தஞ் சிதைந்த குறஞல் குறளினத் தாழிசையே”

“மூன்றடி யானு முடிந்தடி தோறு முடிவிடத்துத்
தான்றனிச் சொற்பெறுந் தண்டா விருத்தம்வெண் டாழிசையே
மூன்றடி யாய்வெண் போன்றிது மூன்றிழி பேமுயர்வா
யான்றடி தாஞ்சில வந்தல் குறைந்திறும் வெண்ணிறையே”

இவை ஒற்றுக்கி அடிதோறும் பதினொறுமுத்தா யைஞ்சீராய் நான்கடி
யாய் நேரகையாதியாகவந்த கட்டளைக்கவித்துறை.

“அடிவரை யின்றி யளபொத்து மந்தடி நீண்டுகைப்பிற்
கடிதலில் லாக்கலித் தாழிசை யாகுந் கவித்துறையே
நெடிலடி நான்காய் நிகழ்வது நேரடி வீரிரண்டாய்
விடினது வாகும் விருத்தந் திருத்தகு மெல்லியலே”

இதவும் அப்படியே நிரையசையாதியாய்வந்தமையான் நிரையசைக்
கட்டளைக்கவித்துறை.

“குறளடி சிந்தடி யிருசீர் முச்சீ, ரளவடி நெடிலடி நாற்சீ னாஞ்சீர், நிரானிரா
வகையா னிறுத்தினர் கொளலே” என்று சொல்லுதலானும், “மூவைந்
தெழுத்தே நெடிலடிக் களவே, வீரெழுத்து மிகுதலு மியல்பென மொழிப”
என்று தொல்காப்பியந்தட் சொன்னமையானும், “நேர்பதி னுறே நிரைபதி
னேழுந், நேருநினர் கவித்துறை யோரடிக் கெழுத்தே” என்று பிறருஞ்
சொன்னமையானும் இவை கட்டளைக் கவித்துறையின்பாற்படும்.

“அறம்பொரு ளின்பம்வீ டடைதனுந் பயனே”

“செவ்வகை யெழுத்திற்.....ருத்திரம்”

என்பவை நாற்சீரோரடியும் பல வடியும் வந்த நூற்பாவுகவல்,

இனி மருட்பா வருமாறு:—

“தென்ற லிடைபோழ்த் தேனூர் நறுமூல்லை
முன்றின் முகை விரியு முத்தநீர்த் தண்கோளுந்
குன்றமர்ந்த கொல்லேற்றா னிற்காப்ப - வென்றும்
தீரா ண்பிற் நேவர்
சீர்சால் செவ்வமொடு பொலிமதி சிறத்தே”

இது, ‘வழிபடு தெய்வ திற்புறம் காப்பப், பழிதீர் செவ்வமொடு அழிவழி
சிறந்து பொலிவ்’ வென்றமையாற் புறநிலுவாழ்த்துமருட்பா.

“பலமுறையு மோம்பப் படுவன கேண்மின்
சொல்லமுறைக்கட் டோன்றிச் சடர்மணித்தே ரூர்ந்து
நிலமுறையி னாண்ட நிகரிலார் மாட்டுஞ்
சிலமுறை யல்லது செல்வங்க ணில்லா
விலங்கு மெறிபடையு மாற்றலு மன்புங்
கலந்ததங் கல்வியுந் தோற்றமு மேனைப்
பொலஞ்செய் புனைகலனோ டிவ்வாற னாலும்
விலங்கிவருங் கூற்றை விலக்கலு மாகா
வனைத்தாத னீயிருங் காண்டிர் நினைத்தகக்
கூறிய வெம்மொழி பிறழாது
தேறி நீ ரொழுகிற் சென்றுபயன் றருமே”

இது மெய்ப்பொருள்சொன்னமையான் வாயுறைவாழ்த்துமருட்பா.

“பல்யானை மன்னர் முருங்க வுருழந்து
கொல்யானைத் தேரோடுங் கோட்டந்து நல்ல
தலையாலங் காணம் பொலியத் தொலையாப்
படுகளம் பாடுபுக் காற்றிப் பகைஞ்
ரடுகளம் வேட்டோன் மருக வடுகிற
லாளி நிமிர்தோட் பெருவழுதி யெஞ்ஞான்று
மீர முடையையா யென்வாய்ச்சொற் கேட்டி
யுடைய வழுவரை நெஞ்சனுங்கக் கொண்டு
வருங்கா லுழுவர்க்கு வேளாண்மை செய்யன்
மழவ ரிழைக்கும் வரைக்கா னிதியிட்டங்
காட்டு மமைச்சரை யாற்றத் தெளியல்
படைத்த வரும்பொரு ளாறின்றி வெளவ
லீனத்தைப் பெரும்பொரு ளாசையாற் சென்று
பெருங்குழிசி மன்ற மறுக வகழாதி யென்று
மறப்புற மாக மதுரையா ரோம்பு
மறப்புற மாசைப் பட்டேற்க வறத்தா
ளாவையார் கொடுநாத் திருத்தி நலையாது
நட்டார் குழிசி கிதையாதி யொட்டார்
செவியுடைத்கூர் திய கடுஞ்சொற் கவியுடைத்தாய்க்
கற்றூர்க் கிணனுங்க் கல்லார்க் கடிந்தொழுகிச்
செற்றாற் செறுத்துநிற் சேர்ந்தாணா யாக்குதி
யற்ற மறிந்த வறிவினாய் மற்று
யிவையிவை நீயா தொழுதி னிலையாப்

பொருகட லாடை நிலமக

னொருகுடை நீழற் றஞ்சுவண் மன்னே”

இது, வியப்பின்றி யுயர்ந்தோர்கள் அவ்ந்தொழுதுதல் கடனென் றாசற் குச்சொன்னமையாற் செவியறிவுறாமுருட்பா.

“திருதுதல் வோரும்புந் தேங்கோதை வாடி

மிருநிலஞ் சேவடியுந் தோயு — மரிபாந்த

போகித் முண்கணு மிமைக்கு

மாகு மற்றிவ ளகலிடத் தணங்கே.”

இது, தணிதலை துதலிய வொருதலைக்காமாதலிற் கைக்கிளைமுட்பா. ()

ககசு வருதனிச்சொற் கூன்பொருளோ டடிமுன்வரு மதுவே

வஞ்சியீற் றினுமாம்வெண் பாவகவ லீற்றாற்

சுரிதகமாம் வேறுமடி யாலிசையாற் கலையாற்

குழெழுத்தெண் ணால்வகுத்த வகுப்பாற்கா ணணத்தாற்

பெருகியிமிக் காலவழக் காற்பலவாஞ் செய்யுட்

பெயரெழுத்து முதலெட்டு வகையிரிவுக் குவிவும்

பாவுவகை யுளியிகா ர்வண்ணம் மற்றும்

பலவுமடங் காதடக்கிப் பகருவாச்சான் றோரே.

என்பது சூத்திரம். ‘வருதனிச்சொற் கூன் பொருளோ டடிமுன் வருமதுவே வஞ்சியீற்றினுமாம்’ எ-து., தனிச்சொல்லாகிய கூன் செய்யுட்கண் முதற் தண்ணே பொருள்கொண்டவாப் பெறும்; அதுவே வஞ்சிப்பாவுக்கீற்றினும் வரப்பெறும்; உம்மையால் வஞ்சிக்கு முதலிலும் இடையிலும் வருமென்பது. பெரும்பான்மையால் விளங்கின தனிச்சொற்றுணே கூடும்; “அதுவே, வஞ்சி யிடையினு மிறுதியு நிலவும்,” “வஞ்சிப் பாக்களுக் கென்கணு முற்றே” என்னும் அவியதத்துட் கண்டுக்கொள்க. “வெண்பா வகவலீற்றாற் சுரிதகமாம்” எ-து., வெண்பாவாலும் அவைப்பாவாலும் கலிப்பாவுக்குச் சுரிதகம் முடியும்; ‘வேறு மடியா லிசையாற் கலையாற் குழெழுத் தெண்ணால், பலவாஞ் செய்யுட் பெயர்’ எ-து., இங்ஙனம் கூறினமையன்றியும் அடியினாலும், இசையினாலும், கலையினாலும், எழுத்தெண்ணிச் சொல்லுகையாலும், வகுத்துக்கொண்ட வகுப்பினாலும், பொருள்கொண்டு பாடுங் காணத்தினாலும், “பழையன கழித லும் புதியன புருதலும், வருவல கால வகையி னுனே” என்னும் காலவழக்கி னுனும் பலவகையாக இப்படிச் செய்யுட்கன் பெயர்பெறும். ‘எழுத்துமுதல் எட்டுவகை பகருவர் சான்றோரே’ எ-து., ‘எழுத்து, அசை, சிர், பந்தம், அடி, தொடை, பா, இனம்; எட்டுவகையினது

விரிவும், குவிவும், வகையுளியும், விகாரமும், வண்ணங்களின்வகையும் வேறு யாப்புக்கு அங்கமான வனப்பும், வாழ்த்தும், வசையும், பொருள்கோளும் குறிப்பு மொழிகளும், இவைபோல்வன பிறவும் பலவு முண்டாகலான் இதனுள் அடக்கிச் சொல்லில் விரியும்; அந்த விரிவெல்லாம் இதனுள் அடக்கிச்சொல்லு னர் 'பெரியோர்' -ஈறு. இனி உதாரணம் வருமாறு:—

“உதுக்காண்,
சுரந்தாளு வண்கைச் சுவானமாப் பூதன்
பரந்தாளுப் பல்புகழைப் பாடி—யிரந்தார்மாட்
டிண்மை யகல்வது போல விருணீங்க
மின்னு மளித்தேர் மழை”

இவ்வென்பாவினுள் முதற்கண் உதுக்காண் எனக் கூன்வந்தவாறு.

“அவரே,
கேடில் விழுப்பொரு டருமார் பாசிலை
வாடா வன்னியங் காடிநந் தோரே .
யானே,
தோடா ரெல்லினை நெகிழ வேங்கிப்
பாடமை சேக்கையிற் படர்கூர்ந் தினினே
யன்ன எளிய நென்னொது மாமழை
மின்னும் பெய்யு முழங்கு
மின்னுந் தொழியென் னின்னுயிர் குறித்தே”

இவ்வாசிரியத்துள், ‘அவரே’ எனவும், ‘யானே’ எனவும் கூனாவிற்று.

“உலகினுள்,
பெருந்தகையார் பெருந்தகைமை பிறழாவே பிறழினும்
இருந்தகை யிருவரைமே லெரியேபோற் சுடர்விடுமே”
“சிறுதகையார் சிறுதகைமை சிறப்பென்னும் பிறப்பின்றி
யுறுதகைமை பிழைப்பினுமோ ரொப்பாகித் தோன்றாவே”

இக்கவியடி முதற்கண் ‘உலகினுள்’ எனத் தனிச்சொல் வந்தவாறு.

“உலகே
முற்கொடுத்தார் பிற்கொளவும்
பிற்கொடுத்தார் முற்கொளவும்
உறுதிவழியொழுகுமென்ப

அதனால்,

நற்றிற நாடுத னன்மை

பற்றற யாவையும் பரிவறத் துறந்தே”

இவ்வஞ்சியடி முதற்கண் ‘உலகே’ எனத் தனிச்சொல் வந்தவாறு.

‘மாவழங்கலின் மயங்குற்றன வழி’ யென வஞ்சியடியினிற்றுதிக்கண் வழி யெனக் கூன் வந்தவாறு.

‘கலங்கழாலிற் றுறை கலக்காளுதே’ என இவ்வஞ்சியடியில் ‘துறை’ என கவிவுக் கூன் வந்தவாறு.

‘தேரோடத் துகன்கெழுமின தெரு’ என வஞ்சியடியிற்றுதிக்கண், ‘தெரு’ என அசை கூனாயிற்று.

“காமர்கடுப்புனல் கலந்தெம்மோடாடுவான்” என்னுந் கலிப்பாவினுட் ‘சிற குடியிரே சிறகுடியிரே’ யென ஓரடியாற் றனிச்சொல் வந்தவாறு. பிறவுமன்ன.

வெண்பாவின்னும் அகவலின்னுஞ் சரிதகம் முடிவது முன்காட்டிய கலிப் பாக்களுட் கண்டுகொள்க.

அடியாற் பெயர்பெற்றது—கழிநெடில், திருவிருக்குறள் முதலாயின; ழுவற்றிற் கழிநெடிலாவது ஆசிரியவிருத்தம். திருவிருக்குறளாவது வஞ்சித் துறை. இசையாற் பெயர்பெற்றது—சந்தத்தாழிசை முதலாயின. இதில் சந்தத்தாழிசை—ஆசிரியவிருத்தம். கலையாற் பெயர்பெற்றது—அச்சுக்கலை முதலாயின. இதில் அச்சுக்கலை இரண்டடியால் வந்தாற் செத்துறை. நாலடியால் வந்தாற் சீரையெண்ணி அறுசீர் முதலானவைகளெல்லாம் ஆசிரியவிருத் தம் என ஹரிக. எழுத்தெண்ணுற் பெயர்பெற்றது—கட்டளைக்கலித்துறை யாம். வகுத்த வகுப்பாற் பெயர்பெற்றது—புயவகுப்பு, புயவகுப்பு முதலாயின ஆசிரியவிருத்தத்தன்னும் ஆசிரியப்பாவினுள்ளும் அடங்கும். காரணத்தாற் பெயர்பெற்றது—திருவெம்பாவை முதலாயின; அம்மாண தாவு கொச்சகக் கலிப்பா வெண்பாரு முனர். வெண்டளையே வருதலாற் பஃரெடைவெண்பா வென்பது மிது. காலவழக்காற் பெயர்பெற்றது வெண்பாவினு ளீரடிமுக்கால் முதலாயினவையும் சாரமுதலாயினவையும், ‘பலவாஞ் செய்யுட்பெயர்’ என்பதற் குப் பொருள்விரிக்கிற் பெருகும்.

எழுத்துமுதலெட்டுவகை விரிவுந் குவியுமென்றது : தொகையால் யாப் பாம்; வகையால் எழுத்துமுத லெட்டாம்; விரிவால் எழுத்துக் குறில் நெடில் முதலானவைபோல மற்றையேழுக்கும் இப்படியே கண்டுகொள்க. இனி வகையுனி வருமாறு:—

“அருளோக்கு நீரா ராசைசீ”ரடிக்கட்
பொருளோக்கா தோசையே நோக்கி—மருணீங்கக்
கூம்புபவுங் கூம்பா தலர்பவுங் கொண்டியற்றல்
வாய்ந்த வகையுளியின் மாண்பு”

“கடியார்பூங் கோதை கடாயினான் நின்னடேர்
சிறியாடன் சிற்றில் சிதைத்து”

இந்த வெண்பாவைக் கடியாரென்றும் பூங்கோதையென்றும் சீர்பிரித்தாற்
றனாசிதையும்; “வெள்ளையுட் பிறதனை விரவா வல்லன, வெல்லாத் தனையு
மயங்கியும் வழங்கும்” என்பதனாற் ‘கடியார்பூங் கோதை’ என அலகிடிற்
சீர்சிதையாது.

“மலர்மிசை யேகினான் மாணடி சேர்ந்தார்
நிலமிசை கீடுவாழ் வார்”

இவ்வெண்பாவி னீற்றடியை நிலமிசையென்றும் நீடென்றும் வாழ்வா
ரென்றும் அலகிடியல் வாழ்வாரென்பது ஆசிரியச்சீராம். நான் என வெண்பா
முடியுமாதலால் கீடுவாழ் என்றும் வாரென்றும் அலகிடக் கூவினமென்றும்
நானென்றும் முடியும். பிறவும் இவ்வாறே கண்டுகொள்க.

விகாரம் வருமாறு:—

“வலித்தல் மெலித்தல் நீட்டல் குறுக்கல்
விரித்தல் தொகுத்தலும் வருஞ்செய்யுள் வேண்டிழி”

என்னை? வலித்தலாவது:—

“குறுத்தாட் பூதஞ் சுமந்த
வறக்கதி ராழியெம் மண்ணலைத் தொழினே”

இதனுட் குறுத்தா ளெனற்பாலதனைக் குறுத்தாளென்றது வலித்தல்.

“தண்டையி னினக்கிளி கடிவேவர்
பண்டைய எல்லண் மாளோக் கினனே”

இதனுள், தட்டையெனற்பாலதனைத் தண்டை யென்று மெலித்தவாறு.

“ஆர்த்த வறிவின ராண்டினோடு ராயினுங்
காத்தோம்பித் தம்மை யடக்குப — மூத்தொறுஉங்
தீத்தொழிலே கன்றித் திரிதந் தெருவைபோற்
போத்தறார் புல்லறிவி னார்”

இதனுள், பொத்தறார் எனற்பாலதனைப் போத்தறார் என நீட்டும்வழி
நீட்டினவாறு காண்க.

“எருத்தத் திருந்த விலங்கிலவேற் றென்னை
நிருத்தாரான் றென்றேன் றியேன்”

இதனுள், தீயேன் எனற்பாலதனைத் தீயேன் என்றது குறுக்கும்வழிக் குறுக்கினவாறு.

“வெண்மண லெக்கர் விரிதிரை தந்தநீர்
கண்ணாடி மண்டிலத் தூதாவி -யொத்திழியுந்
தண்ணந் துறைவன் நகவிலனே தற்செய்தார்
வண்ணங் கடைப்பிடியா வாறு”

இதனுள், தண்ணிறைவ வெணற்பாலதனைத் தண்ணந்துறைவனென்று விரிக்கும்வழிவிரித்தவாறு.

“பூத்தாட் புறவிற் புனைமதில் கைவிட்டார்
காத்தாவித் காதுல ரேனையர்—பார்த்துறு
வேண்டார் வணக்கி விற்றமதிறுன் கைக்கோடல்
வேண்டுமாம் வேண்டார் மகன்”

இதனுள், வேண்டாதாரை வணக்கி யெனற்பாலதனை வேண்டார்வணக்கி யெனத் தொகுக்கும்வழித் தொகுத்தவாறு.

இனி வண்ணம் வருமாறு :—

“தூங்கேந் தடுக்கல் பிரிதன் மயங்கிசை வைத்துப்பின்னும்
பாங்கே யகவ லொழுதல் வலிமெலிப் பாற்படுத்திட்
டாங்கே குறினெடில் வல்லிசை மெல்லிசை யோடிடையுந்
தாங்கா துறழ்தரத் தாம்வண்ண தூறுந் தலைப்படுமே”

என்ன? தூங்கிசைமுதல் திந்தையும் முன்வைத்து அதின்பின்னே குறின் முதலைந்தையும் ஒவ்வொன்றின்பேரிலே யேற்றி யகவன்முதல்நாலையும் பின்னே வைக்கில் அகவன்முதலுண்குந் தனித்தனியே யிருபத்தைந்தாம். இந்த நால் வகையு மல்கிட வண்ணம் தூறும். (இ)

ஒழிபியல் முற்றும்.

சு-வது பொருத்தவியல்.

க௭ பகர்செய்யுள் மங்கலஞ்சொல் லெழுத்துத் தானம்
 பாலுண்டி வருணநாட் கதியே யென்று
 புகரில்கண மெனப்பத்தும் பிறங்கு கேள்விப்
 புலவர்புகழ் முன்மொழிக்குப் புகல்வர் செம்பொற்
 சுகாகிரி யெனப்பணைத்துப் புடைத்து விம்மித்
 திரண்டெழுந்து வளர்ந்திளகிச் செறிந்த கொங்கைத்
 தகாமலர்க் குழற்கருங்கட் குழுதச் செவ்வாய்ச்
 சரிவளைக்கைக் கொடியென்னத் தயங்கு மாதே. (க)

க௮ மாமணிதேர் புகழமுத மெழுத்துக் கங்கை
 மதிபரிதி களிற்றுபரி யுலகஞ் சீர்நாள்
 பூமலைகார் திருக்கடனீர் பழனம் பார்சொற்
 பொன்றிகிரி பிறவுமுதன் மொழிச்சீர்க் காகும்
 நாமவகை யுளிசேர்தல் பொருள தின்மை
 நலமிலதாய் வைத்தல்பல பொருளாய்த் தோன்ற
 லாமினிய சொல்லீறு திரிதல் போலு
 மாதிமொழிக் காகாவா னந்த மாமே. (உ)

க௯ ஆனவெழுத் தொன்பதே ழைந்து முன்றும்
 ஆகாதெட் டாறுநான் காதிச் சீர்க்கே
 யுனமிலா அஹுவும் இஹயும்
 உணவும் எவயும் ஒஹுளவுர்
 தானமிதை வகையாமந் தாதி தன்னிற்
 நலைவன்பேர் முதலெழுத்திற் பால னாதி
 மெனிரையெண் ணிற்பால குமார ராசர்
 வேண்டிடும்வேண் டாவிருத்த மாணர் தானே. (ங)

௨௦ மருவுகுறி லாணெடில்பெண் ணவரி வர்க்கா
 மயங்கி னுமாம் வரலாகா பேடொற் றாய்த்
 முரியகச தபமவ வேழோ டாதி
 யுபிரிக்குறினான் ிவையமுத மாதிச் சீர்க்கும்

அரிய தசாங் கத்தயற்கு ஸம தாகு
மமுதமொழிக் கல்லாத வெழுத்துங் காண்மாத்
திரையளவஃ கேனமுடன் மூன்று நஞ்சாய்ச்
செப்புமெழுத் திவையெல்லார் தீதா மன்றே. (ச)

உக திதினுயி ரீராறு முதலொற் றுறுந்
திருமறையோர்க் கடைவேயோ ராறு வேந்தர்க்
கேதில் லவறனக்கள்வணி கர்க்கா மற்றை
யெழுத்துளவை சூத்திரர்க்கா மியன்ற சாதி
யோதிமன்றன் படைப்புயிரே யான்மால் செவ்வே
னும்பர்கோன் பரிதிமதி மறவி நீர்க்கோன்
காதலா கேசன்முத லீவ்வி ரண்டாய்க்
கம்முதன்மு வாறெற்றுங் கருதிச் செய்தார். (ரு)

உஉ கருதுமுயி ரடைவேநான் கைந்து மூன்று
கார்த்திகையே பூரட முத்தி ராட
முரைதருகல் வரியினுன் கிரண்டு மூன்று
மூன்றேண மாதினையே புனர்தம் பூச
மிருமைகொள்சல் வரியினுன் கைந்து மூன்றி
ரேவதியச் வனிபரணி ருகா மூன்றும்
வருமவிட்டர் தகாமிரண் டேழு மூன்று
வளர்சோதி விசாகமே சதய மன்னும். (க)

உஉ சதிதிகழ்நல் வினிலாறு மூன்று மூன்றுந்
தருமனுடங் கேட்டடையே பூரட் டாதி
திதமிசுபல் வரியினுன் கிரண்டோ டாறுத்
திரமுதன்மூன் றுமவ்வி லாறு மூன்று
மிதமுடன்மூன் றும்கமா யிலியம் பூர
மியாவுத்தி ரட்டாதி யூயோ மூல
முதலியவம் முதனன்கு மொழிந்த நான்கு
முரோகணியா மிருகசி ரிடமாம் பேர்நாள். (எ)

உஉ பேர்நாளுந் பவந்நாள் தன்மு வென்பான்
பிரித்தொன்று மூன்றைந்தே நூகா தெட்டங்
கூரிகி யும்வயினு கிகழு மாகா
குறிலவன்மை யீறெழிக்கில் வாறொர்க் காகும்

நேர்நெடிவின் முதல்நாங்கி நில்லா மென்மை
நிலமக்கள் கதிமுதற்சீர்க் காகும் ஒழு
ஏம்மருவு யாலழற விலங்கா மற்றை
யெழுத்தநா கக்கதிமுன் னிவைவா ராதால். (அ)

உரு வானிலகு நேர்குருவே நிரையாம் வெண்சீர்
வரில்நபத வகணநாட் பரணி மும்மீன்
ஊனமிகு புனர்பூசும் பூசும் வாண
ஞற்றபுகழ் குனியநோய் பலன்க ளாகுந்
தேனனையாய் வஞ்சிச்சீ ரடைவே நான்குந்
திகழ்சரம யகணநாட் சோதி யரால்
தானமுறு கேட்டைசுத யந்தான்சேடு
சாவுதிரு மகிழ்ச்சிடலன் றரத்தொ டங்கும். (க)

உசு துறக்கமதி வான்பரிதி காய்ச்சீர் முன்னுஞ்
சூழ்காற்றுத் தீநிலநீர் கனிச்சீர்ப் பின்னு
நிறுத்துகண மிவ்விண்டா மகவற் சீரின்
நேரீறு வெள்ளைச்சீர் நிரைவஞ் சிச்சீர்
சிறப்புடையில் விரண்டுமான் கணப்பேர் மற்றுந்
திகழியற்சீ ரயன்றிருக்கோக் கருடன் முன்னும்
வெறுத்தபின்னு மாமென்ப விறைவ னுட்கு
மேவுகண நாட்பொருத்தம் வேண்டு மாதோ. (கஉ)

உ௭ ஆவதுமங் கலத்தேற்ற பரியா யச்சொ
லடைகொடுத்து முதற்சீருக் கடுத்த செய்யுண்
மேவுதலை யிடைகடைமங் கலச்சொல் வைத்து
விதியெழுத்துப் பால்வருண் மயங்கு மென்ப
வாவுமொரு நற்கதியால் முன்னோர் னானின்
மங்கலத்தால் நஞ்சில வழுத மாகுந்
னாவழுத மெனிற்கதியிற் பழுது போமேற்
நொட்கலப்பா மாபினதுதொடக்கஞ் சொல்வாம். (கக)

பொருத்தவியல் முற்றும்.

நு-வது மரபியல்.

உஅ துறுகொலைகீக் கித்தெய்வக் காப்பாய்ச் சுற்றத்
தொகையளவு வகுப்பகவல் விருத்தந் தன்னால்
முறைகாப்புச் செங்கிரை தால்சப் பாணி
முத்தம்வா ரானையம் புலியி னோடு
சிறுபறைசிற் றிற்சிறுதே ரிவைபின் மூன்றுந்
தெரிவையர்க்குப் பெறுகழங்கம் மாணீ யூசல்
பெறுமூன்று முதலிருபத் தொன்று ளொற்றை
பெறுதிங்க டனிற்பிள்ளைக் கவியைக் கொள்ளே. (க)

உக கொண்டபுயந் தவமதங்கம் மாணீ காலங்
குறங்களிசம் பிரதமறம் பாண்கார் தூது
வண்டுதழை கைக்கிளைசித் திரங்க லூசல்
மடக்குமருட் பாவகவல் விருத்தம் வெண்பா
வெண்டுறைவஞ் சித்துறையா சிரியம் வஞ்சி
விருத்தப்பாக் கலியினமந் தாதி யாகக்
கண்டவைமூன் இதையொரு போரு வெண்பாக்
கவித்துறைநேர் கூறல்கலம் பகமா மன்றே. (உ)

உ௦ அன்புறுதே வர்க்குநா நிழிபைந் தையர்க்
கரசர்க்குத் தொண்ணூறு வணிகர்க் கைம்பா
னிற்புறுமூப் பாணுழவர்க் கமைச்சி னுள்ளோர்க்
கெழுபதெனுங் கலம்பகத்தம் மாணீ யூசல்
முன்பொருபோ கொழித்ததுபன் மணிமா லைப்பேர்
மொழிவெள்ளை நூறுகவித் துறைநா ருதல்
நன்குநிலந் தாதிக்கவித் துறைநா னூறாய்
நடப்பதகப் பொருட்கோவை நாம மன்றோ. (ஈ)

உ௧ மன்னிருபாண் வெள்ளைகவித் துறையி ரட்டை
மணிமாலை நூறுவெள்ளை யகவற் பாவாற்
பின்னர்கவித் துறையதினை மணிமா லைப்பேர்
பேசகவல் வெள்ளைகவித் துறைமூப் பாணு

சொன்னதும் மணிக்கோவை வகுப்பு முப்பாள்
சூழொலியர் தாதிவெள்ளை யகவற் பாவாற்
பன்னுமிரு பாகிருப திவையற் தாதி
பயோதாங்கண் னுரைத்திடிலப் பேர்ப்பத் தாமால். (ச)

௩௨ பத்தியல்வெண் பாவின்மலை நதிநா றீர்தார்
பரிகளிறு கொடிமுரசு செங்கோல் பாடிண்
மெத்துதசாங் கப்பத்தார் தசாங்கற் தன்னை
வெண்பாவாற் றெண்ணுறேழ் பஃது முப்பா
னித்தகைமை மொழிவதுசின் னப்பூ வாகு
மெழிற்சுடைசெங் கோனூரீ வில்வாள் வேன்மா
அத்திதனித் தனியகவல் விருத்தம் பத்தா
லறைவிருத்த விலக்கணமா மமுதச் சொல்லாய். (ரு)

௩௩ சொற்கலித்தா ழிசைபகவல் விருத்த மாதல்
சுற்றமுடன் றுழிசையாய்ச் சொல்வ துசல்
வற்கவுயீர் கசதநப மவவெட்டின்குழ்
மருவகவல் வரின்வருக்க மாலை வெள்ளை
நற்கலியின் றுறைபகவ லந்தா தித்த
நடைமுப்பான் மும்மணிமா லைப்பேர் மேலோ
ரொற்கமிலா சிரியவிருத் தத்தைக் கூட்டி
லொருநாற்பான் நான்மணிமா லைக்கென் றோதே. (சு)

௩௪ ஒதும்வெள்ளை கலித்துறைமா சிரியம்வஞ்சி
யுறுவிருத்தம் வகுப்பைந்தா லுரைக்கி லம்ம
கோதிலலங் காபஞ்சு சுப்பே ரெட்டுக்
சூலவகவல் விருத்தமுறு தெய்வங் காப்பா
மீதட்ட மங்கலமிப் படிபொன் பானா
மேத்துநவ மணிமாலை யெப்பாட் டேனூர்
திதிலொரு பானொருபா வொருபஃ தென்ப
செப்பிவைக னுண்கையுமற் தாதி தன்னால். (எ)

௩௨௫ அகவல்விருத் தம்வகுப்பா தல்பத் தாதி
 யந்தநா றாகும்பல் சந்த மாலை
 புகழகவ லாற்புலவர் பாணர் கூத்தர்
 பொருநர்முத லவருரையாற் றெதிர்ப்பா டாகப்
 பகருமதா ற்றுப்படையாங் கலிவெண் பாவாற்
 பாதாதி கேசங்கே சாதி பா த
 மகிழவுரைத் திடிலந்தப் பேரா மந்த
 வகையுரைக்கின் வெளிவிருத்தத் தங்க மாலை. (௮)

௩௨௬ மாசில்குல மகளுக்கு வகுப்பு வெண்பா
 வருபொருளொன் பாடுண்பா னாகப் பாடிற்
 றேசயர்மங் கலவள்ளை வேந்தர்க் குண்மை
 திகழ்கீர்த்தி யுரைப்பதுமெய்க் கீர்த்தி வஞ்சி
 பேசுகுணப் பேரடுக்கி மடவார்க் கோதிற்
 பெரும்புகழ்ச்சி மாலையப் படியாண் பாற்கு
 மாசகல வுரைக்கிலது நாம மாலை
 வருங்காம மொருதலைகைக் கிளைய தாகும். (௯)

௩௨௭ குழமகளை யடையாளங் கலிவெண் பாவாற்
 கூறியவன் மறுகணையக் கா தல் கூரேழ்
 எழிற்பேதை பதினென்று பெதும்பை பன்முன்
 றியன்மங்கை பத்தொன்பான் மடந்தை யையைற்
 தழகரிவை முப்பஃதோர் தெரிவை நாற்பா
 னும்வயது பேரிளம்பெண் முதலா யுள்ளோர்
 தொழவுலாப் போந்ததுலாத் தலைவன் பேர்க்குத்
 தொடையெதுகை யொன்றிலின்ப மடலாய்ச் சொல்லே.

௩௨௮ சொன்னமா தரைக்கண்டு கனவிற் சேர்ந்தோன்
 துணிவன்மட லென்றதுலா மடல்பாங் கற்கு
 ளின்னலுரைத் திடுதலனு ராக மாலை
 யிருநிணையை விடறாதிவ் வைந்து முற்பாப்

பன்னுபொரு ளிடங்காலந் தொழின்முப் பானுந்
பானெழுபான் தொண்ணுறு நூறால் வெண்பா
மன்னுகலித் துறையாதல் புகலப் பேரான்
மாலையுமா மெண்ணுலு மருவும் பேராம்.

(கக)

நகசு மகிழ்நிறைகொள் வதுவெட்சி கரந்தை மீட்டல்
மாற்றார்பார் செல்வஞ்சி யூன்றல் காஞ்சி
பகர்மதினைக் காக்குமது நொச்சி சுற்றிப்
படைவளைத்த ஓழினைபொரல் தும்பை வென்று
புகழ்படைத்தல் வாகையது மாலைப் பேரார்
போற்றுவது மாலையுமாப் புகல்வர் தானை
யகலமுரைப் பதுதானை மாலை தூசி
யணிவகுப்பிற் றுரகைமா லையைச்சொல் லாய்ந்தே.

(கஉ)

ச0 ஆய்ந்ததசப் பிராதுந் ப வம்பத் தான
வரிபிறப்பா சிரியவிருத் தத்தால் வாழ்த்தில்
ஏய்ந்தினாழிகைவெண்பா மன்னர்க் கீசர்க்
கெய்தியநாழிகைவெண்பா நாலெட் டாய்ச்சொல்
வாய்ந்தசெருக் களவஞ்சி களத்தைக் கூறல்
வரலாற்று வஞ்சிபல வரலா றோதல்
பாய்ந்திடுமும் மதத்தானைத் தொழினேர் கொல்லும்
படைக்களிற்றைக் கண்டாசன் பற்றிச் சேர்தல்.

(கங)

சக படைபுக்கா யிரம்வேழ மெதிரார் போரிற்
படப்போர்செய் தாணுக்குக் கடவுள் வாழ்த்துக்
கடைதிறப்புப் பாலைநிலங் காளி கோட்டங்
கழுதுநிலை காளிக்குப் பேய்ச்சொல் பேய்க்குத்
தொடர்காளி சொலலதனாற் றலைவன் கீர்த்தி
சொல்லவன் சேறல்புறப் பொருடோன் றப்போ
ரடுதல்களம் விரும்பலிவை நாற்சீ ராதி
யடியிரண்டி லேறாமற் பரணி பாடே.

(கச)

பாடுநெறி வணக்கம்வாழ்த் தொன்று நாலாய்ப்
பகர்பொருண்முன் வரலிறைவன் வெற்புவேலை
நாடுநகர் பொருள்பருவ மிருகடர்பெண் வேட்டல்
நண்ணன்முடி பொழில்புனலா டல்கள் ஞண்டல்

கூடுமகிழ் ஆட றுனி புதல்வர்ப் பேறு
கூறிமந் திராந்து செலல்போர் வென்றி
நீசெந்தித் தொடர்ச்சிசுவை பாவந் தோன்ற
நிகழ்த்தியம்பன் முதற்பெருங்காப் பியத்துக் கம்மா. (௧௫)

சக அறையுமிதிற் சிலகுறைபா டெனினுங் குன்று
தறம்பொருளின் பம்பீட்டிற் குறைபா டாகப்
பெறுவதுகாப் பியமாகும் புராண மாகும்
பேசின்முத னூல்பொருளோ டளவு தன்மை
செறிமிகுதி செய்வித்தோன் கருத்த னானுந்
திகழுமிடு குறியானு னாற்குப் போ
முறுகலிவஞ் சிப்பாக்கை யறத்துக் காகா
வுரைப்பதினி வாழ்த்தினுக்கெப் பாவுமாமே. (௧௬)

சச பாடுமுறை தொடர்செய்யு டெரிக்க வல்ல
பாவலனற் குணங்குலஞ்சீ ரொழுக்க மேன்மை
நீடழகு சமயநூல் பிறநூல் மற்று
நிகழ்த்து நூ லிலக்கணநாற் கவியுள் ளானாய்
நாடுறுப்பிற் குறைவிலனாய் நோயி லானாய்
நாற்பொருளு முணர்ந்துகலை தெளிந்து முப்பான்
கூடுமவய திகந்தெழுபான் வயதி லேறாக்
குறியுடைய னாகிலவன் கவிதை கொள்ளே. (௧௭)

சரு கொள்ளுமிடம் விதானித்துத் தொடைய னுற்றிக்
கொடிகதவி தோரணம்பா லிகைநீர்க் கும்பந்
துள்ளுபொரி விளக்கொளிர் முரசி யம்பத்
தோகையர்பல் லாண்டிசைப்ப மறையோர் வாழ்த்த
வெள்ளைமலர்த் துகில்புனைந்து தவிசின் மேவி
வேறுமொரு தவிசிருத்திச் செய்யுள் கேட்டே
யுள்ளமகிழ் பொன்புவிபூ னாடை மற்று
முதவியே முடிபுலவ னுடன்போய் மீளே. (௧௮)

சக உடம்படச்செய் யா ன்செய்யுட் பிறர்பார் கூறி
 லுற்றதிரு வவு னிடைப்போ யொதுங்கு மன்றித்
 திடம்பெறச்செய் யு ள்வனாந்து செம்பூச் சூட்டித்
 தெருவுமயா ன்புற்றுக் காளி கோட்டத்
 திடந்தனிலங் கவன் னினை நினைந்து சுட்டா
 லீராறு திங்கட னி லீறுதி யாவன்
 தெட்டாந்துசெயா னாநொந்தார் சுற்றத் தோடுந்
 தொலைவனிஃ புண்மையகத் தியன்றன் சொல்லே. (௧௯)

சஎ அகத்தியன்சொல் லெழுத்துமுதற் குற்றஞ் செய்யுட்
 கடையாமற் றொடகொண்டா லடையுஞ் செல்வ
 மகத்துயர்நோ யகலும லாது சுற்றம்
 வாணா டுதிசுப் பழி மாபு லீடுந்
 தொகைக்குற்றம் பாட் றிற்செல் வம்போம் நோயாஞ்
 சுற்றமறு மாண்டு றுஞ் சோருங் காலுஞ்
 சகத்தவர்க்கீ தன்றியே தவர்க் காஓற்
 ரப்பாதிப் பலன்உதை சாற்றி னார்க்கே. (௨௦)

மாபி ல் ழற்றும்.

ஆகக் வி—சஎ,

சிதம்பரப்பா டியல் ழற்றும்.

—

சிதம்பரப்பாப்தியற் செய்யுண்முதற்குநப்பகராதி.

எண்கள் பக்கங்களைத் துறிப்பன.

அகத்தியன்சொல்	எ0	தெடையெழுவா	கந
அகவல்விருத்தம்	சுஅ	நிக்ருசீர்	க
அறையுமிதிற்	எ0	நிரப்பற்சீர்	சு
அன்புறுதேவர்க்கு	சுசு	பகடிசய்யுண்	சுந
ஆசிலிசை	உக	பண்புக்காயிரம்	சுக
ஆந்தனாசீர்	சஉ	பத்யல்கெண்பா	சுஎ
ஆயந்ததசப்	சுக	பரகவலகவலிசை	உடு
ஆர்வெண்பா	கஎ	பஷ்டியா	உஉ
ஆவதுமங்கலத்	சுடு	பாநெறி	சுக
ஆனவெழுத்	சுந	பாமுறை	எ0
இறுகுறளின்	டுச	பூமவு	உ
உடம்படச்செய்யான்	எ0	தேதரவு	நந
ஐதம்வெள்ளை	சுஎ	தேநாளுற்பவநா	சுச
கருதுமுயிராடே	சுச	மழ்க்கிரைகொள்வது	சுக
குழமகனை	சுஅ	மங்குமடி	சுஎ
கோண்டபுயர்	சுசு	மவுகுறி	சுந
கொள்ளுமிடம்	எ0	மவுவின	அ
சுதிதிகழ்தநவ்வினி	சுச	மாணிருபான்	சுசு
சாற்றெல்லையில்லை	டுந	மில்லுல	சுஅ
சோற்கவித்தாழிசை	சுஎ	மணிதேர்	சுந
சொன்னமாதரைக்	சுஅ	மப்புவிதி	உ
நீதிவிய	சுச	மருதனிச்சொற்	டுஅ
துறக்கமதி	சுடு	மாணிலகு	சுடு
துறகொலைக்கி	சுசு		

இலக்கண மேற்கோண் முதற்குறிப்பு.

எண்கள் பக்கங்களைக் குறிப்பன.

அ இ உ எ ஓக் (நன்)	ச	சில்வசையெழுத்திற் (நன்)	இரு
அல்கேனமாய்தம்	ச	செய்யுட்க (மாபுரா.)	சஉ, சந
அகரமுதல்	ச	தற்சட்டளபொழி (நன்)	ச
அதுவே, வஞ்சி (அவிநயம்)	இஅ	நோடைபல் (யாப், வி)	இச
அருணைக்குரீரா	சக	நூற்பாவகவல்	இரு
ஆ ஈ ஊ ஏ (நன்)	ச	நூற்பாவகவனுணங்க	இரு
ஆசிரியநடைத்தே (தொல்)	இச	நெடிலேகுறிவீணே	ச
ஆற்றெழுக் (நன்)	இரு	நேர்பதினாறே	இச
இசைக்கெழுன் (நன்)	ச	நோசையெனவு (அவிநயம்)	இரு
இயற்சொசிரியச்சி	ச	பந்தத்தினையின்	ச
இருவகையகர (தொல்)	சந	பழையனகழிதலும் (நன்)	இஅ
ஈரொற்றயினு	சந	பாலிரிமருங்கினைப் (தொல்)	இச
உயிரீராறே	ச	மாத்திரை வகையாற்	இ
உயிர்வரினுக்குறண் (நன்)	சந	மாவாழ்புலிவாழ் (காரிகையுரைச்)	சச
உன்னல்காலே	இ	ழவைந்தெழுத்தே (தொல்)	இச
எழுதப்படுதலி	ந	மூன்றுயிரளபிரண்டா (நன்)	இ
எழுவகையிட்டத்துங்	ச	மெய்யுடம்புறப்	ச
ஏவல்குறிப்பே	சச	யசரம்வாக் (நன்)	ச
ஐஒளவென்னு (தொல்)	ச	யரலழுவென்னு	சஅ
ஔற்றெழுத்தியற்றே (தொல்)	சந	யாப்பும்பாட்டுந்	ந
ககரமுதல்	ச	வஞ்சிப்பாக்களுக் (அவிநயம்)	இஅ
கட்டளாக்கலித்துறை (அவிநயம்)	இரு	வணக்கமதிகார	உ
கண்ணிமை கைந்நொடி	இ	வல்லெழுத்தாரோ	ச
குற்றிகரங் குற்றுகர	சச	வலித்தன்மெலித்தல் (நன்)	சக
குற்றியலுகரமு (தொல்.)	சந	விதப்புக்கினவி	சந
குறளழிசிந்தடி (யாப், வி.)	இச	வெண்பாமுதல்	சந
குறியதன்முன்ன (நன்)	ச	வென்னையுட்பிறதனை (யாப், வி.)	சக
ஙுஞ்ணநமன (நன்)	இ		

உதாரண முதற்குறிப்பு.

எண்கள் பக்கங்களைக் குறிப்பன.

அ அவனும்	சச	உலகுடன்விளக்கு	கஉ
அங்கண்மதிய	சஅ	உலகே, முற்கொடுத்தார்	ருக
அங்கண்வானத்	எ, க	உருஅ அர்க்குறுநோ	சரு
அடிதாங்குப னவன்றி	கஅ	எஃஃகிலங்கிய	சரு
அடிவரையின்றி	ருச	எல்லாவினக்கும்	ரு0
அணிமலமசோகின்	கரு, உரு	ஏள்சினைய	சரு
அந்தமில்பாத	ருச	ஏம்லர்ந றுங்கோதை	ருஉ
அம்ம்பவன்	சரு	ஒக்குமேயொக்குமே	கஉ
அம்பொரைந்துடைய்ய	சச	கடியார்பூங்கோதை	சச
அரிதாயவறனெய்தி	கஅ	கண்ண நருவினே	சரு
அரியவரைகிண்டு	கக, உ0	கணிகொண்டலர்ந்த	க0, உஅ
அருளல்ல	சச	கயலேருண்கண்	ரு0
அவரே, கேடில்	ருச	கயன்மலைந்தன்ன	ருஉ
அறம்பொருளின்பம்	ருச	கருமமுமுன்படாப்	உ0
அறிந்தானையேத்தி	உஉ	கரைபொருகான்யாற்றங்	உஅ
அன்பீனுமார்வ	ரு0	கன்றுகுணிலாக்	உஎ
அன்னையையா	சரு	காமர்கடும்புனல்	கஅ, சு0
ஆ அவளிய	கரு	காய்மாண்ட	ருக
ஆய்தினிகாத்து	ச0	காவியங்கருங்கட்	ருஉ
ஆர்கலியலகத்து	உச, ரு0	குடங்கிலைத்தண்புறவிற்	ருச, சச
ஆர்த்தவறிவின	சச	குருகுவேண்டாளி	சச
ஆவாவென்றே	உரு, ரு0	குலாவணங்கு	சச
ஆவேறுருவின	ருக	குழலிசைய	உச
இடங்கைவெஞ்சிலை	கக, உக	குறுத்தாட்பூதஞ்	சச
இடைதுடங்க	சரு	குன்றக்குறவன்	எ
இரங்குருயின்முழுவா	உஅ	கூடலருமாமுனினர்	ரு0
இருங்கடலுடுத்த	சஅ	கோங்குதங்கு	கக, உக
இருதுவேற்றுமை	க0, சஉ	கொடிவாலன்	சச
இரும்பிடியை	சச	கொண்டன்முழங்கின	உரு
இருள்பாந்தன்ன	கச	கொய்தினிகாத்துங்	ச0
இரைக்குமஞ்சிறைப்	க0, உஅ	கொல்லையஞ்சாரற்	உஎ
இன்றகொலன்றுகொ	உக	கொன்றார்ந்தமைந்த	உஅ
இன்னகைத்துவரவாய்க்	கச, கஅ	கொன்றுகொடுக்கி	சச
இன்னுமைவேண்டி	உக	கொன்றைவேந்தன்	உச
உண்ணுனெளிகிறுன்	சச	கூரலோங்கிய	ருஉ
உதக்கான், சுந்தான	ருக	கீல்வகையெழுத்திற்	ருக
உரிமையின்க	அ	சிறியகட்பெறினே	உக
உருவுகண்டென்னாமை	கக, உ0, சரு	சிறுநன்றி	சச
உலகினுள், பெருந்தகையார்	ருக	கீறடிப்பேரக	கக

கூடர்த்தொடரு	௨௨	பூத்தவெங்கை	௧௩
சுரையாழ	௨௪	பூத்தாட்புறவீற்	௬௨
சுமமறிவன	௭, ௧, ௧௧	பூந்தாமரைப்	௪௧
சூரல்பம்பிய	௨௭	பேடையையிரும்போத்து	௪௧
செங்கண்மேதி	௧௨	பொய்மையும்	௫௨
செல்வப்போர்க்	௫, ௧, ௧௨, ௩௪	பொன்றாமார்பிற்	௭, ௧, ௧௮, ௨௦
சேற்றுக்கானிலஞ்	௨௧	பொன்னினன்ன	௧௬
சோலையார்ந்த	௪௨	போதுவிரிசுறிஞ்சி	௫௩
தக்கார்தகவில	௪௧	மட்டுத்தான்	௪௪
தடமண்டு	௨௦, ௪௪	மடங்க்கலந்த	௩
தண்டையினினக்கினி	௧௩	மடப்பிடியை	௪௧
தண்மதியேர்	௩௬	மணிகினர்நெடுமுடி	௩௬
தூஅட்டாஅமரை	௧௬	மண்டிணிந்த	௪௭
திருதத்தவோரும்புந்	௫௮	மலர்மிகையேகிணை	௬௧
திருமழைதலைஇய	௧	மாக்கொடியானையு	௫௧
திரைத்தசரவிகை	௧௦, ௪௨	மாவும்புள்ளும்	௧௪
துவைக்குந்தளி	௫௨	மின்றேற்றத்துவருந்திய	௫௨
துளியொடுமயங்கிய	௫௨	முதுக்குறைந்தனளே	௧௨
துங்கேந்தடுக்கல்	௬௨	முல்லைமுறுவலித்துக்	௨௪
தென்றலிடைபோழ்த்த	௫௬	முழங்குதினைக்	௫௫
தேம்பழத்தினியரீர்	௧௦, ௧௪, ௪௧	முடிவிலினலிரண்டு	௧௧
தோன்னலத்தின்	௧௧, ௪௧, ௪௭	முன்றடியானு	௫௬
தோடாரெல்வளை	௫௧	மென்றினைகர்த்து	௪௦
நண்ணுவார்வளை	௨௪	மைசிறந்தன	௪௨
நண்பிதென்று	௨௪	மொய்த்துடன்	௧௫
நற்கொற்றவாயி	௨௩	யானுந்தோழியு	௪௦
நறுநிலநெய்தலுங்	௨௩	வஞ்சியேனென்றவன்ற	௨௦
நன்றறிவாரிற்	௮	வடிவுடைநெடுமுடி	௩௪
நீடிணர்க்கொம்பர்க்	௫௦	வண்டார்பூங்	௫௫
நீரின் நண்மையுக்	௨௬	வயலாமைப் (பட்டினப் அடி-64)	௪௧
நீலமாகடல்	௨௪	வாணெடுக்கண்	௨௧
நெடுவரைச்சாரற்	௪௧	வாய்த்தவிர்ப்பின்	௪௪
நேரிழைமகளி (பட்டின. அடி-22)	௪௧	வாளவரிவேக்கை	௪௦
பசலே, பல்பூங்கானற்	௫௦	வாளாரந்த	௩௩
பருஉத்தடக்கை	௩௫	வானுறரிமிர்த்தனை	௨௭
பல்யானைமன்னர்	௫௭	வினக்குமணிப்	௩௧
பல்லுக்குத்தோற்ற	௪௫	வெட்சிநிறைகவர்தல்	௨௩
புலமுறைபு	௫௭	வெண்மணலெக்கர்	௬௨
பன்மாடக்கடல்	௨௧, ௧௨	வென்றான்வினையின்	௧௦, ௪௦
பாம்புகயிரோக்	௨௭	வேய்தலைநீடிய	௪௦
பாலொடுதென்	௮, ௧௨, ௧௧, ௨௦	வோல்வேலி	௨௬
பிரிந்தவிருந்த	௪௫	வைகலும்வைகல்	௨௦
பீலிமஞ்ஞை	௪௬	வையகமெல்லாம்	௨௧
பூண்டபறை	௪௦		

ஸ்ரீ :
பிழையுந் திருத்தமும்.

——:(0):——

பக்கம், வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
அ 29	வெண்சிர்வேண்	வெண்சிர்வெண்
க0 7	றுரக் கத்தினே	றுறக் கத்தினே
கச 22	நிலவுருவித் தன்ன	நிலவுக்குவித் தன்ன
கடு 4	னறுதால்	னறுறுதால்
உந 19	போர்க்களத்து	போர்க்களத்து
உச 34	தாறுந்	நாறுந்
ந0 20	திரண்டோட்	திரடிண்டோட்
நக 8	நிழறிகழும்	நிழறிகழைம்
நஉ 7	வரிவன	விரிவன
„ 34	எதிலர்ச்	எதிலர்ச்
நச 23	றகையறுஉ	றகையேறு
„ 27	புல்லிய	புல்லிப்
நக 25	மணிகிர்	மணிகிளர்
நஅ 6	நனிநா ணுற்றுளந்	நனிநா ணிற்றுளந்
சஉ 32	[யணையுமாம்—மைதிரோற், நின்றியுஞ் செய்யுட் கெடி னெற்றை யுண்டாக்கு, குன்றுமே லொற்றளபுந் கொன்” என	யணையுமாம்” என
சந 1		
சச 19	குருதிமாதவுஞ்	குருதிபாயவுஞ்
„ 25	அவணை	வண்ணை
சஅ 1	யுரப்பி,	யுயிர்ப்பி,
„ 3	இடையிட்டெதுகை	இடையிட்டெதுகை
„ 22	வெள்ளடியானவாறும்:—	வெள்ளடியானவாறு காண்க.
இக 20	தொழியென்	தொழியென்
அ0 20	கட்டளைக்	கட்டளைக்